

คำชี้แนะสู่ความเข้าใจใน

เตาฮีด

สามสิบบทเรียนแบบกระชับในเรื่องเตาฮีด

النسب
لضم النوح

โดย

เชค ดร.อับดุลลอฮ์ บิน ซุลัยมาน อาลู มุฮันนา
(หะดีษอะฮ์ลุลลอฮ์)

มูลนิธิมุนาقيات
MUNAQIYAT FOUNDATION
مؤسسة منقيات
مؤسسة منقيات

คำชี้แนะสู่ ความเข้าใจในเตาฮีด

สามสิบบทเรียนแบบกระชับในเรื่องเตาฮีด

เรียบเรียงโดย

เชคอับดุลลอฮ์ บิน ซุลัยมาน อาลุล มุอันนา

التَّسْدِيدُ لِفَهْمِ التَّوْحِيدِ

ثَلَاثُونَ دَرَسًا مُخْتَصَرَةً فِي التَّوْحِيدِ

إِعْدَادُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سُلَيْمَانَ آلِ مَهَنَّا - حَفَظَهُ اللَّهُ -

สารบัญ

คำนำผู้แปล.....	5
คำนิยมและสิ่งเสียของผู้เขียน.....	6
คำนำ.....	9
เกริ่นนำ.....	11
การมอบหมายต่ออัลลอฮ์.....	15
ส่วนหนึ่งของการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ คือ การอดทนต่อการกำหนดของพระองค์.....	19
ความรักในอิสลาม.....	24
ความกลัวในอิสลาม.....	29
ข้อตัดสินของโศยศาสตร์ในอิสลาม.....	33
นุชเราะฮ์ และข้อตัดสินของมัน.....	38
ชะฟาอะฮ์.....	43
ส่วนหนึ่งของการตั้งภาคีคือการการสวมใส่ห้วง เข็ม และสร้อยข้อมือเพื่อป้องกันโรคหรือป้องกันอัยน์ (สายตาดิจา).....	48
การแขวนเครื่องรางและเครื่องป้องกัน.....	51
การขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์.....	54
ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคีคือการวิงวอน (ดุอาอ์) สิ่งอื่น นอกเหนือจากอัลลอฮ์.....	60
การทำให้สุสานกลายเป็นมัสญิด.....	66
การจัดงานเมาลิดในอิสลาม.....	70

ความโอดวอด (รียาอ์) เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี.....	74
ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี คือ	
การโยงความโปรดปรานไปยังผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์.....	78
การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์	
เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี (ซิริก).....	82
ข้อตัดสินของการถือสาบานร้ายในอิสลาม.....	87
ข้อตัดสินเกี่ยวกับการเยาะเย้ยศาสนาหรือชุมชนอะฮ์.....	92
สิ่งที่มีรายงานเกี่ยวกับการกล่าวสาบานพร้าเพรี.....	97
ข้อตัดสินของอัตตันญีมในอิสลาม.....	100
การเลียนแบบผู้ปฏิเสธศรัทธา ข้อตัดสินและประเภท.....	104
การเย้ยมเยื่อนหลุมศพ ข้อตัดสินและประเภท.....	109
ตะบิรฺรุก.....	112
การบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี.....	117
จำเป็นต้องศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (1).....	120
จำเป็นต้องศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (2).....	122
จำเป็นต้องศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (3).....	125
ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ คือ	
การเชือดสัตว์แต่สิ่งอื่นนอกจากพระองค์.....	128
มุอัมหมัด ﷺ นบีคนสุดท้าย.....	133

คำชี้แนะสู่ความเข้าใจในเตาฮีด

สามสิบบทเรียนแบบกระชับในเรื่องเตาฮีด

ชื่อหนังสือ	: คำชี้แนะสู่การเข้าใจเตาฮีด สามสิบบทเรียน แบบกระชับในเรื่องเตาฮีด
ประพันธ์โดย	: เชค ดร.อับดุลลอฮ์ บิน ซุลัยมาน อาลุล มุฮันนา
บรรณาธิการ	: อบู มุฮัมหมัด คอลิล คอลิด
แปล	: อนัส โอราหมหลง
พิสูจน์อักษรอาหรับ	: อามีร์ อนุกุลและอบู มุฮัมหมัด คอลิล คอลิด
พิสูจน์อักษรไทย	: ทีมวิชาการมุนาดียา

ทางองค์กรไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการนำข้อความบางส่วนของหนังสือเล่มนี้ไปใช้เพื่อ
การอ้างอิงและเพื่อการเผยแพร่ยกเว้นการนำไปใช้เพื่อการพาณิชย์ แต่จำเป็นต้อง
อ้างอิงที่มาของหนังสือและทางองค์กรสงวนสิทธิ์ในการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

ยกเว้นในกรณีที่ได้รับการยินยอมจากองค์กรแล้วเท่านั้น

คำนำผู้แปล

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ
أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا
هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ أَرْسَلَ رَسُولُهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى
بِاللَّهِ شَهِيدًا

เตาฮีด คือ รากฐานของศาสนาอิสลาม เป็นหัวใจของการศรัทธาที่ต้อง และเป็นประตูสู่ความสำเร็จทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เตาฮีดมิใช่เพียงความรู้ทางทฤษฎี แต่เป็นความเข้าใจที่ต้องซึมลึกลงสู่จิตใจและส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของมุสลิมทุกคน

หนังสือ “คำชี้แนะสู่การเข้าใจเตาฮีด สามสิบบทเรียนแบบกระชับในเรื่องเตาฮีด” เล่มนี้ ได้รวบรวมสาระสำคัญของหลักเตาฮีดไว้อย่างกระชับ เข้าใจง่าย เหมาะสำหรับ การอ่านในครอบครัวหรือแบ่งปันความรู้หลังจากละหมาดเสร็จสิ้น โดยเฉพาะสำหรับผู้ นำครอบครัวหรืออิหม่ามที่ต้องการอธิบายหลักศรัทธาให้แก่สมาชิกในครอบครัวหรือ มะอุมุมภายในเวลาที่สั้น ๆ

ด้วยเนื้อหาที่กระชับ ไม่ยืดเยื้อ ท่านสามารถใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในการอ่าน แต่ละบท ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจหลักการสำคัญของเตาฮีดได้อย่างต่อเนื่อง โดยไม่รู้สึกร ำเบื่อหน่ายหรือหนักใจ

เราขอขอบคุณเชคอับดุลลอฮ์ อาล มุฮัมมัด (ขออัลลอฮ์ปกป้องท่าน) ผู้เขียน ที่อนุญาตให้เราแปลหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ความรู้อันทรงคุณค่าให้แก่พี่น้องมุสลิม ที่ใช้ภาษาไทย เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน และเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักเตาฮีด

ขออัลลอฮ์ทรงตอบแทนความดีงามแก่ผู้เขียน ผู้แปล และทุกท่านที่มีส่วนร่วม ในการเผยแพร่ความรู้อันมีค่านี้

ทีมวิชาการมุนาติยา

คำนิยมและสั่งเสียของผู้เขียน

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله والصلوة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه
وسيدنا محمد وآله
فقد أؤمنت مؤسسه (منازل) ترجمه و طباعة
كتابي « السيرة لعنم التوحيد » إلى اللغة التاليفية
رأى أوصيهم بالدقة في الترجمة مع المراجعة والتدقيق ،
كما أوصي جميع إخواننا المسلمين في تاليفه بتعليم التوحيد
لأنه هو الإسلام الذي بعث الله به محمدًا صلى الله عليه وسلم ،
وقوله التوحيد هو أساس الأعمال عند الله تعالى توحيد صحت
أعماله أصالة ومصدر توحيد صحت أعماله ولم يكن
صالحه ، فأهت الجميع على القراءة في هذا الكتاب وغيره
معد كتب التوحيد لعلماء أهل السنة ، أسأل الله الصلوة
والتوفيق وأن يحرمي الدعوة وهذه المؤسسة على هوى
في ترجمة وطباعة الكتب الواسعة .

كتبه
عبد الله بن سليمان آل مهنا

مدينة الرياض

السبت ١٧/٥/١٤٤٧ هـ

المع

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله و الصلاة و السلام على رسول الله
و على آله و صحبه و من و آلاه

อนึ่ง

เราได้อนุญาตแก่สถาบันมุนาติยาในการแปลและจัดพิมพ์หนังสือของเรา
“คำชี้แนะสู่การเข้าใจในเตาฮีด” มาสู่ภาษาไทย พร้อมกันนี้ เราได้สั่งเสียต่อพวกเขา
ถึงความละเอียดในการแปล จากนั้นในการตรวจทานและแก้ไข

เช่นเดียวกัน เราขอสั่งเสียพี่น้องชาวไทยมุสลิมของเราทุก ๆ คนในการเอาใส่ใจ
การเรียนรู้ การสอนเตาฮีด เพราะสิ่งนี้คืออิสลาม อิสลามที่อัลลอฮ์ ﷻ ส่ง
ท่านมุฮัมมัด ﷺ ลงมาเพื่อมัน และเพราะเตาฮีดคือรากฐานของการทำงาน
ทั้งปวง ใครก็ตามที่เตาฮีดของเขาถูกต้อง การงานที่ดีทั้งหลายของเขาก็จะยังประโยชน์
แต่ใครก็ตามที่เตาฮีดของเขาเสียหาย การงานทั้งหลายของเขาก็จะเป็นโมฆะและ
ใช้ไม่ได้

ดังนั้น เราขอแนะนำให้พี่น้องทุกท่านอ่านหนังสือเล่มนี้และเล่มอื่น ๆ ซึ่งเป็น
หนังสือที่เกี่ยวข้องกับเตาฮีดของอูลามาอ์ชาวอะฮ์ลิซซุนนะฮ์ทั้งหลาย

เราขอต่ออัลลอฮ์ซึ่งการตอบรับการทำงานและการประทานความสำเร็จ
ขอพระองค์ตอบแทนพี่น้องทุกท่านในองค์กรดังกล่าวเนื่องจากความอดุสาหะของ
พวกเขาในการแปลและจัดพิมพ์หนังสือวิชาการอิสลามทั้งหลาย

เขียนโดย

อับดุลลอฮ์ บิน ซุลัยมาน อาลฺ มุอันนา

เมืองรียาด

วันเสาร์ที่ 18/5/1448 ฮ.ศ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

คำนำ

มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ การประทานพรและความสันติพึงมีแต่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ แด่วงศ์วานของท่าน และบรรดาสาวกของท่าน ตลอดจนผู้เป็นพันธมิตรกับท่าน

นี่คือบทเรียนอันกะทัดรัดเกี่ยวกับอัตเตาฮีด (การมอบเอกภาพแด่อัลลอฮ์) ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับอิหม่ามมัสญิดในการอบรมสั่งสอนผู้ร่วมละหมาด สำหรับครูผู้สอนในโรงเรียน และสำหรับผู้นำครอบครัวเพื่อใช้กับคนในครอบครัว รวมถึงสำหรับผู้กล่าวตักเตือนบนมินบร

ข้าพเจ้าจัดทำขึ้นในรูปแบบของบทเรียนสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง โดยวิงวอนขอต่อพระผู้เป็นนาย جَلَّ جَلَالُهُ โปรดทรงทำให้ผลงานชิ้นนี้เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ใจเพื่อพระพักตร์อันทรงเกียรติของพระองค์ และความสำเร็จทั้งมวลล้วนขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์แต่เพียงผู้เดียว

เกริ่นนำ

อินชาอัลลอฮ์ ในบทเรียนเหล่านี้ ข้าพเจ้าจะอธิบายเรื่องราวบางประเด็นที่ขัดแย้งกับอัตเตาฮีด หรือขัดแย้งกับความสมบูรณ์ภาคบังคับ (วาญิบ) ของอัตเตาฮีด

فَإِنَّ الضُّدَّ يَظْهَرُ حَسَنُهُ الضُّدَّ
وَبُضْدُهَا تَتَبَيَّنُ الْأَشْيَاءُ

“อันสิ่งตรงข้ามนั้น เผยความงามให้ปรากฏ

สรรพสิ่งจึงเด่นชัด เพราะสิ่งตรงข้ามกัน”

ผู้ใดรู้จักสิ่งผิด เขาย่อมสามารถระมัดระวังหลีกเลี่ยงมันได้ ดังที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَكَذَلِكَ نَفْصِلُ الْكَائِتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ﴾

“และในทำนองนั้นเราจะแจกแจงโองการทั้งหลาย และเพื่อที่วิถีทางของผู้กระทำความผิดจะได้ประจักษ์ชัด” [อัลอันอาม : 55]

ในบทเกริ่นนำนี้ ข้าพเจ้าจะชี้แจงความหมายของถ้อยคำของบรรดาผู้รู้ที่ว่า :

هَذَا الْفِعْلُ يُنَافِي التَّوْحِيدَ

“การกระทำนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับเตาฮีด”

และคำกล่าวของพวกท่านที่ว่า :

يُنَافِي كَمَالَهُ الْوَاجِبَ

“มันขัดแย้งกับความสมบูรณ์ภาคบังคับของเตาฮีด”

ถ้อยคำของเหล่าผู้รู้ที่ว่า :

يُنَافِي التَّوْحِيدَ

“มันขัดแย้งกับเตาฮีด” หมายถึง ผู้ที่กระทำสิ่งนั้น เขาจะไม่หลงเหลือเตาฮีดอยู่เลย นั่นหมายความว่าเขาได้หลุดออกจากเตาฮีดไปสู่การตั้งภาคี¹ หรือการปฏิเสธศรัทธา² ตัวอย่างเช่น การวิงวอน³ (ดูอาฮ์) ต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ ถือเป็นการตั้งภาคีซึ่งขัดแย้งกับเตาฮีด

และถ้อยคำของเหล่าผู้รู้ที่ว่า :

يُنَافِي كَمَالَهُ الْوَاجِبَ

“มันขัดแย้งกับความสมบูรณ์ภาคบังคับของเตาฮีด” หมายถึง บุคคลนั้นได้ตกอยู่ในกาตั้งภาคีเล็ก⁴ หมายความว่าเขากะทำสิ่งต้องห้าม⁵ แต่เป็นสิ่งที่ได้ทำให้ผู้ที่กระทำมัน หลุดออกจากเตาฮีด ในตัวเขายังมีเตาฮีดหลงเหลืออยู่ ทว่าเป็นเตาฮีดที่บกพร่อง สาเหตุจากพฤติกรรมที่เขาทำหรือคำพูดที่เขากล่าว ตัวอย่างเช่น การสาบานด้วยสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ มันคือสิ่งต้องห้ามและเป็นการตั้งภาคีเล็ก แต่ไม่ได้ทำให้ผู้กระทำหลุดออกจากเตาฮีด

1 ผู้แปล : อัชชีริก (الشِّرْكُ)

2 ผู้แปล : อัลกุฟร์ (الْكُفْرُ)

3 ผู้แปล : ดูอาฮ์ (الدُّعَاءُ)

4 ผู้แปล : อัชชีริก อัลอัศฆัร (الشِّرْكُ الْأَصْغَرُ)

5 ผู้แปล : สิ่งต้องห้าม (مُحَرَّم) หรือ ฮะรอม (حَرَام)

ก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อหาหลัก ข้าพเจ้าขออธิบายความหมายของ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“ลา อิลาฮะ อิลลัลลอฮ์”⁶ ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ตังาม อันเป็นสาเหตุแห่งการส่งบรรดาศาสนทูตลงมา และเป็นสาเหตุแห่งการประทานคัมภีร์ทั้งหลายลงมา

ความหมายของถ้อยคำนี้ คือ

لَا مَعْبُودَ إِلَّا اللَّهُ

“ไม่มีผู้ได้รับการเคารพสักการะ (อิบาตะฮ์) อย่างชอบธรรม นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น” ดังนั้น เมื่อคุณกล่าวคำปฏิญาณนี้ คุณก็จำเป็นต้องเชื่อมั่นในความหมายของมัน นั่นคือการทำให้อิบาตะฮ์บริสุทธิ์แต่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى และปฏิเสธภาคีทั้งปวง องค์ประกอบของถ้อยคำนี้มีสองประการ นั่นคือ

หนึ่ง : การปฏิเสธ อยู่ในคำว่า “ลา อิลาฮะ (لَا إِلَهَ)”

และสอง : การยืนยัน อยู่ในคำว่า “อิลลัลลอฮ์ (إِلَّا اللَّهُ)”

เมื่อคุณกล่าวว่า “ลา อิลาฮะ (لَا إِلَهَ)” หมายความว่า คุณปฏิเสธและไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าทั้งหลายที่ถูกเคารพสักการะ แต่การปฏิเสธนี้ยังไม่เพียงพอ จนกว่าจะเพิ่มเติมคำว่า “อิลลัลลอฮ์ (إِلَّا اللَّهُ)” หมายถึง คุณศรัทธาและยืนยันความเป็นพระเจ้าผู้ถูกเคารพสักการะแต่อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว นี่คือการความหมายของพระดำรัสของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ที่ว่า :

6 ผู้แปล : คือคำกล่าวปฏิญาณว่า “ไม่มีพระเจ้าใดที่คู่ควรแก่การสักการะนอกจากอัลลอฮ์” เป็นคำกล่าวแห่งเตาฮีดและเป็นรากฐานแห่งอิสลาม

... فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ

بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى ... ﴿١٥٦﴾

“... ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัญญูอชูต และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ แล้ว แน่จนเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 256]

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ โปรดทรงดูแลเราทุกคนด้วยความเมตตาของพระองค์ และโปรดชี้นำเราสู่คำพูดและการงานที่ดี แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงไถ่เลี้ยงและผู้ทรงตอบรับ

การมอบหมาย ต่ออัลลอฮ์

การมอบหมายต่ออัลลอฮ์⁷ คือ การที่หัวใจยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และมอบหมายกิจการทั้งปวงแด่พระองค์ ไม่หวังจากผู้อื่นนอกจากพระองค์ และไม่มุ่งหมายถึงใครอื่นนอกจากพระองค์เท่านั้น

การมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ถือเป็นหนึ่งในสถานะอันสูงส่งแห่งเตาฮีด และอัลลอฮ์ทรงกำหนดให้การมอบหมายเป็นเงื่อนไขของความศรัทธา ดังที่พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

... **فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ**

“... พวกท่านก็จงมอบหมายต่อพระองค์ หากพวกท่านเป็นผู้ยอมจำนน” [ยูนุส : 84]

การมอบหมายต่ออัลลอฮ์เป็นคุณลักษณะหนึ่งของบรรดาผู้ศรัทธา ดังที่พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿ **إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تَلَيَّتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ** ﴾

“แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือ ผู้ที่เมื่ออัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้นแล้ว หัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง และเมื่อบรรดาโองการของพระองค์ถูกอ่านแก่พวกเขา โองการเหล่านั้นก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พวกเขา และแด่พระเจ้าของพวกเขาฉันนั้น พวกเขามอบหมายกัน” [อัลอันฟาล : 2]

7 ผู้แปล : อัดตะวักกุล (التَّوَكَّلُ)

ผู้ใดมอบหมายต่ออัลลอฮ์ แท้จริงพระองค์ทรงเพียงพอแก่เขา หมายความว่า พระองค์พอสำหรับเขาโดยที่เขาไม่ต้องการใครอีกแล้วเมื่อมีพระองค์

พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ⁽¹⁶⁾

“โอ้นบี อัลลอฮ์นั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้า และแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามเจ้า ด้วย อันใดแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย” [อัลอันฟาล : 64]

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ยังตรัสว่า :

﴿... وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ...﴾ ⁽³⁾

“... และผู้ใดมอบหมายแต่อัลลอฮ์ พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้พอเพียงแก่เขา ...” [อัลญะลาละ: 3]

ท่านอิบนุลก๊อยยิม **رحمَهُ اللهُ** กล่าวไว้ว่า : “อัลลอฮ์ทรงเพียงพอสำหรับบ่าวของพระองค์ และผู้ที่อัลลอฮ์ทรงเป็นผู้เพียงพอสำหรับเขา ทรงเป็นผู้ปกป้องเขา ย่อมไม่มีศัตรูใดหวังใน (การทำร้าย-ผู้แปล) ตัวเขาได้ และไม่มีสิ่งใดสามารถทำร้ายเขา เว้นเพียงแต่ความเจ็บปวดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น ความร้อน ความหนาว ความหิว และความกระหาย” จบ คำกล่าวอ้าง⁸

การมอบหมายต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ในการแสวงหาชัยชนะ ปัจจัยยังชีพ หรือการคุ้มครองนั้น ถือเป็นชิรกีใหญ่ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีใครสามารถทำได้นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น

และสิ่งนี้ก็ปรากฏอยู่ในหมู่ผู้บูชาสุสาน ที่หันไปพึ่งพาผู้ตายเพื่อ

8 ผู้แปล : “บะดาอิอุล ฟะวาอิด”

ขอให้ปกป้องจากศัตรู และหวังชัยชนะเหนือศัตรูจากเหล่าคนตาย

เช่นเมื่อกองทัพมองโกลยกทัพเข้าสู่ตามัสกัส มีผู้หนึ่งในพวกเขา
กล่าวว่า :

يَا خَائِفِينَ مِنَ التَّتَرِ

لَوْذُوا بِفَبْرِ أَبِي عَمْرٍ

لَوْذُوا بِفَبْرِ أَبِي عَمْرٍ

يَنْجِيكُمْ مِنَ الضَّرَرِ

“โอ้เหล่าผู้หวาดกลัวมองโกลเอ๋ย

จงไปขอความคุ้มครองต่อสุสานของอับอุมร์เถิด

จงไปขอความคุ้มครองต่อสุสานของอับอุมร์เถิด

เขาจะช่วยพวกท่านให้พ้นภัย”

และเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์จากชิริกนี้

การมอบหมายที่ได้รับอนุญาตก็คือ การที่มนุษย์มอบหมายให้ผู้อื่น
จัดการเรื่องราวที่อยู่ในความสามารถของเขา นี่คือการมอบหมายตัวแทน
ไม่ใช่การมอบหมายพึ่งพา

ทั้งนี้การมอบหมายต่ออัลลอฮ์จะไม่สมบูรณ์ นอกจากจะต้องกระทำ
เหตุต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสั่งใช้ ดังที่ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ؛ لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ

الطَّيْرَ تَغْدُوا خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا

“หากพวกท่านมอบหมายต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริง แน่نون พระองค์จะทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกท่าน เช่นที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่เหล่านั้น ที่ออกจากรงในยามเช้าด้วยท้องที่หิวโหย แล้วกลับมาในยามเย็นด้วยท้องที่เต็มอิ่ม”⁹ ท่านนบีมูฮัมหมัดกล่าวถึงการบินออกไปในยามเช้า และการกลับมาในยามเย็น

เคยมีชาวเยเมนบางกลุ่มออกเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์โดยไม่เตรียมเสบียง และกล่าวว่า :

نَحْنُ الْمُتَوَكِّلُونَ

“พวกเราคือผู้ที่มอบหมายต่ออัลลอฮ์” แต่เมื่อมาถึงมักกะฮ์พวกเขากลับร้องขออาหารจากผู้คน อัลลอฮ์ عَزَّوَجَلَّ จึงประทานอาเยฮ์ ที่ว่า :

... وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى ... ﴿١٩٧﴾

“... และพวกเจ้าจงเตรียมเสบียงเถิด แท้จริงเสบียงที่ดีที่สุดนั้นคือความยำเกรง ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 197]

และเคยมีชายคนหนึ่งมาหาท่านนบีมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ และถามว่า : “โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ฉันควรผูกอูฐ หรือมอบหมายต่ออัลลอฮ์ ?” ท่านนบีมุฮัมมัดตอบว่า :

اعْقِلْهَا وَتَوَكَّلْ

“จงผูกมันไว้ แล้วจึงมอบหมาย”¹⁰ ท่านนบีสั่งให้เขากระทำสาเหตุพร้อมทั้งให้วางใจในอัลลอฮ์ในการดูแลรักษาอูฐของเขา

9 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 205

10 บันทึกโดยอัคริมซีญ เลขที่ 2686

ส่วนหนึ่งของ การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ คือ การอดทนต่อการกำหนด ของพระองค์

ด้วยพระปรีชาญาณและความยุติธรรมของอัลลอฮ์ พระองค์ทรงกำหนดให้มนุษย์ต้องเผชิญกับการทดสอบ ทั้งด้วยคำสั่งใช้ ข้อห้าม และทุกข์ภัยต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แก่พวกเขา

พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เรา มีความอดทนต่อการกำหนดที่เจ็บปวด ไม่ว่าจะเป็นความยากจน ความเจ็บป่วย อุบัติเหตุ หรือความตาย

พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا ... ﴾

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ! จงมีความอดทน ...” [อาลี อิมรอน : 200]

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ ... ﴾

“และจงอดทนเถิด และการอดทนของเจ้าจะมีขึ้นไม่ได้ เว้นแต่ด้วย (การเตาฟีกของ) อัลลอฮ์ ...” [อันนะหْلِ : 127]

และพระองค์ยังทรงสัญญาแก่ผู้ที่มีความอดทนว่าจะได้รับผลตอบแทนอย่างใหญ่หลวง โดยตรัสว่า :

﴿... إِنَّمَا يُوفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرُهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴾

“... แท้จริงบรรดาผู้อดทนนั้น จะได้รับการตอบแทนรางวัล
ของพวกเขาย่างสมบูรณ์โดยไม่ต้องคำนวณ” [อัลซุหมัร : 10]

ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ

“และความอดทนนั้นคือแสงสว่าง”¹¹

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

مَا أُعْطِيَ أَحَدٌ عَطَاءً خَيْرًا وَأَوْسَعَ مِنَ الصَّبْرِ

“ไม่มีผู้ใดได้รับการประทานให้ที่ดียิ่งและกว้างขวางไปกว่า
ความอดทน”¹²

ความอดทนที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติสามประเภท :

หนึ่ง : อดทนต่อการเชื่อฟังอัลลอฮ์

สอง : อดทนที่จะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์

สาม : อดทนต่อการกำหนดอันเจ็บปวดของอัลลอฮ์

ส่วนการอดทนต่อการกำหนดอันเจ็บปวดของอัลลอฮ์นั้นหมายถึง
การควบคุมจิตใจไม่ให้กระวนกระวาย ควบคุมลิ้นไม่ให้พร่ำบ่น และควบคุม
อวัยวะไม่ให้กระทำการที่อัลลอฮ์ทรงห้าม

เมื่อมนุษย์ประสบกับทุกข์ภัย เขาจำเป็นต้องอดทน เพราะความอดทน
ถือเป็นข้อบังคับ (วาญิบ) ส่วนความพอใจต่อทุกข์ภัยนั้นถือเป็นสิ่งที่ส่งเสริม
และเป็นสถานะที่สูงส่งในความศรัทธา

11 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 223

12 บันทึกโดยอัลบุคอรีย์ เลขที่ 1469 และมุสลิม เลขที่ 1053

สิ่งที่ขัดแย้งกับความอดทน :

หนึ่ง : การตบแก้ม การฉีกเสื้อผ้า หรือการคร่ำครวญร่ำไห้

ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

لَيْسَ مِنَّا مَنْ ضَرَبَ الْخُدُودَ، أَوْ شَقَّ الْجُيُوبَ، أَوْ دَعَا
بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ

“มิใช่ส่วนหนึ่งจากพวกเรา ผู้ใดที่ตีแก้ม ฉีกเสื้อผ้า และเรียกร้อง
ด้วยคำเรียกแห่งญาฮิลียะฮ์”¹³

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

إِثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ : الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ،
وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ

“สองสิ่งที่ยังคงมีอยู่ในหมู่มนุษย์ ซึ่งทั้งสองเป็น (ลักษณะของ)
การปฏิเสธศรัทธา คือ การเหยียดเชื้อสาย และการคร่ำครวญต่อผู้ตาย”¹⁴

ความหมายของการคร่ำครวญ¹⁵ คือ การเปล่งเสียงร่ำไห้พร้อมกับการ
การไถ่ถามคุณงามความดีของผู้ตาย แต่หากเป็นเพียงการร้องไห้โดยไม่
ไม่แผดเสียง ไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม

สอง : ท่านนบี ﷺ แสดงจุดยืนถึงการไม่ยอมรับ
อัลฮาลิเกาะฮ์¹⁶ คือ ผู้หญิงที่โกนผมตนเองเพราะความทุกข์เศร้า ท่านประกาศ

13 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 1294 และมุสลิม เลขที่ 103

14 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 121

15 ผู้แปล : อันนิยาฮะฮ์ (النِّيَاحَةُ)

16 ผู้แปล : อัลฮาลิเกาะฮ์ (الْحَالِقَةُ)

ความไม่เกี่ยวข้องกับอัศศอลิเกาะฮ์¹⁷ ซึ่งคือ ผู้หญิงที่แผดเสียงร้องไห้ และ ท่านประกาศความไม่เกี่ยวข้องกับอัชชากเกาะฮ์¹⁸ ซึ่งคือ ผู้หญิงที่ฉีกเสื้อผ้า เพื่อแสดงความเศร้าโศกต่อผู้ตาย

การที่ท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ประกาศความไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล เหล่านี้ บ่งชี้ว่าการกระทำของพวกเขาถือเป็นบาปใหญ่

เมื่อทุกข์ภัยเกิดขึ้นกับผู้ศรัทธา ส่งเสริมให้เขากล่าวว่า :

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ اللَّهُمَّ أَجْرُنِي فِي مُصِيبَتِي، وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

“แท้จริงเราเป็นของอัลลอฮ์ และแท้จริงเราจะกลับคืนสู่พระองค์ โอ้อัลลอฮ์ โปรดประทานรางวัลแก่ข้าพระองค์ในความทุกข์ครั้งนี้ และ ประทานสิ่งที่ดียิ่งกว่านี้ให้แทน”

ส่งเสริมให้พลบโยนผู้ประสบภัยและกล่าวว่า :

أَحْسَنَ اللَّهُ عَزَاءَكَ، وَعَظَّمَ أَجْرَكَ، وَجَبَرَ اللَّهُ مُصِيبَتَكَ، وَغَفَرَ اللَّهُ لِمِيتِكَ

“ขออัลลอฮ์ทรงทำให้การพลบโยนของท่านงดงาม ขออัลลอฮ์ ทรงเพิ่มพูนรางวัลแก่ท่าน ขออัลลอฮ์ทรงเยียวยาความสูญเสียของท่าน ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษแก่ผู้ตายของท่าน”

และส่งเสริมให้ทำอาหารให้แก่ครอบครัวผู้ตาย เพื่อบรรเทาทุกข์และ เป็นการปลอบใจพวกเขา ดังที่ท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

17 ผู้แปล : อัศศอลิเกาะฮ์ (الصَّالِقَةُ)

18 ผู้แปล : อัชชากเกาะฮ์ (الشَّاقَّةُ)

اصْنَعُوا لِآلِ جَعْفَرٍ طَعَامًا فَقَدْ آتَاهُمْ مَا يَشْغَلُهُمْ

“จงทำอาหารให้แก่ครอบครัวญะอ์ฟัร เพราะพวกเขาพบกับ
สิ่งที่ทำให้พวกเขารุ่นวาย”¹⁹

แต่สิ่งที่ถือเป็นบิตอะฮ์ คือ การตั้งเต็นท์สำหรับการรวมตัวกัน
เพื่อการปλοบโยน และการจัดอาหารเลี้ยงแก่ผู้ที่มาร่วมแสดงความเสียใจ
(หมายถึง เต็นท์สำหรับการรวมตัวสำหรับการปλοบโยนเป็นการเฉพาะหรือ
เลี้ยงอาหารบนพื้นฐานของการเชื่อมั่นเป็นกิจจะเป็นประจำ-ผู้แปล)

ให้แสดงความเสียใจกับผู้ประสพภัยที่ใดก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นในบ้าน
ของเขา ในมัสญิด ในที่ทำงาน และอื่น ๆ

และไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามในการรวมตัวกันของญาติผู้เสียชีวิต
ในบ้านของคนใดคนหนึ่งเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่มาร่วมแสดง
ความเสียใจ แต่ต้องปราศจากการแสดงการคร่ำครวญ

ความรักในอิสลาม

ความรักในอัลลอฮ์²⁰ คือ ฐานะอันสูงส่งที่บรรดาผู้แข่งขันต่างมุ่งแข่งขันกัน บรรดาผู้ก้าวล้ำหน้าได้บากบั่นเพื่อกระทำสิ่งนี้ และบรรดาผู้เปี่ยมรักได้อุทิศตนเพื่อมัน ความรักนี้คือพลังของหัวใจ คืออาหารของวิญญาณ และคือความรื่นรมย์ของดวงตา

ความรักต่ออัลลอฮ์ คือ รากฐานแห่งศาสนาอิสลาม เป็นแกนกลางที่ทุกสิ่งหมุนรอบมัน เมื่อความรักนี้สมบูรณ์ ความศรัทธาก็สมบูรณ์ แต่หากมันพร่อง เตาฮีดของมนุษย์ก็พร่องตามไปด้วย

จึงปรากฏในดุอาฮ์ของท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ว่า :

وَأَسْأَلُكَ حُبَّكَ وَحُبَّ مَنْ يُحِبُّكَ، وَحُبَّ عَمَلٍ يُقَرِّبُ إِلَى حُبِّكَ

“ข้าพเจ้าขอความรักต่อพระองค์ ความรักต่อผู้ที่รักพระองค์ และความรักต่อการทำงานที่นำข้าพเจ้าเข้าใกล้ความรักของพระองค์”²¹

ความรักต่ออัลลอฮ์คือการอิบาดะฮ์ที่ล้ำเลิศที่สุด และเป็นความรักที่ก่อให้เกิดการเป็นบ่าว การถ่อมตน การยอมจำนน การยกย่องเทิดทูน การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ และการเลือกพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด

และความรักในลักษณะนี้ ไม่อนุญาตจะมอบให้แก่ผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ผู้ใดมอบส่วนหนึ่งของมันแก่สิ่งอื่น นั่นย่อมเป็นการตั้งภาคี

อัลลอฮ์ได้ทรงกล่าวถึงการตั้งภาคีของบรรดามุซริกีน นั่นคือพวกเขา

20 ผู้แปล : มะฮัมมัดตุลลอฮ์ (الله) حُبُّكَ

21 บันทึกโดยอัคริมิซีย เลขที่ 3235 และท่านกล่าวว่า : “นี่คือหะดีษชะฮัน เศาะเฮียหฺ”

รักสิ่งที่ถูกยกขึ้นมาเทียบเคียงกับอัลลอฮ์ เสมอเหมือนกับที่พวกเขารัก
พระองค์ พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ...﴾ (١٦٥)

“และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือบรรดาภาคี อื่นจากอัลลอฮ์
ซึ่งพวกเขารักภาคีเหล่านั้นเช่นเดียวกับรักอัลลอฮ์ ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ :
165] นั่นหมายถึง พวกเขาให้ความรักและการยกย่องเทิดทูนต่อสิ่งเหล่านั้น
เสมอเหมือนกับที่มอบแด่อัลลอฮ์ ดังเช่นที่พวกเขาทำกับรูปปั้น และรูปเคารพ
ของบุคคลผู้ทรงคุณธรรมและสิ่งอื่น ๆ โดยอิบาดะฮ์สิ่งเหล่านั้นด้วยความรัก
การถ่อมตน และการยอมจำนน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ไม่สมควรมอบให้
ใครอื่น นอกจากอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** เท่านั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะกล่าว
ต่อบรรดาภาคีของพวกเขาในไฟนรกว่า :

﴿تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ (٩٧) **إِذْ نَسَوَیْكُمْ رَبِّ
الْعَالَمِينَ** ﴿٩٨﴾

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงพวกเราอยู่ในการหลงผิดอย่าง
ชัดแจ้ง (97) ขณะที่พวกเราทำให้พวกเจ้าเท่าเทียมกับพระเจ้าแห่ง
สากลโลก” [อิซซุอะรออ์ : 97-98] หมายถึง ทำให้เท่าเทียมในด้านความรัก
และการอิบาดะฮ์

ความรักที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์นั้น จะให้ความสำคัญต่อสิ่งที่อัลลอฮ์รัก
เหนือกว่าสิ่งที่ตนเองรักเมื่อเกิดการขัดแย้งกัน

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿ قُلْ إِنْ كَانَ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘หากบรรดาบิดาของพวกเจ้า และบรรดาลูก ๆ ของพวกเจ้า และบรรดาพี่น้องของพวกเจ้า และบรรดา คู่ครองของพวกเจ้า และบรรดาญาติของพวกเจ้า และบรรดาทรัพย์สมบัติที่พวกเจ้าแสวงหาไว้ และสินค้าที่พวกเจ้ากลัวว่าจะจำหน่ายมันไม่ออก และบรรดาที่อยู่อาศัยที่พวกเจ้าพึงพอใจมันนั้น เป็นที่รักใคร่แก่พวกเจ้า ยิ่งกว่าอัลลอฮ์ และเราะซูลของพระองค์และการต่อสู้ในทางของพระองค์ แล้วไซ้ร้ ก็จงรอคอยกันเถิดจนกว่าอัลลอฮ์จะทรงนำมาซึ่งกำลังของพระองค์ และอัลลอฮ์นั้นจะไม่ทรงนำทางแก่กลุ่มชนที่ละเมิด’”
[อัตเตาบะฮ์ : 24]

และความรักที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์นั้น ย่อมทำให้ท่านจำเป็นต้องปฏิบัติ ตามท่านนบีมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ดังที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘หากพวกท่านรักอัลลอฮ์ ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮ์ก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่งโทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ’” [อาลี อิมรอน : 31]

ความรักที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์ย่อมนำไปสู่การมอบความรักต่อท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เหนือกว่าสิ่งใด ๆ แม้กระทั่งตัวเอง ดังที่ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ، وَوَالِدِهِ،
وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

“ผู้ใดในหมู่พวกท่านจะยังไม่ศรัทธา จนกว่าข้าจะเป็นที่รักแก่เขายิ่งกว่าลูกของเขา บิดาของเขา และผู้คนทั้งมวล”²²

นั่นหมายความว่าต้องให้ซุนนะฮ์ของท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ อยู่เหนือคำพูดของบุคคลใดๆ ไม่ว่าเขาจะเป็นที่เคารพมากเพียงใดก็ตาม

และความรักที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์ยังก่อให้เกิดความรักต่อศรัทธารักบรรดาผู้ศรัทธา และเกลียดชังการปฏิเสธศรัทธาและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ
حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ
عَشِيرَتَهُمْ ... ﴾ (๒๓)

“เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก รักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์ และเราะซูลของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขา หรือลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม ...” [อัลมูญาดิลละฮ์ : 22]

แต่อิสลามก็ไม่ได้ห้ามความรู้สึกของมนุษย์และความรักตาม

ธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่ท่านนบี ﷺ รักขนมหวานและน้ำผึ้ง รักภรรยาของท่าน และภรรยาที่ท่านรักที่สุดคือท่านหญิงอาอิชะฮ์ رضي الله عنها

หรือความรักต่อบิดามารดาและบุตรหลาน เป็นความรักที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

ความรักต่อสหายและเพื่อนร่วมงานมุสลิมก็เป็นความรักที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

ความรักของผู้หิวโหยต่ออาหาร หรือของผู้กระหายต่อน้ำ ก็คือความรักตามธรรมชาติ ที่ไม่กระทบกระเทือนต่อเตาฮีดแต่อย่างใด

ความรักต่อทรัพย์สินและบ้านเกิดคือความรักตามธรรมชาติที่ไม่ส่งผลกระทบต่อเตาฮีดแต่อย่างใด ตราบใดที่ความรักนั้นไม่ล้ำหน้าความรักต่ออัลลอฮ์ในกรณีที่สองขัดกัน

บ่วงแห่งศรัทธาที่มั่นคงที่สุดคือความรักเพื่ออัลลอฮ์และความเกลียดชังเพื่ออัลลอฮ์

และบรรดาผู้ที่รักกันเพื่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์จะได้ยืนอยู่บนมินบรที่ท่ามาจากแสงในวันกิยามะฮ์

ความกลัวในอิสลาม

ความเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์²³ ถือเป็นหนึ่งในสถานะทางศาสนาที่ประเสริฐที่สุดและสูงส่งที่สุด อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ได้ทรงกล่าวถึงสิ่งนี้ไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ เกี่ยวกับบรรดาแนวหน้าแห่งผู้ใกล้ชิด ทั้งจากบรรดามลาอิกะฮ์ บรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ และบรรดาผู้ทรงคุณธรรม

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾ ๕๐

“พวกเขาจะกลัวพระเจ้าของพวกเขา ผู้ทรงอำนาจเหนือพวกเขา ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาถูกบัญชา” [อันนะหฺล : 50]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿... وَهُمْ مِّنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ﴾ ๒๘

“... และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น” [อัลอันบิยาฮ์ : 28]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَلَمَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ۖ﴾ ๔๖

“และสำหรับผู้ที่ยำเกรงต่อการยืนหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขา (เขาจะได้) สวนสวรรค์สองแห่ง” [อิรเราะห์มาน : 46]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿... ذَلِكَ لِمَن خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ﴾ ๑๔

23 ผู้แปล : อัลค็อวฟ มินัลลอฮ์ (الْخَوْفُ مِنَ اللَّهِ)

“... นั่นสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องต่อการเผชิญหน้าข้า และกลัวต่อสัญญาการลงโทษของข้า” [อิบรอฮีม : 14]

ความกลัวที่เกิดขึ้นกับมนุษย์นั้นแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่
ประเภทที่หนึ่ง : ความกลัวที่เป็นชิรค์²⁴

คือ ความกลัวเร้นลับที่มนุษย์คนหนึ่งหวาดกลัวต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ กลัวว่าสิ่งนั้นสามารถทำให้ตนเจ็บป่วย ยากจน ถูกฆ่า หรืออื่น ๆ ในทำนองนั้นด้วยอำนาจและความประสงค์ของนั่นเอง ซึ่งเป็นความเชื่อของบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคก่อนต่อบรรดาพระเจ้าของพวกเขา และเป็นสิ่งที่ผู้สัจการะสุสานในยุคปัจจุบันยังคงเชื่อถืออยู่ ต่อบรรดาคนตายทั้งหลายด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงแสวงหาความใกล้ชิดคนตายเหล่านั้นด้วยการวิงวอน การเชือดสัตว์ หรือการบนบาน สาเหตุเพราะหวาดกลัวและหวังในสิ่งที่คนตายเหล่านั้นครอบครอง ตามที่พวกเขากล่าวอ้าง

หากว่าคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาถูกขอให้สาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ เขาจะสาบานทั้ง ๆ ที่โกหก แต่หากถูกขอให้สาบานด้วยเจ้าของสุสานที่เขาเชื่อ เขากลับไม่กล้าสาบาน ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขามีความกลัวต่อผู้ที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินมากกว่าการเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์ เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์

ความกลัวประเภทนี้คือชิรค์ใหญ่ ซึ่งทำให้ผู้กระทำความผิดออกจากศาสนาอิสลาม เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์

ประเภทที่สอง : ความกลัวตามธรรมชาติ²⁵

คือ ความกลัวที่มนุษย์รู้สึกต่อศัตรู สัตว์ร้าย หรือสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้ไม่ใช่ความกลัวที่น่าตำหนิ และอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ได้ทรงเล่าถึงมันเกี่ยวกับ

²⁴ ผู้แปล : คีอวฟูน ชิรค์ (خَوْفٌ شِرْكٍ)

²⁵ ผู้แปล : อัลค็อฟฟ์ อัลฏะบิอีย (الْخَوْفُ الطَّبِيعِي)

ท่านนบีมูซาว่า :

﴿ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ ... ﴾ ③

“ดังนั้น เขาจึงออกจากเมืองนั้นในสภาพหวาดกลัวว่าจะเกิดภัย ...” [อัลเกาะศ็อศ : 21]

ประเภทที่สาม : การที่บุคคลละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาให้ ซึ่งคือการเชื่อฟังพระองค์และการหวังรางวัลจากพระองค์ เนื่องจากเกรงกลัวมนุษย์ นี่ถือเป็นสิ่งต้องห้าม

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآءَهُ ۚ فَلَا تَخَافُوهُم ۚ وَخَافُونَ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴾ ④

“แท้จริงชัยฏอนนั้น เพียงขู่ได้เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา และจงกลัวข้าเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา” [อาลี อิมรอน : 175] หมายความว่า มันทำให้พวกเจ้าหวาดกลัวโดยอาศัยพันธมิตรของมัน โดยสร้างภาพว่าพวกเขาจะตัดขาดปัจจัยยังชีพของพวกเจ้า หรือสร้างภาพว่าพวกเขาเป็นผู้มีอำนาจและพลัง

ประเภทที่สี่ : ความกลัวต่อการขู่เตือนของอัลลอฮ์ที่พระองค์ทรงขู่สำหรับเหล่าผู้ฝ่าฝืน

คือ ความกลัวที่อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงมันว่า :

﴿ ... ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ۖ ﴾ ⑤

“... นั้นสำหรับผู้ที่ยกกลัวต่อการเผชิญหน้าข้า และกลัวต่อสัญญาการลงโทษของข้า” [อิบรอฮีม : 14]

และพระองค์ตรัสว่า :

﴿وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ﴾

“และสำหรับผู้ที่ยำเกรงต่อการยืนหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้า
ของเขา (เขาจะได้) สวนสวรรค์สองแห่ง” [อิรเราะห์มาน : 46]

ความกลัวประเภทนี้คือส่วนหนึ่งของระดับสูงสุดแห่งศรัทธา คือ
สิ่งปกป้องมุสลิมจากการฝ่าฝืน และเป็นสิ่งเคียงคู่ความหวัง เราจะไม่ทาง
ไปถึงอัลลอฮ์ได้ เว้นแต่ต้องพึงพาสองประการนี้ เพราะความกลัวจะขัดขวาง
การฝ่าฝืน ส่วนความหวังจะกระตุ้นให้ปฏิบัติการเชื่อฟัง

และสิ่งเกินไปจากนี้ คือ สิ่งไม่จำเป็น

การขึ้นมานั้นมาจากอัลลอฮ์ และขอให้อัลลอฮ์ทรงประทานพรและ
ความสันติแก่ท่านนบีของเรา ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

ข้อตัดสินของ ไสยศาสตร์ในอิสลาม

ไสยศาสตร์นับเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำให้อิสลามในตัวบุคคลเป็นโมฆะ เพราะไม่มีผู้ใดเป็นนักไสยศาสตร์ได้เว้นเสียแต่เมื่อเขาปฏิเสธอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**

ดังที่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

... وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا
يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ ... ﴿๑๐๖﴾

“... และซุลัยมานหาได้ปฏิเสธการศรัทธาไม่ แต่ทว่าชัยฏอนเหล่านั้นต่างหากที่ปฏิเสธการศรัทธา โดยสอนประชาชนซึ่งวิชาไสยศาสตร์...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 102]

ไสยศาสตร์ยังเป็นหนึ่งในการกระทำของชาวยิวด้วย ดังที่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสถึงพวกเขาว่า :

... يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ ... ﴿๕๑﴾

“... โดยที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบต์ และอฏฏอฮูต ...” [อันนิซาร์ : 51]

ท่านอุมัร **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ** กล่าวว่า :

الْجِبْتُ السَّحْرُ، وَالطَّاغُوتُ الشَّيْطَانُ

“อัลญิบต์คือไสยศาสตร์ และอฏฏอฮูตคือชัยฏอน”

และทั้งไสยศาสตร์ เครื่องราง คาถา และปมเงื่อน สามารถส่งผล

ต่อหัวใจและร่างกายได้ ทั้งทำให้ถึงแก่ชีวิต ทำให้เจ็บป่วย หรือก่อให้เกิดการแตกแยกระหว่างสามีภรรยา

ฉะนั้นผู้ที่ปฏิสัมพันธ์กับไสยศาสตร์ เขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งใด ๆ ในอาคิเราะฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

... وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ ... ﴿١٠٢﴾ ...

“... และแท้จริงนั้นพวกเขารู้แล้วว่า แน่นอนผู้ที่ซื้อมันไว้นั้น ...”

[อัลบะเกาะเราะฮ์ : 102] หมายถึง ผู้ที่ไ้มนั้น หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน

... مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ... ﴿١٠٢﴾ ...

“... ในปรโลกก็ย่อมไม่มีส่วนได้ใด ๆ ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 102]

หมายถึง ส่วนแบ่งใด ๆ จากความเมตตาของอัลลอฮ์

ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ ... وَذَكَرَ مِنْهُنَّ : السَّحَرُ

“‘จงหลีกเลี่ยงเจ็ดสิ่งอันเป็นเหตุแห่งหายนะ...’ และท่านได้กล่าวถึงหนึ่งในนั้น คือ ไสยศาสตร์”²⁶

เหตุแห่งหายนะ²⁷ หมายถึง สิ่งที่ทำให้พินาศ

บรรดานักไสยศาสตร์นั้น คือ ผู้ปฏิเสธศรัทธาและคนชั่วร้าย เพราะพวกเขาไม่อาจบรรลุถึงไสยศาสตร์ได้ เว้นแต่ด้วยการปฏิเสธและตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ โดยชัฎฏอนจะสั่งใช้ให้พวกเขากระทำการปฏิเสธศรัทธา เพื่อให้กลายเป็นนักไสยศาสตร์ แล้วพวกมันจึงจะรับใช้พวกเขา

ในบรรดาสิ่งที่พวกเขากระทำ คือ การชัฎฏต่อชัฎฏอน ดูหมิ่น

26 บันทึกโดยอัลบุคอรีย์ เลขที่ 2615

27 ผู้แปล : อัลมุบิกอต (الْمُوبِقَاتِ)

อัลกุรอานด้วยการโยนทิ้งในไฟโสโครก หรือเขียนอัลกุรอานด้วยเลือดและสิ่งสกปรก (ขอให้อัลลอฮ์จัดการพวกเขา) ตลอดจนพฤติกรรมที่โสโครกและสกปรกที่พวกเขาทำเพื่อแสวงหาความใกล้ชิดต่อชัยฏอนเพื่อให้มันรับใช้พวกเขา

ด้วยเหตุนี้ คำพิพากษาของนักไสยศาสตร์ในอิสลามคือ การประหารชีวิต

มีรายงานจากญุนดุบโดยอ้างอิงถึงท่านนบีว่า :

حَدَّثَ السَّاحِرُ ضَرْبُهُ بِالسَّيْفِ

“บทลงโทษของนักไสยศาสตร์ คือการประหารด้วยดาบ”²⁸

ฉะนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับบรรดามุสลิมที่จะไปหานักไสยศาสตร์หมอดู หรือผีทั้งหลายเพื่อรักษาตนเอง ถึงแม้ว่านักไสยศาสตร์จะอ้างว่าตนเป็นเชกก็ตาม ดังที่เชคบางคนในหมู่สุฟีอ้างตน

ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ يَوْمًا

“ผู้ใดไปหาหมอดู แล้วถามเขาถึงสิ่งใด การละหมาดของเขาจะไม่ถูกรับเป็นเวลาสี่สิบวัน”²⁹

และท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ยังกล่าวว่า :

مَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

28 บันทึกโดยอัคริมิซีย เลขที่ 1460 และท่านกล่าวว่า : “ที่ถูกต้อนั้นเป็นคำกล่าวของญุนดุบเอง”

29 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 2230

“ผู้ใดไปหาหมอดู แล้วเชื่อสิ่งที่เขาพูด เขาย่อมได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่มุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ”^{30 31}

บรรดาคนที่ทำนายด้วยการดูฝ่ามือ ผู้ทำนายด้วยการดูในก้นถ้วย ผู้ทำนายด้วยการขีดเขียนทราย และผู้พยากรณ์ด้วยดวงดาวหรือราศี ทุกคนล้วนเข้าข่ายเป็นหมอดูผู้กล่าวอ้างว่ารู้เรื่องเร้นลับ

ฉะนั้นการไปสอบถามพวกเขา ไม่ว่าจะไปเยือนถึงสถานที่ของพวกเขา หรือผ่านโทรศัพท์ หรือการติดตามพวกเขาทางสื่อโทรทัศน์ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นสิ่งต้องห้าม และอยู่ภายใต้โทษที่ได้กล่าวไว้ในหะดีษก่อนหน้านี้

แท้จริงแล้วเรื่องเร้นลับนั้น ไม่มีใครรู้นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และนี่คือหนึ่งในคุณลักษณะพิเศษแห่งความเป็นพระผู้อภิบาล³²ของพระองค์

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ...﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) : ‘ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณ-วิสัย นอกจากอัลลอฮ์ ...’” [อัลนัมล : 65]

แม้กระทั่งท่านนบีมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่ได้รู้เรื่องเร้นลับ อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَأَسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ...﴾

30 บันทึกโดยอบูดาอูด เลขที่ 3904

31 ผู้แปล : สรุปข้อตัดสินของการไปหาหมอดูมี 2 กรณี 1.ไปหาแต่ไม่เชื่อในสิ่งที่เขาทำนายหรือกล่าวกรณีเช่นนี้ยังไม่ตกศาสนาแต่ละหมาดจะไม่ถูกตอบรับ 40 วัน 2.ไปหาและเชื่อในสิ่งที่เขาทำนายหรือบอก กรณีเช่นนี้คือตกศาสนา

32 ผู้แปล : อรรูปียะฮ์ (الرُّبُوبِيَّة)

“จงกล่าวเถิดว่า (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้วแน่นอนฉันก็ย่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว และความชั่วร้ายก็ย่อมไม่ต้องฉันได้ ...’” [อัลอะฮ์รอฟ : 188]

ดังนั้น วาญิบสำหรับมุสลิมต้องปกป้องตนเองด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์และบทดุอาอ์ที่มีบทบัญญัติ เพื่อที่อัลลอฮ์จะทรงปกป้องรักษาเขาให้พ้นจากอันตรายของบรรดานักไสยศาสตร์

ส่วนหนึ่งในนั้นคือ อายะฮ์กุรซี ซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ และมุอาวิซาต (บทขอความคุ้มครอง ซึ่งก็คือซูเราะฮ์ฟะลักและอันนาส-ผู้แปล)

และมุสลิมควรมีหนังสือบทรำลึกในบ้าน และควรจดจำสิ่งที่สามารถจากหนังสือนั้น เช่น

หนึ่ง : หนังสือ “อัลอัชการ” โดยท่านอันนะวะวี

สอง : หนังสือ “อัลวาบิลุศศ็อยยิบ” โดยท่านอิบนุลกัอยยิม

สาม : หนังสือ “ตัวะหีฟะตุล อักยาร” โดยท่านอิบนุบาซ

สี่ : หนังสือ “ฮิศนุล มุสลิม” โดยท่านชะฮีด อิบน์อะฮ์มัด อัลเกาะห์ญูนีย์
ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาพวกเขาทั้งหมด

และมารดาไม่ควรลืมขอดุอาอ์ให้อัลลอฮ์ปกป้องเด็ก ๆ ทั้งในยามเช้าและยามเย็น เมื่อเด็ก ๆ สามารถพูดได้ก็ให้เขาจดจำอัลมุอาวิซาต และอายะฮ์กุรซี และสอนให้เขากล่าว “บิสมิลลาฮ์” ในทุก ๆ โอกาส

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ทรงปกป้องเราจากความชั่วร้ายของสิ่งชั่วร้าย และอุปบายของบรรดาผู้เลวทราม โอ้อัลลอฮ์ขอพระองค์ทรงตอบรับด้วยเถิด

นุซเราะฮ์ และข้อตัดสินของมัน

อันนุซเราะฮ์³³ คือ การแก้ไขไสยศาสตร์ออกจากผู้ถูกไสยศาสตร์
ซึ่งแบ่งออกเป็นสองประเภท :

ประเภทที่หนึ่ง : การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์เช่นเดียวกัน

ประเภทที่สอง : การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยการอ่านรุกยะฮ์ และบท
ขอความคุ้มครองที่ถูกต้องตามหลักศาสนา

สำหรับประเภทแรกนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้าม เพราะถือว่าเป็นการงาน
ของชัยฏอน

รายงานจากญาบิร **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ** ว่า :

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُئِلَ عَنِ النَّشْرِ، فَقَالَ
« هُوَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ » :

“ท่านเราะซูล **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** ถูกถามเกี่ยวกับการแก้ไขไสยศาสตร์
(อันนุซเราะฮ์) ท่านตอบว่า : ‘มันคือการงานของชัยฏอน’”³⁴

ความหมายของอันนุซเราะฮ์ที่ถูกกล่าวถึงในหะดีษนี้ ก็คือการแก้ไข
ไสยศาสตร์ในรูปแบบที่เป็นที่รู้จักกันในยุคญาฮิลียะฮ์ ที่พวกเขากระทำมัน
และมันคือการงานของชัยฏอน

33 ผู้แปล : อันนุซเราะฮ์ (النَّشْرُ)

34 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 14135 และอบูดาวูด เลขที่ 3868

ไม่มีใครแก้ไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์เว้นแต่นักไสยศาสตร์ และการไปหานักไสยศาสตร์หรือสอบถามพวกเขานั้น ถือเป็นสิ่งต้องห้าม เนื่องจากท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

مَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

“ผู้ใดไปหาหมอดู แล้วเชื่อสิ่งที่เขาพูด เขาย่อมได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่มุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ”

เพราะนักไสยศาสตร์ไม่อาจแก้ไสยศาสตร์ได้ เว้นแต่ด้วยการปฏิเสธสัมพันธ์กับบรรดาชัยฏอน ดังนั้นผู้ใดร้องขอให้เขาแก้ไสยศาสตร์ให้ ย่อมถือว่าได้ช่วยเหลือเขาในการกระทำให้เป็นการปฏิเสธศรัทธา

ประเภทที่สอง : การแก้ไสยศาสตร์ด้วยการรุกยะฮ์ที่ถูกต้องตามบทบัญญัติ โดยใช้พระนามของอัลลอฮ์ พระดำรัสของพระองค์ และสิ่งที่ถ่ายทอดมาจากท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ จากบทขอความคุ้มครองต่าง ๆ ที่ถูกบัญญัติ

การแก้ไสยศาสตร์ประเภทนี้เป็นสิ่งที่อนุญาต ดังที่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เคยถูกถามเกี่ยวกับรุกยะฮ์ ท่านก็กล่าวว่า :

اغْرِضُوا عَلَيَّ رُقَاكُمْ، لَا بَأْسَ بِالرُّقَى مَا لَمْ يَكُنْ فِيهِ شِرْكٌ

“จงแสดงรุกยะฮ์ของพวกท่านแก่ฉันเถิด รุกยะฮ์นั้นไม่เป็นไร ตราบใดที่ไม่มีการตั้งภาคี”³⁵

ตัวอย่างรุกยะฮ์ที่ทำลายไสยศาสตร์ด้วยอนุมติจากอัลลอฮ์ :

ตัวอย่างแรก : การอ่านซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

35 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 64/2200

กล่าวว่า :

إِنَّ أَخْذَهَا بَرْكَةً، وَتَرْكَهَا حَسْرَةٌ، وَلَا تَسْتَطِيعُهَا الْبَطَلَةُ

“การยึดถือชูเราะฮ์นี้คือความจำเริญ การทอดทิ้งมันคือความเสียใจ และเหล่าผู้ธรรมไม่อาจต้านทานมันได้”³⁶ หมายถึงนักไสยศาสตร์

ตัวอย่างที่สอง : อ่านอายะฮ์กุรซี และสองอายะฮ์สุดท้ายของชูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ (อายะฮ์ที่ 285-286-ผู้แปล)

ตัวอย่างที่สาม : อ่านรูกยะฮ์ด้วยอายะฮ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์และมูเอวืชาต

ท่านญิบรีลเคยอ่านรูกยะฮ์ให้แก่ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ โดยใช้มูเอวืชาต ในขณะที่ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ถูกไสยศาสตร์ทำร้าย

ตัวอย่างที่สี่ : หนึ่งในสิ่งที่ช่วยทำลายไสยศาสตร์คือการค้นหาสื่อกลางของไสยศาสตร์และทำลายมัน

ตัวอย่างที่ห้า : สิ่ง que ช่วยให้ทราบถึงที่ซ่อนของสื่อกลางของไสยศาสตร์ หรือผู้กระทำไสยศาสตร์ คือการวิงวอนต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เพราะท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เคยวิงวอนต่ออัลลอฮ์จนกระทั่งพระองค์ทรงแจ้งให้ท่านทราบถึงที่ซ่อนของไสยศาสตร์ ดังที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا กล่าวไว้ว่า :

حَتَّى إِذَا كَانَ ذَاتَ يَوْمٍ - أَوْ ذَاتَ لَيْلَةٍ - وَهُوَ عِنْدِي، لَكِنَّهُ دَعَا وَدَعَا ثُمَّ قَالَ : « يَا عَائِشَةُ، أَشَعَرْتُ أَنَّ اللَّهَ أَفْتَانِي فِيمَا اسْتَفْتَيْتُهُ فِيهِ »

“กระทั่งถึงวันหนึ่ง (หรือคืนหนึ่ง) ในขณะที่ท่านนบียูกับฉัน และท่านยังคงวิงวอนต่ออัลลอฮ์ครั้งแล้วครั้งเล่า จากนั้นท่านกล่าวกับฉัน ว่า : ‘โอ้อาอิซะฮ์เอ๋ย ฉันรู้สึกว่าการอัลลอฮ์ทรงให้คำตอบแก่ฉันแล้วในสิ่งที่ฉันที่ขอคำตอบจากพระองค์’”³⁷

สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงปกป้องผู้ศรัทธาจากไสยศาสตร์ :

หนึ่ง : การอ่านอัลกุรอาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์

สอง : รักษาการอ่านอิซการตอนเช้าและตอนเย็น

สาม : การรับประทานอินทผลัมเจ็ดผลในตอนเช้า และหากเป็น อินทผลัมอัจญูวะฮ์จากเมืองมะดีนะฮ์ก็จะยิ่งดี

สี่ : กล่าว :

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ،
وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ วะหฺดะฮฺสูลาซะรีกะละฮฺ ละฮฺลุลมุลกุ
วะละฮฺลุลฮัมดุล วะฮฺวะอะลากุลลิซัยอินเกาะติร”³⁸ จำนวน 100 ครั้งใน
ตอนเช้า และอีก 100 ครั้งในตอนเย็น

ลักษณะของนักไสยศาสตร์ :

เพื่อให้รู้จักความแตกต่างระหว่างนักไสยศาสตร์และผู้ที่ทำกรุยกะฮ์
ด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามบทบัญญัตินั้น แท้จริงแล้วนักไสยศาสตร์มี
เครื่องหมายหลายประการที่สามารถสังเกตได้ เช่น

37 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 5763 และมุสลิม เลขที่ 43/2189

38 ผู้แปล : ความหมาย “ไม่มีพระเจ้าที่คู่ควรแก่การสักการะนอกจากอัลลอฮ์ ไม่มีภาคีใดสำหรับ
พระองค์ อำนาจการปกครองเป็นของพระองค์ การสรรเสริญเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงมีความ
สามารถเหนือทุกสิ่ง”

เครื่องหมายที่หนึ่ง : เขาเป็นคนชั่วเห็นได้จากภาพลักษณ์และนิสัยการแสดงออก

เครื่องหมายที่สอง : มีความสกปรกทั้งในใบหน้า เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย

เครื่องหมายที่สาม : มักเสาะหาสิ่งที่เป็นร່องรอยของผู้ถูกระทำไยศาสตร์ เช่น เสื้อผ้าชั้นใน ผ้าโพกหัว หรือหมวก เป็นต้น

เครื่องหมายที่สี่ : เขาจะให้ผู้ป่วยเชือดสัตว์หรือสัตว์ปีกที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น ให้เป็นสีดำสนิท และให้เชือดในสถานที่เฉพาะ หลังจากดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ซึ่งเป็นเวลาที่ชัฎฏอนแพร่กระจาย โดยไม่มีการกล่าวนามของอัลลอฮ์ขณะเชือด

และหนึ่งในเครื่องหมายของนักไยศาสตร์ คือ เวลาที่เขาทำการรุกะฮ์ เขาจะพิมพ์สิ่งที่ผู้ป่วยไม่เข้าใจ ซึ่งแท้จริงคือการวิงวอนขอความช่วยเหลือจากชัฎฏอน บางครั้งเขาจะเขียนรุกะฮ์ให้ผู้ป่วย แต่ในนั้นเต็มไปด้วยตัวอักษรลึกลับหรือสัญลักษณ์ที่ไม่อาจเข้าใจได้ และเขาอาจใส่ข้อความบางส่วนจากอัลกุรอานปะปนเข้าไปด้วย เพื่อหลอกลวงผู้คน

ดังนั้น มุสลิมพึงระวังนักไยศาสตร์ทั้งหลายและอย่าพึ่งพาพวกเขา แต่งงหันไปวิงวอนต่ออัลลอฮ์ **بَارَكَ وَتَعَالَى** ด้วยการร้องขอความปลอดภัยจากพระองค์เถิด

สารประโยชน์เพิ่มเติม :

หนึ่ง : ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่หนังสือ “ชาดุล มะอาด” โดยท่านอิบนุลก๊อยยิม บทว่าด้วยทางนำของท่านนบี **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** ในการเยียวยารักษาไยศาสตร์

สอง : หนังสือ “อัศศอริมุล บัตตาร” โดยเชควะฮีด อับดุลอะลาม บาลีย์

ชะฟาอะฮ์

บรรดาผู้ตั้งภาคีในอดีตกาลนั้น ในการตั้งภาคีของพวกเขา มีการผูกติดอยู่กับการขอชะฟาอะฮ์ (การเป็นสื่อกลางในการขอประโยชน์ หรือ การขอให้บรรเทาความเดือดร้อน) ดังที่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ ...﴾

“และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มีได้ให้โทษแก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า : ‘เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์’ ...” [ยูनुส : 18]

ทว่าอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ได้ทรงตัดขาดความหวังของบรรดาผู้ตั้งภาคีในการอ้างชะฟาอะฮ์เช่นนั้น พระองค์ทรงชี้แจงว่าแท้จริงนั่นคือ การตั้งภาคี และทรงประกาศความบริสุทธิ์ของพระองค์จากสิ่งดังกล่าว อีกทั้งทรงปฏิเสธว่า สิ่งถูกสร้างทั้งหลายนั้น จะไม่มีผู้ปกครองหรือผู้ให้การชะฟาอะฮ์อื่นจากพระองค์

อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ไม่ต้องพึ่งพาให้ใครมาช่วยเหลือพระองค์ในการส่งต่อความต้องการของเหล่าสิ่งถูกสร้างมายังพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ถึงความต้องการทั้งหลาย ไม่ว่าจะต่างภาษาหรือสำเนียงเสียง

และอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ทรงวางเงื่อนไขสำหรับการตอบรับชะฟาอะฮ์ไว้สองเงื่อนไขที่ไม่อาจเกิดขึ้นในโลกดุนยา คือ

เงื่อนไขแรก : การอนุมัติของพระองค์แก่ผู้ที่ยื่นชะฟาอะฮ์

เงื่อนไขที่สอง : ความพอพระทัยของพระองค์แก่ผู้ที่ถูกขอชะฟาอะฮ์ให้
อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾ (๑๐)

“วันนั้น การชะฟาอะฮ์ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด นอกจากผู้ที่
พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงอนุญาตแก่เขา และพระองค์ทรงพอพระทัย
ในคำพูดของเขาเท่านั้น” [ฏอฮา : 109]

ด้วยเหตุนี้การที่มีผู้วิงวอนขอต่อบรรดานบี วะลีย หรือผู้ทรงคุณงาม
ความดีทั้งหลาย โดยอ้างว่าจะได้รับชะฟาอะฮ์และความจำเริญจากพวกท่าน
นั้น ก็เปรียบเหมือนการกระทำของบรรดาผู้ตั้งภาคียุคก่อน เช่นเดียวกับการ
ขอชะฟาอะฮ์จากท่านนบี **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** ในปัจจุบันก็ถือว่าเป็น
การชะฟาอะฮ์ที่ไม่ชะ เพราะเงื่อนไขของการชะฟาอะฮ์นั้นไม่ได้เกิดขึ้น

เนื่องจากการอนุมัติจากอัลลอฮ์ไม่ได้เกิดขึ้นกับท่านนบี **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ**
เพราะท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว และการเชื่อมโยงกับวะลียก็ได้สิ้นสุดลง

และประการที่สองคือ อัลลอฮ์ไม่ทรงพอพระทัยต่อการทำงานของ
ผู้ถูกขอชะฟาอะฮ์ให้ เพราะเขาวิงวอนจากผู้อื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ไม่ทรงพอพระทัยการตั้งภาคี ดังที่พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**
ตรัสว่า :

﴿... وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ...﴾ (๗)

“... และจะไม่ทรงปิติยินดีต่อการเนรคุณของปวงบ่าวของพระองค์
...” [อิซซุมัร : 7]

ดังนั้น ผู้ใดที่วิงวอนขอจากท่านนบี ﷺ หรือจากครอบครัวของท่าน หรือจากบรรดาอะลีย์ โดยหวังการชะฟาอะฮ์จากพวกท่าน การร้องขอเช่นนี้เป็นสิ่งเดียวกับที่บรรดาผู้ตั้งภาคียุคแรกทำกัน ซึ่งเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และเป็นชะฟาอะฮ์ที่โมฆะ และถูกปฏิเสธ

แท้จริงชัยฏอนนั้นได้ล่อลวงผู้คนเป็นจำนวนมาก โดยปรารถนาที่จะตัดขาดความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับอัลลอฮ์ มันได้ทำให้พวกเขาหลงเชื่อว่าเป็นต้องยึดผู้ขอชะฟาอะฮ์และสื่อกลางเพื่อเข้าหาอัลลอฮ์ ทั้งที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ...﴾

“และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า : ‘จงวิงวอนขอต่อข้า ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า’ ...” [ขอฟิร : 60] พระองค์ทรงบัญชาให้วิงวอนต่อพระองค์โดยไม่ต้องมีตัวกลางใด ๆ

ดังนั้น ผู้ใดปรารถนาการชะฟาอะฮ์จากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็จงขอจากอัลลอฮ์ ไม่ใช่จากท่านนบี ﷺ เพราะการชะฟาอะฮ์นั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ ดังที่พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘การชะฟาอะฮ์นั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์โดยสิ้นเชิง ...’” [อิซซุมัร : 44]

ฉะนั้นให้กล่าวว่า :

اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي شَفَاعَةَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

“โอ้อัลลอฮ์ โปรดประทานชะฟาอะฮ์ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ แก่ข้าพระองค์” หรือกล่าวว่า :

اللَّهُمَّ شَفِّعْ فِي نَبِيِّكَ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

“โอ้อัลลอฮ์ โปรดทรงให้ท่านนบีมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
ชะฟาอะฮ์แก่ข้าพระองค์ด้วย”

และการชะฟาอะฮ์นี้จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮ์ โดยมีสาเหตุต่าง ๆ
ดังนี้

สาเหตุที่หนึ่ง : ให้ความบริสุทธิ์ในเตาฮีดแต่อัลลอฮ์และไม่ตั้งภาคี
ใด ๆ แก่พระองค์ ท่านอบูสุร็อยเราะฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ได้ถามว่า :

يا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ؟

“โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ผู้ใดเล่าที่จะเป็นผู้มีความสุขที่สุดด้วยการ
ได้รับชะฟาอะฮ์จากท่านในวันกิยามะฮ์?” ท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
จึงกล่าวว่า :

لَقَدْ ظَنَنْتُ - يَا أَبَا هُرَيْرَةَ - أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا
الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلَ مِنْكَ، لِمَا رَأَيْتُ مَنْ حَرَصَكَ عَلَى الْحَدِيثِ،
أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ : « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ »
خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ، أَوْ نَفْسِهِ

“ฉันคิดว่าจะไม่มีใครถามฉันเรื่องนี้ก่อนเจ้า เพราะฉันเห็น
ความกระหายใคร่รู้ของเจ้าในที่มีต่อหะดีษบทนี้ผู้ที่จะมีความสุขที่สุดจาก
การชะฟาอะฮ์จากฉันในวันกิยามะฮ์ คือผู้ที่กล่าวว่า : ‘ลา อีลาฮะ
อิลลัลลอฮ์’ ด้วยใจที่บริสุทธิ์”³⁹

สาเหตุที่สอง : การกล่าวตามมุฮ์ซซินจากนั้นกล่าวเศาะละวาตแก่ท่านนบี ﷺ แล้วอ่านดุอาอ์ รายงานจากญาบิร บิน อับดุลลอฮ์ ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ النِّدَاءَ : « اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ ،
وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ وَابْعَثْهُ مَقَامًا
مُحَمَّدًا الَّذِي وَعَدْتُهُ ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ »

“ผู้ใดกล่าวเมื่อได้ยินการอะซานว่า : ‘โอ้อัลลอฮ์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของ
แห่งการเรียกร้องอันสมบูรณ์นี้ และละหมาดที่ดำรงอยู่ โปรตประธาน
วะซีละฮ์ (ตำแหน่งอันสูงสุดของสวรรค์ที่ไม่มีใครคู่ควรเว้นแต่ท่านนบี
ﷺ-ผู้แปล) และพะฎีละฮ์ (ตำแหน่งสูงสุดที่เหนือสิ่งถูกสร้าง
ทั้งปวง-ผู้แปล) แก่ผู้ฮัมมัด และโปรดทรงให้เขาได้พินคีนชีบบนสถานะ
แห่งการสรรเสริญที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เขา’ เขาจะได้รับ
การชะฟาอะฮ์ของฉันในวันกิยามะฮ์”⁴⁰

ส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี คือการการสวมใส่ห่วง เชือก และสร้อยข้อมือเพื่อป้องกัน โรคหรือป้องกันอัยน์ (สายตาอิจจา)

บางคนผูกเชือกไว้ที่ข้อมือ หรือแขวนไว้ที่คอ

หรือวางสิ่งที่เรียกว่า “ดวงตาสีฟ้า”⁴¹ บนรถยนต์เพื่อป้องกันอัลอัยน์
ตามที่บางคนกล่าวอ้าง

และบางคนแขวนรองเท้าไว้

บางคนติดรูปแมงป่อง เต่า หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไว้ที่ประตูบ้าน
โดยหลงคิดว่ามันจะป้องกันพวกเขาจากชัยฏอน หรือจากอัยน์ และสิ่งอื่น ๆ

และหมู่คนหนุ่มสาวบางคนก็สวมใส่สร้อยข้อมือ โดยเชื่อว่าจะทำให้
ร่างกายมีพลังและความกระปรี้กระเปร่า

ทั้งหมดนี้เป็นผลจากความอ่อนแอในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์และ
การมอบหมายต่อพระองค์ที่อ่อนด้อย ซึ่งถือเป็นการกระทำที่ต้องห้าม และ
เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ขออัลลอฮ์ทรงประทานความปลอดภัย

แล้วผู้ที่มีสติปัญญาแม้เพียงเล็กน้อย จะคิดไปได้อย่างไรว่า เครื่องราง

41 ผู้แปล : อัลอัยน์ อัซซักรกออ (الْعَيْنُ الزَّرْقَاءُ) เป็นหนึ่งในเครื่องรางที่แพร่หลายในหมู่ชาวอาหรับ
ลักษณะของมันคือเป็นรูปฝ่ามือสีฟ้าและมีดวงตาดำอยู่ตรงกลาง

ไร้ค่าเหล่านี้จะปกป้องเขาจากอัยน์ จากการทำร้ายของญิน และสิ่งอื่น ๆ หรือจะมอบพลังให้แก่เขาได้ ?

แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้คือเศษซากความเชื่อในยุคญาฮิเลียฮ์ที่ผู้คนตกทอดกันมา ซึ่งจำเป็นต้องถูกขจัดออกไป

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى กล่าวว่า :

... قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ

بُضْرٍ هَلْ هُنَّ كَشَفَتْ ضِرْرَهُ ... ﴿٣٨﴾

“... จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่า สิ่งที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮ์นั้น หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์จะให้ความทุกข์ยากแก่ฉันแล้วพวกมันจะปลดเปลื้องความทุกข์ยากของพระองค์ได้ไหม ? ...’ ...” [อชชุร : 38]

ดังนั้น บรรดาผู้ที่แขวนหรือสวมสิ่งเหล่านี้ ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากำลังร้องขอจากสิ่งที่ไม่ได้ครอบครองและสร้างสิ่งใด ๆ และละทิ้งพระผู้ทรงเป็นเจ้าของทั้งคุณและโทษ นั่นคืออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

รายงานจากอิหมรอน บิน ฮุคัยน رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ว่า :

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى رَجُلًا فِي يَدِهِ حَلَقَةً مِنْ صُفْرٍ فَقَالَ : « مَا هَذَا ؟ » فَقَالَ : « مِنَ الْوَاهِنَةِ » فَقَالَ : « انْزِعْهَا فَإِنَّهَا لَا تَزِيدُكَ إِلَّا وَهْنًا، فَإِنَّكَ لَوْ مِتَّ وَهِيَ عَلَيْكَ مَا أَفْلَحْتَ أَبَدًا »

“ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เห็นชายคนหนึ่งมีห่วงทำจากทองแดง ในข้อมือของเขา ท่านจึงถามว่า : ‘นี่คืออะไร ?’ เขาตอบว่า : ‘เพื่อป้องกันวาฮินะฮ์’ ท่านนบีจึงกล่าวว่า : ‘จงถอดมันออกเสีย เพราะมันจะไม่เพิ่ม

อะไรให้แก่เจ้านอกจากความอ่อนแอ และหากเจ้าตายไปทั้งที่ยังใฝ่ฝันอยู่ เจ้าจะไม่มีวันประสบความสำเร็จอย่างเด็ดขาด’ ”⁴²

ชายคนนีในข้อมือของเขามีห่วงที่ทำมาจากทองแดง เพราะต้องการให้ห่วงนี้ขจัดโรค ที่เรียกว่า “วาฮินะฮ์ (الواهنة)” ท่านนบี ﷺ จึงห้ามเขาและเตือนเขาให้ระวังว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จหากเขาเสียชีวิตในขณะที่สวมใฝ่ฝันอยู่ ซึ่งบ่งชี้ว่าการกระทำนี้เป็นสิ่งต้องห้าม

การแขวนหรือสวมสิ่งเหล่านี้ถือเป็นชิรค์หรือไม่ ?

ใช่ หากผู้ใดเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้สามารถให้คุณหรือปัดเป่าภัยได้ นอกเหนือจากอัลลอฮ์ นั่นคือ ชิรค์ใหญ่ ซึ่งทำให้หลุดพ้นจากศาสนาอิสลาม

แต่หากเขาไม่ได้เชื่อเช่นนั้น เพียงแต่คิดว่ามันเป็นสาเหตุที่จะทำให้ได้ประโยชน์หรือป้องกันโทษได้ สิ่งนี้คือชิรค์เล็ก แต่ชิรค์เล็กก็ถือว่าเป็นหนึ่งในบาปใหญ่ที่มหันต์ที่สุด

การแขวนเครื่องราง และเครื่องป้องกัน

เครื่องรางแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ

หนึ่ง : สิ่งที่ทำขึ้นจากอัลกุรอาน

สอง : สิ่งที่ทำขึ้นจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลกุรอาน

ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

إِنَّ الرُّقَى وَالتَّمَائِمَ وَالتَّوَلَةَ شِرْكٌ

“แท้จริงรูกยะฮ์ (ที่ผิดหลักการ) เครื่องราง และการทำเสน่ห์ทั้งหมดนั้นคือชิรค์”⁴³

เครื่องรางเหล่านี้นักทำโดยนักทำรูกยะฮ์หรือนักไสยศาสตร์บางคน โดยอ้างว่ามันป้องกันจากอัลอัยน์ (สายตาอันตราย)

หากสิ่งที่แขวนมีการเขียนสัญลักษณ์ที่เป็นการตั้งภาคี และการขอความคุ้มครองต่อชัยฏอน ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม และการสวมมันถือเป็นการตั้งภาคี (ชิรค์) เราขอให้อัลลอฮ์โปรดทรงคุ้มครอง

แต่หากสิ่งที่ถูกแขวนทำขึ้นจากอัลกุรอานเพียงอย่างเดียว ก็ยังถือว่าต้องห้ามเช่นกัน เนื่องจากเข้าข่ายความหมายหะดีษก่อนหน้า และเพราะว่าการแขวนมันอาจเป็นเหตุนำไปสู่การดูหมิ่นอัลกุรอาน เครื่องรางที่บรรจุพระดำรัสของอัลลอฮ์ อาจตกจากมือเด็กลงสู่พื้น ! หรือถูกนำเข้าไปในสถานที่ขบถ้ายทั้ง ๆ ที่ในนั้นมีพระดำรัสของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

43 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 3615 และอบูดาวูด เลขที่ 5208

บางครั้ง เด็กอาจจะแขวนมันโดยที่เขาไม่รู้แม้แต่รู้ว่าข้างในมีอะไรอยู่ จนเกิดความเชื่อว่า การปกป้องคุ้มครองนั้นมาจากหนังหรือผ้าที่ห่อหุ้มเครื่องรางนั่นเอง !

รายงานจากอับดุลลอฮ์ บิน อุกัยม رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ จากท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

مَنْ تَعَلَّقَ شَيْئًا وَكُلَّ إِلَيْهِ

“ผู้ใดแขวนสิ่งใดไว้ เขาจะถูกมอบหมายแก่สิ่งนั้น”⁴⁴ ความหมายของหะดีษคือ ผู้ใดที่แขวนเครื่องรางเหล่านี้ อัลลอฮ์จะทรงทอดทิ้งเขาและมอบหมายเขาให้แก่สิ่งที่เขาแขวน

และในหะดีษเศาะเฮียห์จาก อับูบะซียร์ อัลอันศอรีย์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ เล่าว่า เขาเคยร่วมเดินทางไปกับท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ และท่านได้ส่งให้คนประกาศว่า :

أَلَا يَبْقَيْنَ فِي رَقِيَّةٍ بَعِيرٍ قِلَادَةٌ مِنْ وَتَرٍ أَوْ قِلَادَةٌ إِلَّا قُطِعَتْ

“อย่าให้มีเชือกหรือสร้อยคอใด ๆ แขวนอยู่ที่คอของอูฐ เว้นแต่ต้องถูกตัดออก”⁴⁵

บ่งชี้ว่าห้ามแขวนสร้อยคอให้กับสัตว์เพื่อป้องกันอัลอัยน์ หรือสิ่งอื่น ๆ แต่ต้องตัดมันทิ้ง และให้หันไปผูกพันกับอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เท่านั้น

แล้วอะไรจะแทนที่เครื่องรางเหล่านี้ ?

สิ่งที่ใช้แทนคือการคุ้มครองตนเองด้วยบทรำลึกที่ถูกต้องตามบทบัญญัติ เช่น อายะฮ์กุรซี และมูอาวีซาต รวมถึงบทรำลึกและการคุ้มครองต่าง ๆ ตามหลักการศึกษา

44 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 18781 และอัตติรมิซีย์ เลขที่ 2072

45 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 3005 และมุสลิม เลขที่ 2115

โปรดดูเพิ่มเติมเรื่องนีในหนังสือ“อัลอัซการ”โดยท่านอันนะวะวีย์ رحمہ اللہ
 หนังสือ “อัลวาบิล อัศศ็อยยิบ” โดยท่านอิบนุลกัอยยิม رحمہ اللہ
 หนังสือ “ตัวะห์พะตุล อัคยาร” โดยท่านเชคอิบนุบาซ رحمہ اللہ
 และหนังสือ “ฮิศนุล มุสลิม” โดยท่านเชคชะอิด อิบ努ะฮ์ฟ
 อัลเกาะห์ฏอนีย رحمہ اللہ
 และจงละทิ้งหนังสือ “ตะลาอิล อัศศ็อยรอต”⁴⁶ เนื่องจากเต็มไปด้วย
 เรื่องเหลวไหลและบิดอะฮ์

46 ผู้แปล : เขียนโดยมุฮัมมัด บิน ซุลัยมาน อัญญะซูลีย เป็นหนังสือที่นิยมนำมาอ่านและสอนอย่าง
 แพร่หลายตามมัสยิดหรือสถานที่อื่น ๆ โดยเนื้อหาในหนังสือพูดถึงถึงสำนวนการเสาะละวาตนบีด้วย
 ประโยคต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยเรื่องเหลวไหลและบิดอะฮ์-ผู้แปล

การขอความคุ้มครองต่อ สิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์

การขอความคุ้มครอง คือ การพึ่งพิง การเสาะหาที่กำบัง และการหลบภัย

แก่นแท้ของการขอความคุ้มครอง คือการหนีจากสิ่งที่คุณกลัวไปหาผู้ที่ปกป้องคุณจากสิ่งนั้น

ฉะนั้น ผู้ที่ขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ ได้หนีจากสิ่งที่ทำร้ายหรือทำลายเขา ไปหาพระผู้อภิบาลของเขาและเจ้าของของเขา

จึงปรากฏชัดว่า การขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์คือการอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**

อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿وَمَا يَنْزَعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ

السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾﴾

“และหากว่าการยุบหยีใด ๆ จากชัยฏอนมายั่วยุเจ้าเข้า ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์เถิด แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้” [ฟุศศิลัต : 36]

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ’” [อัลฟะลัก : 1]

เมื่ออัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** คือพระผู้อภิบาลของเรา เจ้าของของเรา และพระผู้ควรเคารพสักการะของเรา เราจึงไม่มีที่พึ่งใดในยามยากลำบาก นอกจากพระองค์ และไม่มีที่หลบภัยใดให้หลบภัยจากพระองค์ เว้นแต่จะไปยังพระองค์

ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** จึงทรงบัญชาให้ขอการคุ้มครองและพึ่งพาพระองค์ในยามลำบาก ในเรื่องที่ไม่มีความสามารถทำได้นอกจากพระองค์ เท่านั้น

พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿قُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ۝ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ۝﴾

“และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ให้พ้นจากเสียงกระซิบกระซาบของชัยฏอน’ (97) ‘และข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ข้าแต่พระองค์ของข้าพระองค์ ให้พ้นจากการที่พวกมันจะนำความชั่วร้ายมาสู่ข้าพระองค์’” [อัลมุอมีนูน : 97-98]

สิ่งหนึ่งที่บรรดาผู้ตั้งภาคีในอดีตเคยปฏิบัติกันคือ การขอความคุ้มครองต่อญินให้ปกป้องจากญินตนอื่น อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ۝﴾

“และแท้จริงมนุษย์บางคนเคยขอความคุ้มครองจากญินบางตน ดังนั้นพวกเขา (มนุษย์) จึงทำให้พวกเขา (ญิน) เพิ่มการหยิงจองหองยิ่งขึ้น” [อัลญิน : 6]

ท่านมุญาฮิดกล่าวว่า : “เมื่อพวกเขาลงไปในหุบเขาจะกล่าวว่า : ‘เราขอความคุ้มครองต่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งหุบเขานี้’ ซึ่งจะเพิ่มความหยิ่งจองหองให้ฉุนเฉียวเหล่านั้น”

เขากล่าวว่า : “เพิ่มความต้อร้นของผู้ปฏิเสธศรัทธามากยิ่งขึ้น”

ท่านนบี ﷺ ได้ชี้แนะให้ผู้ที่แหวะปากในที่ใดที่หนึ่งกล่าวว่า :

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ

“ข้าพเจ้าขอความคุ้มครองต่อพระดำรัสของอัลลอฮ์อันสมบูรณ์จากความชั่วร้ายทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้าง”⁴⁷

บรรดาผู้รู้เห็นพ้องต้องกันว่า ไม่อนุญาตให้ขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เช่น การขอความคุ้มครองจากชัยฏอนหรือผู้ที่ถูกฝังอยู่ในหลุมศพ

เมื่อการขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์และพระดำรัสของพระองค์ คือ อิบาตะฮ์และการมอบเตาฮีดต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ดังนั้นการขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่อัลลอฮ์เท่านั้นที่สามารถทำได้ จึงเป็นการตั้งภาคีต่อพระองค์

เช่น การขอความคุ้มครองต่อญิน และการขอความคุ้มครองต่อผู้ตาย เพื่อป้องกันศัตรู หรือสิ่งที่คล้ายกัน

ในยุคแห่งความโง่เขลา เมื่อมีคนถูกไล่ล่าไปขอความคุ้มครองจากหลุมศพของนักเวทย์คนใดคนหนึ่ง ผู้ไล่ล่าก็จะหยุดทำร้ายเขา เพราะเขาได้เข้าไปอยู่ในความคุ้มครองของเขและขออาศัยท่าน ฉะนั้นใครต้องการทำร้ายเขาก็จะได้รับอันตรายจากเวทย์ผู้นั้น ตามความเชื่อที่ผิดพลาดของ

พวกเขา และตามสิ่งที่ฝังรากลึกในใจของพวกเขาเกี่ยวกับผู้ตาย ว่าพวกเขาสามารถให้ประโยชน์หรือให้โทษได้

และการขอความคุ้มครองต่อท่านเราะซูล ﷺ หลังจากท่านสิ้นชีวิตแล้วก็ยังเป็นประเภทเดียวกันนี้

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่สรรเสริญท่านเราะซูลลลอฮ์ ﷺ บางคนจึงหลงผิดในความหมายนี้ เช่น อัลบูศรีเย่ที่กล่าวในบทกวีของเขาว่า :

يَا أَكْرَمَ الْخَلْقِ مَالِي مَنْ أَلُوذُ بِهِ
سِوَاكَ عِنْدَ حُلُولِ الْحَادِثِ الْعَمِيمِ

“โอผู้ทรงเกียรติที่สุดในหมู่สรรพสิ่ง ฉันไร้ที่พึ่งพิงใด

เว้นเพียงท่านเมื่อเหตุการณ์ใหญ่หลวงมาเยือน”

เขาปฏิเสธว่าตนมีที่พึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ นอกจากท่านนบี ﷺ ด้วยรูปแบบการกล่าวที่จำกัดความหมายไว้เช่นนี้ ทั้งที่สิ่งนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์เท่านั้น เพียงพระองค์เดียว ผู้ไม่มีภาคีใด ๆ สำหรับพระองค์ และไม่มีสิ่งใดที่ปวงบ่าวจะพึ่งพิงได้อย่างแท้จริงนอกจากพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เท่านั้น

ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงตัวท่านเอง ดังที่อัลลอฮ์ตรัสถึงท่านว่า :

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسْنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้วแน่นอนฉันก็ย่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว และความชั่วร้ายก็ย่อมไม่ต้องฉันได้ ฉันมิใช่ใครอื่น นอกจากผู้ตกเตือน และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น’” [อัลอะฮ์รอฟ : 188]

และในเมื่อท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ไม่มีอำนาจให้ประโยชน์หรือโทษแก่ตัวท่านเองได้ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วท่านจะมีอำนาจนั้นให้แก่ผู้อื่นหลังจากท่านสิ้นชีวิตไปแล้วได้อย่างไร !!

อัลบุศรีียยังกล่าวอีกว่า :

إِنْ لَمْ تَكُنْ فِي مَعَادِي أَخِيذًا بِيَدِي
فَضْلًا وَإِلَّا فَقُلْ يَا زَلَّةَ الْقَدَمِ

“หากท่านไม่จับมือฉันด้วยความกรุณาในวันแห่งการกลับคืน

ก็จงกล่าวเถิดว่า : ‘โอ้ ความพลาดพลั้งแห่งก้าวเท้า’”

ในบทกวีนี้และบทก่อนหน้า แสดงให้เห็นถึงการพินหลังให้พระผู้สร้าง تَبَارَكَ وَتَعَالَى และพึงพาสีงถูกสร้างในเหตุการณ์อันตรรายของโลกนี้และโลกหน้า

นักกวีคนนี้ได้กล่าวถึงการวิงวอนท่านเราะซูล صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ และการขอความคุ้มครองต่อท่านในรูปแบบของเงื่อนไข เหมือนกับที่ท่านนบีนุห์ عَلَيْهِ السَّلَامُ กล่าวว่า :

... وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخُسِرِينَ ﴿١٧﴾

“... และหากพระองค์ท่านไม่ทรงอภัยแก่ข้าพระองค์ และไม่ทรงเมตตาข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็จะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน” [ฮุด : 47]

เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์จากการตั้งภาคี และจากการวิงวอนต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์

ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** เกี่ยวกับวันกิยามะฮ์ พระองค์ตรัสว่า :

﴿يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْئًا ۖ وَلَا أَمْرٌ يُؤْمِدُ لِلَّهِ ۖ﴾

“วันที่ชีวิตหนึ่งไม่มีสิทธิ์ที่จะช่วยเหลืออย่างใดแก่อีกชีวิตหนึ่งได้ และกิจการในวันนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์” [อัลอินฟิฏอร : 19]

แล้วท่านนบีมุฮัมมัด **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** จะมีอำนาจอะไรให้แก่ผู้อื่นได้ !! ทั้งที่กิจการในวันนั้นเป็นของอัลลอฮ์

ประเด็นสำคัญคือ การขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์คือเตาฮีดและความบริสุทธิ์ใจ ส่วนการขอความคุ้มครองต่อสิ่งอื่นในเรื่องที่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** เหนือกว่าที่สามารทำได้ หรือการขอความคุ้มครองจากญิน ผู้ตาย และผู้ที่ห่างไกลลับตา คือซิริก็ใหญ่ ขอให้อัลลอฮ์คุ้มครองเรา

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ทรงประทานทางนำแก่ทุกคน

ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี คือการวิงวอน (ดุอาอ์) สิ่งอื่น นอกเหนือจากอัลลอฮ์

การวิงวอน (ดุอาอ์) ถือเป็นส่วนหนึ่งจากการอิบาดะฮ์ที่ประเสริฐยิ่ง
ยิ่งกว่านั้นดุอาอ์ก็คือ อิบาดะฮ์เอง ดังที่ท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ได้กล่าวว่า :

الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ

“ดุอาอ์ คือ อิบาดะฮ์”⁴⁸

ดุอาอนั้นมีสองประเภท คือ

ประเภทที่หนึ่ง : ดุอาอ์ อิบาดะฮ์⁴⁹

คือ การอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ด้วยการทำงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการ
ละหมาด การเชือดสัตว์ การบอบาน การถือศีลอด หรือการทำฮัจญ์ ... แม้ว่า
ในนั้นจะไม่ได้มีถ้อยคำของการขอร้องหรือการวิงวอนก็ตาม แต่ผู้ทำอิบาดะฮ์
กำลังวิงวอนต่ออัลลอฮ์ด้วยการทำงานของเขา ขอให้อัลลอฮ์ทรงให้เขาได้
เข้าสู่สวรรค์และปกป้องเขาจากไฟนรก

ประเภทที่สอง : ดุอาอ์ มัสอะละฮ์⁵⁰

คือ การร้องขอสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิงวอน ไม่ว่าจะเป็นการได้รับ
ประโยชน์ หรือปัดเป่าทุกข์ภัย อัลลอฮ์ بِرَّكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

48 บันทึกโดยอบูดาอูด เลขที่ 1479 และอัตติรมิซีย์ เลขที่ 3528

49 ผู้แปล : ดุอาอ์ อิบาดะฮ์ (عِبَادَةُ)

50 ผู้แปล : ดุอาอ์ มัสอะละฮ์ (مَسْأَلَةٌ)

﴿ اَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴾

“พวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเจ้าในสภาพถ่อมตนและปกปิด แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ละเมิด” [อัลอะอ์รอฟ : 55]

และอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า

﴿ لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ ... ﴾

“สำหรับพระองค์นั้นคือการวิงวอนที่แท้จริง ...” [อิรเราะฮ์ : 14]

ในหะดีษอัดดุคขีย์อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبُ لَهُ

“ผู้ใดวิงวอนข้า ข้าจะตอบรับเขา”⁵¹

จำเป็นต้องมีความบริสุทธิ์ใจในการวิงวอน (ดูอา) ต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ดังที่พระองค์ตรัสว่า :

﴿ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ... ﴾

“ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์ ...” [ฆอฟิร : 14] นั่นคือ การวิงวอน (ดูอา)

ความบริสุทธิ์ใจในการวิงวอน คือ การวิงวอนต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใด ๆ เคียงคู่พระองค์ในการวิงวอน

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ وَاَنْ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ اَحَدًا ﴾

“และว่าแท้จริงบรรดามัสญิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์” [อัลญิน : 18]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ (١٦)

“และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนวยประโยชน์แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้าหากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม” [ยูนุส : 106]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿... وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ﴾ (١٣)
 ﴿إِنْ تَدْعُهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بَشْرِكُمْ﴾ (١٤) ...

“... และสิ่งที่พวกเจ้าวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นพวกมันมิได้ครอบครองสิ่งใดแม้แต่เยื่อบางหุ้มเมล็ดอินทผลัม (13) หากพวกเจ้าวิงวอนขอพวกมัน พวกมันจะไม่ได้ยินการวิงวอนขอ ของพวกเจ้า ถึงแม้พวกมันได้ยินพวกมันก็จะไม่ตอบรับพวกเจ้า และในวันกียามะฮ์พวกมันจะปฏิเสธการตั้งภาคีของพวกเจ้า ...” [ฟาฏีร : 13-14]

อัลลอฮ์ทรงเรียกรวบรวมการวิงวอนของพวกเขาสู่สิ่งอื่นว่าการตั้งภาคี

และอายะฮ์ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงการห้ามวิงวอนสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์มีมากมายเกินกว่าจะนับ

ชาวญะฮิลียะฮ์เคยวิงวอนต่อบรรดานบีและผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลาย โดยปรารถนาให้พวกท่านขอชะฟาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ให้ แต่อัลลอฮ์ได้แจ้งว่าการวิงวอนของพวกเขานั้นไร้ประโยชน์ ดังที่พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ
وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ ...﴾ (١٨)

“และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มีได้ให้โทษ
แก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า :
‘เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์’ ...” [ยูनुส : 18]

ดังนั้น การวิงวอนต่อผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ ถือเป็นชิริกโดยมติดเอกฉันท์
ของบรรดามุสลิม

ด้วยเหตุนี้ผู้ใดกล่าวว่า : “โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเถิด โอ้
ท่านเราะซูลุลลอฮ์”

หรือกล่าวว่า : “โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเถิด โอ้ฮุซัยน์”

หรือกล่าวว่า : “โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าเถิด โอ้ฮะคอฟี”

หรือกล่าวว่า : “เห็นแก่อัลลอฮ์เถิด โอ้อัยตะรุล”

หรือกล่าวว่า : “โปรดเอาใจใส่เราด้วยเถิด โอ้วงศ์วานของท่านนบี”

หรือกล่าวว่า : “โปรดมองมายังข้าพเจ้าด้วยเถิด โอ้ฮุซัยน์”

หรือกล่าวว่า : “โอ้อับดุลกอดิร ได้โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าให้
พ้นทุกข์ด้วย หรือประทานชัยชนะแก่ข้าพเจ้าด้วย หรือโปรดให้ข้าพเจ้าอยู่
ภายใต้การดูแลของท่านด้วยเถิด”

หรือกล่าวว่า : “โอ้อับดุลกอดิร ญีลานีย์ ได้โปรดอย่าลืมข้าพเจ้า
จากความเมตตาของท่าน”

คำพูดเหล่านี้ทั้งหมด คือการวิงวอนต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ซึ่ง
ถือเป็นชิริกใหญ่ ที่จะไม่ได้รับการอภัยโทษ เว้นแต่ด้วยการกลับเนื้อกลับตัว

ที่จริงใจ

ผู้ใดตายลงโดยยังคงยืนกรานอยู่บนสิ่งนี้ เขาจะต้องอยู่ในนรกตลอดกาล เช่นเดียวกับอบูญะฮ์ล อบูละฮับ ฟิรเอาน์ ฮามาน และกอรูน ดังที่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

... إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ... ﴿٧٢﴾

“... แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก ...” [อัลมาอิดะฮ์ : 72]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ...﴾ ﴿٤٨﴾

“แท้จริงอัลลอฮ์ จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ ...” [อันนิซาฮ์ : 48]

ส่วนผู้ใดที่กล่าวว่า : “นี่คือการตะวัชซูล⁵² (การแสวงหาสื่อกลาง) โดยผ่านบรรดาผู้ทรงคุณธรรม” แท้จริงเขาผู้นั้นมิได้เข้าใจสิ่งใดเลยในเรื่องบทบัญญัติของอัลลอฮ์ และในเรื่องภาษาอาหรับ

เพราะการตะวัชซูล คือการยึดเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสื่อกลางในการเข้าใกล้อัลลอฮ์ ทว่าการวิงวอนขอต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์นั้น คือการร้องขอโดยตรงจากผู้ที่เขาวิงวอน ในสิ่งที่อัลลอฮ์เท่านั้นที่สามารถ และสิ่งนี้ถือเป็นชิรค์ (การตั้งภาคี)

52 ผู้แปล : อัดตะวัชซูล (التَّوَسُّل)

การสั่งใช้ให้ยึดมั่นในเตาฮีด และการห้ามมิให้กระทำชิรค์นั้น คือ การงานที่ดีที่หนักแน่นที่สุด เพราะสิ่งนี้จะช่วยคนไม่รู้รอดพ้นจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ **بَارَكَ وَتَعَالَى** และทำให้เขาหลุดพ้นจากพันธนาการของเหล่าผู้หลอกลวงเจ้าเล่ห์ ที่บ่อนทำลายศาสนาของเขา และกินทรัพย์สินของผู้คนโดยอธรรม

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ทรงประทานทางนำแก่ทุกคน

การทำให้สุสาน กลายเป็นมัสญิด

ท่านนบี ﷺ ได้ห้ามการทำให้หลุมฝังศพเป็นมัสญิดไว้ในหลักฐานมากมาย เช่น

หะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا เล่าว่า ท่านหญิงอุมมุซละมะฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا ได้กล่าวแก่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ถึงโบสถ์แห่งหนึ่งที่นางเคยเห็นในแผ่นดินฮะบะชะฮ์ ซึ่งภายในนั้นเต็มไปด้วยภาพต่าง ๆ ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว่า :

أُولَئِكَ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ أَوِ الْعَبْدُ الصَّالِحُ بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ

“บรรดาผู้คนเหล่านั้น เมื่อมีชายผู้ทรงคุณธรรมหรือป่าวผู้ทรงคุณธรรมคนหนึ่งเสียชีวิตลง พวกเขาก็จะสร้างมัสญิดขึ้นเหนือหลุมศพของเขา และสร้างภาพเหมือนขึ้นในนั้น บุคคลเหล่านั้นคือสิ่งถูกสร้างที่ชั่วร้ายที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์”⁵³

ท่านนบี ﷺ ได้ให้ความกระจ่างว่า การสร้างมัสญิดขึ้นบนหลุมศพของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้น เป็นพฤติกรรมของชาวคริสต์มิใช่การทำงานของมุสลิม

และท่านนบี ﷺ ยังอธิบายอีกว่า ผู้ที่กระทำเช่นนั้น

คือสิ่งถูกสร้างที่ชั่วร้ายสำหรับอัลลอฮ์

فَهُلَّا جَعَلُوا بَيْنَ فِتْنَتَيْنِ : فِتْنَةُ الْقُبُورِ وَفِتْنَةُ التَّمَاثِيلِ

“พวกเขาเหล่านั้นได้รวมเอาฟิตนะฮ์สองประการไว้ด้วยกัน คือ ฟิตนะฮ์แห่งสุสาน และฟิตนะฮ์แห่งรูปปั้น”⁵⁴

ในเคาะเฮียห์ทั้งสอง รายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا กล่าวว่า เมื่อมะลาอิกะฮ์แห่งความตายได้ลงมายังท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ท่านได้เอาผ้ามาปิดที่ใบหน้าของท่าน และเมื่อรู้สึกอึดอัด จึงเอาออก ในขณะที่ท่านอยู่ในสภาพนั้นท่านกล่าวว่า :

لَعَنَ اللَّهُ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى؛ اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ

“การสาปแช่งของอัลลอฮ์จงมีแก่พวกยิวและคริสต์ พวกเขาได้ทำให้หลุมศพของบรรดานบีของพวกเขากลายเป็นมัสญิด” ท่านเตือนให้ระวังสิ่งที่พวกเขากระทำ และหากไม่ใช่เพราะความกังวลนี้ หลุมศพของท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ คงจะถูกเปิดเผย แต่เนื่องจากเกรงว่าจะถูกทำให้กลายเป็นมัสญิด⁵⁵

ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้ ถึงขั้นที่ท่านได้กล่าวตักเตือนให้ระวังมัน ในขณะที่ท่านอยู่ในความทุกข์และการดิงวิญญาณ บ่งชี้ถึงความหวาดหวั่นอย่างยิ่งของท่านต่อประชาชาติของท่าน ในการกระทำเช่นเดียวกับพฤติกรรมของชาวยิวและคริสต์ และตกลงสู่การตั้งภาคีเช่นเดียวกับที่พวกเขาเคยเป็น

หะดีษบทนี้ยังชี้ว่า ผู้ใดที่กระทำเช่นนั้น เขาคือผู้ถูกสาปแช่ง เช่นเดียวกับที่ชาวยิวและคริสต์ถูกสาปแช่ง

54 “อิหม่ามอะฮ์มัด อัลอะลัฟาน ฟิ มะสอียิต อัชชะญูน” เล่ม 1 หน้า 333

55 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 435 และมุสลิม เลขที่ 531

แล้วมุสลิมบางคนอยู่ตรงไหนของหะดีษบทนี้ !! ขออัลลอฮ์ทรงนำทางพวกเขาด้วยเถิด

และมุสลิมได้รายงานจากญุนดุบ บิน อับดุลลอฮ์ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ กล่าวว่า :

سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ بِخَمْسٍ وَهُوَ يَقُولُ : « ... أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا يَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ فَإِنِّي أَنَهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ »

“ฉันได้ยินท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวขึ้นห้าวันก่อนที่ท่านจะถึงแก่ชีวิตว่า : ‘พึงทราบเถิดว่า บรรดาผู้ที่มาก่อนพวกท่าน พวกเขาได้ทำหลุมศพของนบีของพวกเขาให้เป็นมัสญิด ดังนั้น พวกท่านอย่าได้ทำหลุมศพทั้งหลายให้เป็นมัสญิด แท้จริงฉันขอสั่งห้ามพวกท่านจากมัน’”⁵⁶

ท่านอิหม่ามอะหมัด ได้บันทึกไว้ด้วยสายรายงานสะหฺน (ที่ดี) จากท่านอิบนุญมัสอูด رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ว่า ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

إِنَّ مِنْ شِرَارِ النَّاسِ مَنْ تُدْرِكُهُمُ السَّاعَةُ وَهُمْ أَحْيَاءُ، وَالَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْقُبُورَ مَسَاجِدَ

“แท้จริง หนึ่งในมนุษย์ที่เลวร้ายที่สุด คือผู้ที่วันกิยามะฮ์จะมาถึงพวกเขาในขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ และบรรดาผู้ที่ทำสุสานให้เป็นมัสญิด”⁵⁷

การทำสุสานให้เป็นมัสญิด ซึ่งถือเป็นหนึ่งในบาปใหญ่และเป็นหนทางที่นำไปสู่การตั้งภาคินั้น มีอยู่สองลักษณะ คือ

56 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 532

57 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 3844

ลักษณะที่หนึ่ง : การสร้างมัสญิดบนหลุมศพ และทำการละหมาด
ในนั้น โดยมีเจตนาเจตุนให้เกียรติแก่ผู้ที่ถูกฝัง หรือแสวงหาความจำเริญ
จากเขา ตามที่พวกเขาอ้าง

ลักษณะที่สอง : การละหมาด ณ ที่สุสาน แม้จะไม่ได้สร้างมัสญิดขึ้น
ก็ตาม

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นช่องทางที่นำไปสู่ชิริก ด้วยการเจตุนให้เกียรติ
ผู้ที่ถูกฝังในสุสาน ดังที่พบเห็นกัน ช่างน่าเศร้า โดยที่บางคนเข้าไปในสุสาน
ในสภาพที่นอนน้อมถ่อมตน บางคนถึงกับหันหน้าไปยังหลุมศพแล้วละหมาด
สองร็อกอะฮ์ บางคนก็เดินเวียนรอบ ๆ หลุมศพ รวากับการภาวนาฟรอบ
บัยตุลลอฮ์ บางคนจูบหรือสัมผัสสระแกรงหลักของสุสานเพื่อหวังความจำเริญ
และน้อยที่สุดก็คือผู้ที่อ่านอัลฟาติฮะฮ์อุทิศแก่ผู้ที่ถูกฝัง ซึ่งสิ่งนี้คือบิตอะฮ์
ที่ถูกประติษฐาน

บรรดาผู้รู้จากทุกมัซฮับมีมติเอกฉันท์ตรงกันว่า ห้ามสร้างสิ่งก่อสร้าง
บนสุสาน และถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม จำเป็นต้องรื้อทำลายสิ่งก่อสร้างเหล่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นมัสญิด หรือสุญ

การห้ามทำสุสานให้เป็นมัสญิด บ่งชี้เช่นกันว่าห้ามละหมาดในสุสาน
ยกเว้นการละหมาดญะนาซะฮ์ เนื่องท่านนบี ﷺ เคยปฏิบัติ

การห้ามสร้างมัสญิดบนสุสาน ย่อมรวมถึงการสร้างโดมและสถานที่
รวมตัวเหนือหลุมศพด้วยเช่นกัน

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ทรงประทานทางนำแก่ทุกคน

การจัดงานเมาลิดในอิสลาม

เมาลิด⁵⁸ คือ การจัดงานเฉลิมฉลอง การชุมนุมต่าง ๆ การจัดเลี้ยงอาหาร หรือกิจกรรมอื่น ๆ แต่บรรดานบี บรรดาวะลีย์ หรือบรรดาผู้ทรงคุณธรรมในวันเกิดของพวกเขา เพื่อยกย่องให้เกียรติพวกเขา หรือเพื่อแสดงความรักหรือหวังจะได้รับความจำเริญจากกาลเวลาและสถานที่เกิดของพวกเขา หรือเพื่อจุดประสงค์อื่น ๆ

เมาลิดอาจจะเป็นเวลาหรือสถานที่ก็ได้

เมาลิดในรูปแบบเวลาคือ การจัดงานเฉลิมฉลองในวันเกิดของท่านนบี หรือของเชคคนหนึ่งคนใดในเวลาเฉพาะ

เมาลิดในรูปแบบสถานที่คือ การจัดงานเฉลิมฉลองวันเกิดของบุคคลนั้น ณ หลุมศพของเขาหรือรอบ ๆ สุสาน โดยมีการเยี่ยมเยียน และประกอบกิจกรรมเฉพาะของเมาลิตตามความเข้าใจของผู้จัด

การจัดงานเมาลิดทั้งหมดนั้นคือบิดอะฮ์ในอิสลาม เพราะท่านนบี ﷺ ไม่เคยจัดงานเมาลิดให้แก่ตนเองเลย และเมื่อท่านเสียชีวิตแล้วบรรดาเศาะฮาบะฮ์ก็ไม่เคยจัดงานเมาลิดให้แก่ท่านเช่นกัน ทั้งอับูบักร์ อุมัร อุซมาน และอาลี رضي الله عنهم ต่างก็ไม่เคยจัดงานเมาลิดให้ตนเองเลย

และเมื่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ไม่ได้จัดงานเมาลิด ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีความมุ่งมั่นในการทำงานที่ดี นั่นก็บ่งชี้ว่าเมาลิดไม่ใช่ส่วนหนึ่งจากศาสนาอิสลาม

ท่านอิหม่ามมาลิก บิน อะนัส رحمه الله อิหม่ามแห่งเมืองฮิจญ์เราะฮ์ (มะดีนะฮ์) ได้กล่าวว่า :

58 ผู้แปล : อัลเมาลิด (المَوْلِد)

... فَمَا لَمْ يَكُنْ يَوْمَئِذٍ دِينًا، لَا يَكُونُ الْيَوْمَ دِينًا

“... สิ่งใดที่ไม่ใช่ศาสนาในวันนั้น ในวันนี้ มันก็ไม่ใช่ศาสนา”

ความหมายก็คือ สิ่งใดที่ไม่ใช่ศาสนาในสมัยของท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ก็จะไม่ใช่ศาสนาในปัจจุบันเช่นกัน เนื่องจากอัลลอฮ์ ได้ทรงทำศาสนาให้สมบูรณ์แล้วผ่านท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ โดยพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

... الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ ... ﴿๓﴾

“... วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า ...” [อัลมาอิดะฮ์ : 3] จนกระทั่งจบอายะฮ์

ผู้ที่ริเริ่มจัดงานเมาลิดขึ้นเป็นครั้งแรกคือ พวกอูบัยดียูนซึ่งเป็นกลุ่มรอฟีฎะฮ์ (ชีอะฮ์) ที่ปกครองในอียิปต์ในศตวรรษที่สี่ (อิญญะเราะฮ์ ศักราช) ก่อนหน้านั้นไม่เคยมีใครรู้จักงานเมาลิดเลย ไม่ว่าจะเป็นเมาลิดท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ หรือเมาลิดของบรรดาวะลียะและผู้ทรงคุณธรรม

ฉะนั้นคุณรักแนวทางของพวกรอฟีฎะฮ์อัลอูบัยดียูน หรือแนวทางของบรรดาศาสนทูต ?

ด้วยเหตุนี้เอง คุณจึงไม่พบเรื่องเมาลิดของท่านนบี ในคำกล่าวของอิหม่ามทั้งสี่มัสฮับ เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกรู้จักในยุคสมัยของพวกท่าน

ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا وَلَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُمْ

“อย่าทำให้บ้านเรือนของพวกท่านกลายเป็นสุสาน และอย่าทำให้หลุมศพของฉันทเป็นสถานที่เฉลิมฉลอง แต่จงเสาะละวาดแก่ฉันทเถิด เพราะแท้จริงเสาะละวาดของพวกท่านจะถึงฉันทไม่ว่าพวกท่านจะอยู่ที่ใดก็ตาม”⁵⁹

เมื่อท่านนบี ﷺ ได้ห้ามมิให้ทำสถานที่ฝังศพของท่านเป็นสถานที่เฉลิมฉลองที่ผู้คนมารวมตัวกัน เช่นเดียวกับที่กำลังทำกันอยู่ในปัจจุบันในงานเมาลิดของอัลฮุซัยน์ ของอัลบัตวี๊ยะ ของอัลบุรอียะ ของอัยตะรุสของอัชชาซุลัยยะ ของเชคอัब्ดุลกอดีร์ อัลญิลานียะ และคนอื่น ๆ และสิ่งที่เกิดขึ้นในงานเหล่านั้นจากการตั้งภาคี บิดอะฮ์ต่าง ๆ การเดินรำ การปะปนกันระหว่างเพศชายและหญิง และความเสื่อมทางจริยธรรม เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนทราบกันดี ดังนั้น เมื่อท่านนบี ﷺ ห้ามการจัดงานฉลองสำหรับท่านเอง การห้ามจัดงานวันเกิดเหล่านี้สำหรับผู้ที่ย่อมเป็นสิ่งที่สมควรยิ่งกว่า

และจากความเสียหายของงานเมาลิดนบีและงานเมาลิดอื่น ๆ คือมันเป็นวันฮีดที่เป็นบิดอะฮ์ เพราะอิสลามไม่อนุญาตให้มีวันฮีดอื่นนอกเหนือจากวันฮีดทั้งสอง นั่นคืออีดิลฟิฏรและ อีดิลอฎฮา

และงานเมาลิดต่าง ๆ คือฮีดในรูปแบบเวลาและสถานที่

ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะกำหนดเวลาหรือสถานที่ใด ๆ แล้วทำให้มันเป็นวันฮีด เพราะนั่นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เท่านั้น ไม่ใช่สิทธิ์ของสิ่งถูกสร้าง อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ... ﴿٦٨﴾﴾

“และพระเจ้าของเจ้าทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงเลือก ...” [อัลเกาะศ็อศ : 68] อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى คือผู้ที่ทรงสร้างเวลา

และสถานที่ และพระองค์เป็นผู้ที่ทรงให้คุณค่าและเลือกบางสิ่งเหนือสิ่งอื่น

และผู้ใดอ้างว่างานเมาลิดเป็นบิตอะฮ์ที่ดี เขาคือผู้หลงออกจากความถูกต้องและได้นำมาซึ่งสิ่งที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง เพราะผู้ใดเห็นสิ่งผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในงานเหล่านั้น ก็จะมีรู้ว่ามันไม่ใช่บิตอะฮ์ที่ดี แต่เป็นบิตอะฮ์ที่เลวร้าย และเป็นสิ่งที่เท็จ หลอกลวง และหลงผิด

และในอิสลามไม่มีบิตอะฮ์ที่ดี ทว่าทุก ๆ บิตอะฮ์คือความหลงผิดต่างหาก เพราะท่านนบี ﷺ กล่าวบนมินบรในทุกวันศุกร์ว่า :

وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ ...

“... ทุกบิตอะฮ์คือความหลงผิด”⁶⁰ คำว่า “ทุก (كُلُّ)” เป็นคำที่แสดงถึงความครอบคลุม จึงหมายความว่า บิตอะฮ์ใด ๆ ก็ตามคือความหลงผิด

พี่น้องมุสลิมของฉันเอ๋ยจงระวังการเข้าร่วมงานเมาลิด เพราะมันเป็นสิ่งผิด เป็นสิ่งหลอกลวง และเป็นสิ่งเท็จ

ความรักต่อท่านนบี ﷺ และความรักต่อบรรดาสาวะลียันนั้น คือการปฏิบัติตามพวกท่านในสุนนะฮ์ และระวังบิตอะฮ์

เราขอให้อัลลอฮ์ทรงนำทางให้แก่ทุกคน

ความโอ้อวด (ริยาอ์) เป็น ส่วนหนึ่งของการตังภาคี

ริยาอ์⁶¹ คือ การที่บ่าวทำความดีเพื่อให้ผู้คนเห็นแล้วสรรเสริญเขา มาจากรากศัพท์ “อรรอุยะฮ์”⁶² เพราะผู้ที่ทำเพื่อโอ้อวดนั้นชอบให้ผู้คนมองเห็นเขา

ริยาอ์เป็นหนึ่งในนิสัยของพวกมุนาฟิกีน อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا﴾

“แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นกำลังหลอกลวงอัลลอฮ์อยู่ ขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงหลอกลวงพวกเขาและเมื่อพวกเขาลุกขึ้นไปละหมาด พวกเขาก็ลุกขึ้นในสภาพเกียจคร้านโดยให้ผู้คนเห็นเท่านั้น และพวกเขาจะไม่กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮ์ นอกจากเล็กน้อยเท่านั้น” [อันนิชาอ์ : 142]

สิ่งที่วาญิบสำหรับบ่าวคือ ต้องมุ่งหวังพระพักตร์ของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ในการกระทำของเขา มิฉะนั้นการกระทำของเขาจะไม่ได้รับการยอมรับจากอัลลอฮ์แม้ว่ามันจะมากมายก็ตาม อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

61 ผู้แปล : ริยาอ์ (الرِّيَاءُ)

62 ผู้แปล : รุอียะฮ์ (الرُّؤْيَا) แปลว่า การมองเห็น

... فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا
وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

“... ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้เป็นเจ้าของเขา ก็ให้เขาประกอบ
การงานที่ดี และอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของ
เขาเลย” [อัลกะฮ์ฟ : 110]

และรายงานจากอับฮูซะอีด رَضِيَ اللهُ عَنْهُ จากท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
ว่าท่านกล่าวว่า :

« أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَا هُوَ أَخَوْفُ عَلَيْكُمْ عِنْدِي مِنَ
الْمَسِيحِ الدَّجَالِ ؟ » قُلْنَا : « بَلَى » ، قَالَ : « الشِّرْكُ الْخَفِيُّ ، أَنْ يَقُومَ
الرَّجُلُ يُصَلِّيَ فَيَزِينُ صَلَاتَهُ لِمَا يَرَى مِنْ نَظَرِ رَجُلٍ »

“จะให้ฉันบอกพวกท่านใหม่ว่าจะอะไรที่ฉันกลัวสำหรับพวกท่าน
มากกว่าอัลมะเซียห์ อัลดัจญาล ?’ พวกเราตอบว่า : ‘ครับ’ ท่านกล่าวว่า
: ‘การตั้งภาคีที่ซ่อนเร้น คือ การที่ชายคนหนึ่งยืนขึ้นละหมาดแล้วประดับ
ประดาการละหมาดของเขาเพราะเห็นคนอื่นกำลังมองเขา’ ”⁶³

รียาอันนั้นน่ากลัวสำหรับบรรดาคนดีมากกว่ามะเซียห์อัลดัจญาล
เพราะความซ่อนเร้นของมัน ความรุนแรงของสิ่งที่ชักจูงไปสู่มัน และเพราะ
ความยากลำบากในการหลุดพ้นจากมัน

เนื่องจากชัยฏอนเมื่อมันไม่สามารถทำให้คนดีละทิ้งการทำความดีได้
มันจึงต้องการทำลายความดีของพวกเขาด้วยรียาอ์

และในหะดีษกุดซีย์ อัลลอฮ์ عَزَّوَجَلَّ ตรัสว่า :

أَنَا أَعْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشَّرِكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ مَعِيَ
فِيهِ غَبْرِي تَرَكْتُهُ وَشَرَكُهُ

“ข้าคือผู้ที่ไม่ต้องการหุ้นส่วนมากที่สุด ผู้ใดทำงานใดแล้ว
ตั้งผู้อื่นเป็นภาคีกับข้าในการทำงานนั้น ข้าก็จะทิ้งเขาไว้กับภาคีของเขา”⁶⁴

เมื่อมุสลิมเข้าสู่การทำงานที่ดีใด ๆ ในสภาพที่บริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์
بَارَكَ وَتَعَالَى แล้วเจตนาโอ้อวด (ริยาอ์) พลันบังเกิดขึ้น หากเขาพลั้งเผลอและ
ต่อสู้กับชัยฏอน เขาจะได้รับรางวัลจากการต่อสู้และการผลักใส

แต่หากเขาปล่อยตัวไปกับริยาอ์ การงานที่มีริยาอ์ปะปนอยู่ก็จะ
สูญเปล่า และเขาจะมีบาปเพราะมัน

ผู้โอ้อวดคือผู้ที่อ่อนแอทางจิตใจ เขาจึงโอ้อวดต่อผู้ที่ไม่สามารถให้
รางวัลหรือลงโทษเขาได้ !

ผู้โอ้อวดเปรียบเสมือนนักเดินทางที่เต็มเต็มกระเป๋ากับเขาด้วย
ทราย มันหนักแต่ไม่เป็นประโยชน์

และผู้โอ้อวดนั้น การโอ้อวดของเขาจะถูกเปิดเผยต่อผู้คน ดังที่มี
ผู้กล่าวว่า :

ثَوْبُ الرِّيَاءِ يَشْفُ عَمَّا تَحْتَهُ
فَإِذَا اشْتَمَلَتْ بِهِ فَإِنَّكَ عَارِي

“อาภรณ์แห่งการโอ้อวดจะเผยให้เห็นเบื้องหลังมัน

เมื่อเจ้าสวมใส่มันไว้ แท้จริงเจ้าคือคนเปลือยเปล่า”

อรริยาอันนั้นเป็นชิรค์เล็กหากมันเกิดเพียงเล็กน้อย แต่หากมัน
มากมาย การกระทำของผู้ โอ้อวดก็จะกลายเป็นการกระทำเพื่อสิ่งอื่น
นอกเหนือจากอัลลอฮ์ จึงกลายเป็นการชิรค์ใหญ่

เราขอความสันติและความปลอดภัยจากอัลลอฮ์

ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี คือ การโยงความโปรดปรานไปยัง ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์

เมื่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى คือผู้ประทานความโปรดปรานแก่สิ่งถูกสร้าง
ของพระองค์ด้วยความโปรดปรานทั้งหมด ทั้งทางรูปธรรมและทางนามธรรม
ดังที่พระองค์ตรัสถึงพระองค์เองว่า :

﴿ وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ... ﴾

“และไม่มีความโปรดปรานใด ๆ ที่พวกเจ้าได้รับ นอกจากมัน
ย่อมมาจากอัลลอฮ์ ...” [อันนะฮล์ : 53]

และพระองค์ตรัสว่า :

﴿ ... وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهَرَهُ وَبَاطِنَهُ ... ﴾

“... และพระองค์ได้ทรงประทานความโปรดปรานมากมาย
ของพระองค์อย่างครบครันแก่พวกเจ้า ทั้งที่เปิดเผยและที่ซ่อนเร้น ...”
[ลูกมาน : 20]

จึงเป็นหน้าที่ของบ่าวที่จะต้องยอมรับพระคุณของพระผู้อภิบาล
ของเขามิใช่ด้วยความโปรดปรานเหล่านั้น และขอบคุณพระองค์ และ
ส่วนหนึ่งของการขอบคุณความโปรดปรานคือการโยงความโปรดปราน
เหล่านั้นไปยังผู้ประทานให้ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا ... ﴾

“พวกเขาตระหนักดีในความโปรดปรานของอัลลอฮ์ แต่แล้วพวกเขาปฏิเสธมัน ...” [อันนะหฺล : 83]

ท่านมุญาฮิด رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ อธิบายว่า : “นั่นคือคำพูดของชายคนหนึ่งที่ว่า : ‘นี่คือทรัพย์สินของฉัน ฉันได้รับสืบทอดจากบรรพบุรุษของฉัน’”

หมายความว่า เมื่อเขาได้รับการเตือนถึงความโปรดปรานด้านทรัพย์สิน เขาก็ลืมผู้ประทานให้ ซึ่งคืออัลลอฮ์ และโยงความโปรดปรานนั้นไปยังบรรพบุรุษของเขาที่เขาได้รับมรดกทรัพย์สินมาจากพวกเขา

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงเรียกพฤติกรรมนี้ว่าการปฏิเสธความโปรดปราน

ท่านอาอัน บิน อับดุลลอฮ์ อธิบายว่า : “พวกเขาพูดว่า : ‘ถ้าไม่มีคนคนนั้น สิ่งนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น’”

ดังนั้น การโยงความโปรดปรานหนึ่งไปยังคนคนหนึ่ง และลืมอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ถือเป็นการปฏิเสธความโปรดปราน

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

... فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أُنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

“... ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้เท่าเทียมใด ๆ ขึ้น สำหรับอัลลอฮ์ โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่” [อัลบะเกาะเราะฮ์: 22]

ท่านอิบน์อับบาส رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ อธิบายว่า : “นั่นคือคำพูดของพวกเขาที่ว่า : ‘ถ้าไม่มีสุนัขตัวนี้โจรคงมาหาเราแล้ว’ ‘ถ้าไม่มีเปิดในบ้านโจรคงมาแล้ว’ และการพูดของชายคนหนึ่งที่ว่า : ‘ถ้าไม่มีอัลลอฮ์และคนคนนั้น’ อย่าใส่คำว่า ‘คนคนนั้น’ เข้าไป สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือ การตั้งภาคี (ชิรค์)”

เชคอิบนุอุษัยมีน رحمته الله กล่าวว่า : “คุณอย่าพูดว่า : ‘ถ้าไม่มีอัลลอฮ์และคนคนนั้นช่วยฉันไว้ ฉันคงจมน้ำไปแล้ว’ นี่เป็นสิ่งต้องห้ามและไม่อนุญาต เพราะคุณได้ทำให้สาเหตุที่เป็นสิ่งถูกสร้างเท่าเทียมกับผู้สร้างสาเหตุ และนี่เป็นรูปแบบหนึ่งของการตั้งภาคี (ชิรค์)” จบคำกล่าวอ้าง

การทำให้สิ่งถูกสร้างเท่าเทียมกับผู้สร้างในการโยงความโปรดปรานไปให้ เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี (ชิรค์) ดังที่ท่านอิบนุอับบาส رضي الله عنه กล่าวไว้ แต่มันเป็นชิรค์เล็กและเป็นชิรค์ทางถ้อยคำ

และถ้าเขาพูดว่า : “ถ้าไม่มีอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว ฉันคงจมน้ำแล้ว” นี่สมบูรณ์ที่สุด และถ้าเขาพูดว่า :

لَوْلَا اللَّهُ وَحْدَهُ ثُمَّ فَلَانٌ لَّغَرَقْتُ

“ถ้าไม่มีอัลลอฮ์ จากนั้นก็คนคนนี้ ฉันคงจมน้ำไปแล้ว” นี่ก็เป็นสิ่งที่อนุญาต เพราะคำว่า “จากนั้น (ثُمَّ)” แสดงถึงลำดับและการติดตามกัน โดยมีการเว้นระยะ จึง (นับได้ว่า คำกล่าวนี้-ผู้แปล) เป็นการยืนยันว่าความโปรดปรานนั้นมาจากอัลลอฮ์ และจัดลำดับให้สิ่งถูกสร้างอยู่หลังจากพระองค์ تَبَاكَ وَتَعَالَى

สรุปคือ จำเป็นต้องมีการยากับอัลลอฮ์ด้วยการโยงความโปรดปรานทั้งหลายไปยังพระองค์

หากมีคำถามคุณว่า : “คุณสอบผ่านได้อย่างไร ?” ให้ตอบว่า : “นี่เป็นพระคุณของอัลลอฮ์ที่มีต่อฉัน” และอย่าพูดว่า : “ด้วยความพยายามและความขยันของฉัน” และถ้าคุณต้องการ ก็สามารถพูดได้ว่า :

بِفَضْلِ اللَّهِ ثُمَّ بِاجْتِهَادِي

“นี่เป็นเพราะพระคุณของอัลลอฮ์ แล้วก็ความขยันของฉัน”

และเมื่อคุณหายจากการเจ็บป่วย อย่าพูดว่า : “นี่เป็นเพราะพระคุณของหมอกคนนั้น” แต่จงพูดว่า : “นี่เป็นเพราะพระคุณของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว” และถ้าคุณต้องการ ก็สามารถพูดได้ว่า :

بِفَضْلِ اللَّهِ ثُمَّ الطَّيِّبِ

“เพราะพระคุณของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى จากนั้นก็หมอ”

และเมื่ออัลลอฮ์ทรงช่วยให้คุณรอดจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ อย่าพูดว่า : “เพราะฉันขับรถชำนาญฉันจึงจัดการได้ทัน” แต่จงพูดว่า : “เป็นพระคุณของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว”

เพราะสาเหตุและผลที่ตามมา อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ดังนั้นทุกสิ่งเป็นเพราะพระคุณและความกรุณาของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือ จากอัลลอฮ์ เป็นส่วนหนึ่ง ของการตั้งภาคี (ชิร์ก)

จงรู้ไว้เถิดพี่น้องมุสลิมของฉัน ว่าการบรรลุลเตาฮีดจะสมบูรณ์ไม่ได้ เว้นแต่จะต้องระมัดระวังให้ห่างไกลจากชิร์ก ทั้งเล็กและใหญ่ แม้กระทั่งในถ้อยคำ แม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้ตั้งใจสื่อถึงความหมายที่เอนอญาคก็ตาม

หนึ่งในนั้นคือ การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**

เพราะจุดประสงค์ของการสาบานคือ การยืนยันสิ่งที่สาบานโดยการกล่าวถึงผู้ยิ่งใหญ่ระหว่างสองฝ่าย คือผู้สาบานและผู้ที่ถูกสาบานให้ฟัง และไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่กว่าอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**

อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

... فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

“... ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้เท่าเทียมใด ๆ ขึ้น สำหรับอัลลอฮ์ โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 22]

ท่านอิบนุอับบาส **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ** อธิบายว่า : “นั่นคือการที่เจ้าพูดว่า : ‘ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ต่อชีวิตของท่าน และต่อชีวิตของฉัน’”⁶⁵

การสาบานต่อชีวิตของสิ่งถูกสร้างถือเป็นการให้มีผู้เท่าเทียมขึ้นสำหรับอัลลอฮ์

ท่านนบี **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** กล่าวว่า :

65 บันทึกโดยอิบนุอับฮาดิม ในตำพืชรของท่าน เลขที่ 229

مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ

“ผู้ใดที่สาบานด้วยสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เขาได้กระทำการปฏิเสธศรัทธา หรือได้กระทำการตั้งภาคี”⁶⁶

จากท่านบุรียดะฮ์กล่าวว่า ท่านนบีมูฮัมหมัดกล่าวว่า :

مَنْ حَلَفَ بِالْأَمَانَةِ فَلَيْسَ مِنَّا

“ผู้ใดสาบานต่อความซื่อสัตย์ เขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งจากเรา”⁶⁷

จากอับดุลลอฮ์ อิบน์อุมัร رضي الله عنه กล่าวว่า ท่านเราะซูลุลลอฮ์ صلى الله عليه وسلم พบท่านอุมัร อิบน์ลค็อฏฏอบ ขณะกำลังเดินอยู่ในกลุ่มคน และเอ่ยคำสาบานต่อชีวิตบิดาของเขา ท่านนบีมูฮัมหมัดกล่าวว่า :

أَلَا إِنَّ اللَّهَ يَنْهَاكُمْ أَنْ تَخْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، مَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ لِيَصْمُتْ

“พึงทราบเถิด อัลลอฮ์ทรงห้ามพวกท่านไม่ให้สาบานต่อบรรพบุรุษของพวกท่าน ผู้ใดจะสาบาน ก็จงสาบานต่ออัลลอฮ์ หรือไม่ก็จงเงียบเสีย”⁶⁸

ในอีกสายรายงาน ท่านอุมัร กล่าวว่า :

قَالَ اللَّهُ مَا حَلَفْتُ بِهَا مِنْذُ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاكَرًا وَلَا آثِرًا

66 บันทึกโดยอັตติรมิซีย์ และท่านกล่าวว่า หะดีษชะฮีด เลขที่ 1535

67 บันทึกโดยอบูดาวูด เลขที่ 3253

68 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 6646 และมุสลิม เลขที่ 1646/3

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ตั้งแต่วันที่ได้อินคำกล่าวของท่านบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ นั้น ฉันก็ได้สาบานต่อบรรพบุรุษเลย ไม่ว่าจะกล่าวด้วยเองหรือเล่าจากผู้อื่น”

ท่านอิบนุอับดุลบารِ مُحَمَّدٌ ผู้รู้ผู้ยิ่งใหญ่ในมัซฮับมาลิกีย์ กล่าวว่า : “ไม่อนุญาตให้สาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ โดยมติเอกฉันท์”

ท่านอิบนุมัซฮูด رَضِيَ اللهُ عَنْهُ กล่าวว่า : “การที่ฉันจะสาบานเท็จต่ออัลลอฮ์ เป็นที่รักสำหรับฉันยิ่งกว่าการจะสาบานจริงต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์”⁶⁹

เหตุเพราะการสาบานต่ออัลลอฮ์นั้นถือเป็นเตาฮีด ถึงแม้ผู้กล่าวจะโกหกก็ตาม ส่วนการสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์นั้นถือเป็น ชีรค์ (ตั้งภาคี) ถึงแม้จะพูดความจริงก็ตาม

ซึ่งความดีของเตาฮีด ย่อมยิ่งใหญ่กว่าคุณค่าของสัตย์จริง และความเลวร้ายของการโกหกก็ยังเบาว่าโทษของการตั้งภาคี

ในคำกล่าวของท่านอิบนุมัซฮูด ยังเป็นหลักฐานที่แสดงว่าชีรค์เล็กน้อย หลงกว่าบาปใหญ่ทั้งหลาย

การสาบานต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى สามารถเกิดขึ้นผ่านอักษรต่าง ๆ ที่ทราบกันดี นั่นคือ “อักษรราว (و)” “อักษรบ่า (ب)” และ “อักษรตาอ (ت)” (เป็นอักษรที่ใช้ในการสาบานตามหลักภาษาอาหรับ-ผู้แปล)

การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ โดยปราศจากการเทิดทูน ให้เกียรติสิ่งทีนำมาสาบาน แต่เป็นเพียงคำติตปากของผู้คน เช่น การสาบานต่อกะอ์บะฮ์ หรือสาบานต่อบิดา หรือสาบานต่อเกียรติ หรือสาบานต่อความซื่อสัตย์ หรือแม้กระทั่งสาบานต่อหนวดของเขา (เป็นสิ่งที่ติตปาก

69 “อัลมุเตวะนะฮ์” เล่ม 1 หน้า 584

คนอาหรับ กล่าวคือ สาบานต่อส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย-ผู้แปล) ต่างถือเป็นชิรค์เล็ก

ส่วนการสาบานที่ควบคู่ไปกับการเทศน์ให้เกียรติต่อสิ่งที่นำมาสาบาน อย่างที่เหล่าผู้สัจการะสุสานกระทำ เช่น หากคุณร้องขอให้เขาสาบานต่ออัลลอฮ์ เขาจะกล่าสาบานไม่ว่าจะเป็นจริงหรือเท็จ แต่หากคุณร้องขอให้เขาสาบานต่อเชค หรือต่อดินจากหลุมฝังศพของเชค หรือต่อชีวิตของเชค เขาจะไม่กล่าสาบานหากเขาโกหก แบบนี้ถือว่าเป็นชิรค์ใหญ่อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะสำหรับเขา ผู้ที่เขานำมาสาบานนั้น เป็นที่น่าหวั่นเกรง สูงส่ง และยิ่งใหญ่มากกว่าอัลลอฮ์

หนึ่งในรูปแบบการสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การสาบานต่อท่านนบี ﷺ เช่นกล่าวว่า : “ขอสาบานต่อท่านนบี ฉันไม่ได้ทำเช่นนั้น”

เช่นเดียวกันกับการสาบานต่อชีวิตของท่านนบี ﷺ เช่นกล่าวว่า : “ขอสาบานต่อชีวิตของท่านนบี” ทั้งหมดนี้ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม และไม่ได้รับอนุญาต มิหนำซ้ำยังถือว่าเป็นชิรค์

และหนึ่งในรูปแบบการสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การสาบานต่อชีวิตของบุคคล เช่น กล่าวว่า : “ขอสาบานต่อชีวิตของฉัน ฉันไม่ทำเช่นนั้น”

หรือการสาบานต่อเกียรติของมารดา เช่น กล่าวว่า : “ขอสาบานด้วยเกียรติของมารดาฉัน”

และเช่นเดียวกันกับการสาบานต่อกะอ์บะฮ์ เช่น กล่าวว่า : “ขอสาบานต่อกะอ์บะฮ์”

วาญิบสำหรับเขาต้องกล่าวว่า : “ขอสาบานต่อพระเจ้าแห่งกะอ์บะฮ์”

เช่นเดียวกับการสาบานต่อศีรษะ เช่น กล่าวว่า : “ขอสาบานต่อ
ศีรษะของฉัน สิ่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้น”

ผู้มีเตาฮีดพึงระวังจากการตั้งภาคีทั้งเล็กและใหญ่เถิด

ข้อตัดสินของ การถือกลางร้ายในอิสลาม

การถือกลางร้าย⁷⁰เป็นหนึ่งในความเชื่อของผู้ตั้งภาคี ดังที่อัลลอฮ์ ตรัสเกี่ยวกับฟิรอาอันและกลุ่มชนของเขาว่า :

﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ أَحْسَنُهَا قَالُوا لَنَا هَذِهِ ۖ وَإِنْ تُصِيبْهُمْ سَيِّئُهُ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرُكُمْ عِندَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (131)

“ครั้นเมื่อความดีได้มายังพวกเขา พวกเขา ก็กล่าวว่า : ‘นี่คือสิทธิของเรา’ และหากความชั่วใด ๆ ประสบแก่พวกเขาพวกเขาก็ถือเอา นบีมุซาเป็นกลางร้าย และผู้ที่ร่วมอยู่กับเขาด้วย พึงรู้เถิดว่า ที่จริงกลางร้าย ของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮ์ต่างหาก แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขารู้” [อัลอะอ์รอฟ : 131]

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ได้ห้ามสิ่งนี้ และท่านเราะซูล صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَسَلَّم ก็ได้ชี้แจงว่า มันคือประตุนึ่งของการตั้งภาคี โดยท่านกล่าวว่า

الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ

“อัญญิยะเราะฮ์คือการตั้งภาคี อัญญิยะเราะฮ์คือการตั้งภาคี”⁷¹

อัญญิยะเราะฮ์ คือ การถือกลางร้ายผ่านนกบางประเภท ต่อมากลาย เป็นคำเรียกรวมของการถือเคล็ดกลางร้ายทั่วไป เพราะชาวอาหรับมักถือ

70 ผู้แปล : อัดตะฮาอุม (التَّحَاوُم)

71 บันทึกอบูดาวูด เลขที่ 3910 และอัตติรมิซีย์ และท่านกล่าวว่า เศาะเฮียห์ เลขที่ 1614

กลางร้ายจากนกบางประเภท เช่น นกฮูก หรือ อีกา

เนื่องจากความเขลาของชาวอาหรับเมื่อพวกเขาต้องการกระทำสิ่งที่สำคัญ เช่น การทำสงคราม และอื่น ๆ พวกเขาจะไปยังแหล่งรวมตัวของนกและขับไล่มัน หากพวกมันบินไปทางขวาพวกเขาจะถือว่าเป็นกลางดี แต่หากพวกมันไปทางซ้ายพวกเขาจะถือเป็นกลางร้าย

เมื่ออิสลามมาถึงก็ได้ลบล้างความเชื่อเรื่องนี้ และท่านนบี ﷺ ได้อธิบายว่า มันคือความรู้สึกในจิตใจ ไม่มีผลในความเป็นจริง ดังมีหะดีษจากท่านมุอาวิยะฮ์ อิบดุลฮะกัม رَضِيَ اللهُ عَنْهُ กล่าวว่า :

وَمِنَّا رَجَالٌ يَتَطَيَّرُونَ ؟

“ในพวกเราเป็นผู้ที่ถือกลางร้าย ?” ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว่า :

ذَاكَ شَيْءٌ يَجِدُونَهُ فِي صُدُورِهِمْ، فَلَا يَصَدَّنَّهُمْ

“นั่นเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น จงอย่าให้มันมาขัดขวางพวกเขา”⁷²

ท่านนบี ﷺ ได้ปฏิเสธอัญญิยะเราะฮ์ โดยกล่าวว่า

لَا عَدْوَى، وَلَا طَيْرَةٌ، وَلَا هَامَّةٌ، وَلَا صَفَرٌ

“ไม่มีโรคติดต่อ ไม่มีกลางร้าย ไม่มีนกฮามมะฮ์ ไม่มีเดือนเศาะฟัร”⁷³

ทุกสิ่งที่ผู้คนถือว่าเป็นกลางร้ายล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ที่ไม่อาจนำมาซึ่งความดีและความเลวร้ายได้ มันไม่มีโชคดีและโชคร้าย

72 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 538/33

73 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 5707 และมุสลิม เลขที่ 2220

บางคนถือลางร้ายผ่านนกบางประเภท เช่น นกฮูก และอีกา เมื่อมันมาเกาะบนบ้าน เขาจะกล่าวว่าเป็นสัญญาณแห่งความตาย

บางคนถือลางร้ายในกาลเวลา เช่น เดือนเศาะฟัร หรือเดือนเซาวาล ในการแต่งงาน หรือวันพุธในแต่ละสัปดาห์

บางคนถือลางร้ายในตัวเลข เช่น เลข 19 หรือ 10 ดังที่กลุ่มรอฟีฎะฮ์เชื่อ

บางคนถือลางร้ายใน คนตาเดียว คนขาเป๋ หรือผู้มีความพิการต่าง ๆ และสิ่งอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไปตามยุคสมัยและสังคม

ผู้ใดวางใจและมอบหมายต่ออัลลอฮ์ และระลึกเสมอว่าความดีและการขจัดความเลวร้ายนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ก็จะช่วยตัดความคิดเรื่องลางร้ายออกจากหัวใจได้ก่อนที่มันจะหยั่งรากลึก

แต่ผู้ใดปล่อยตัวไปกับมัน และให้ความสนใจมัน มันก็จะพุ่งเข้าหาเขาเร็วกว่ากระแสน้ำที่ไหลลงสู่ที่ต่ำ และประตูแห่งความกระวนกระวายก็จะเปิดกว้างต้อนรับทุกสิ่งที่เขาได้ยิน ได้เห็น และได้รับ

การเชื่อลางร้ายคือการคิดไม่ดีต่ออัลลอฮ์ และการคาดหวังความทุกข์ยาก

ด้วยเหตุนี้ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ จึงชี้นำไปหาทางดีแทนการยึดถือลางร้าย โดยท่านกล่าวว่า :

« لَا عَذْوَى وَلَا طَيْرَةَ وَيُعْجِبُنِي الْفَأْلُ » قَالُوا : « وَمَا الْفَأْلُ ؟ »
 « الْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ » قَالَ :

“‘ไม่มีการติดต่อโรค ไม่มีลางร้าย และฉันชอบลางดี’ พวกเขาถามว่า : ‘ลางดีคืออะไร ?’ ท่านตอบว่า : ‘คำพูดที่ดีงาม’”⁷⁴

74 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 5776 และมุสลิม เลขที่ 2224/111

บรรดาผู้รู้กล่าวว่า ท่าน صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ชอบลางดี เพราะว่าการคิดในแง่ร้ายคือการคิดไม่ดีต่ออัลลอฮ์โดยไม่มีสาเหตุที่แน่ชัด ส่วนการมองเรื่องราวต่าง ๆ ในแง่ดีคือการคิดดีต่อพระองค์

จากท่านอะนัส رَضِيَ اللهُ عَنْهُ :

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَتِهِ يُحِبُّ أَنْ يَسْمَعَ يَا رَاشِدُ يَا نَجِيحُ

“เมื่อท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ออกไปทำธุระ ท่านชอบที่จะได้ยินคำว่า : ‘โอ้ผู้พบทางที่ถูกต้อง โอ้ผู้ได้รับความสำเร็จ’”⁷⁵ นี่แหละคือลางดีที่มนุษย์ชอบที่จะได้ยิน (กล่าวคือ เป็นการพูดหรือดูอาอ์ให้เราได้รับความดี-ผู้แปล)

เมื่อมนุษย์รู้สึกว่ในจิตใจมีสิ่งไม่พึงประสงค์จากการยึดถือลางร้าย ก็ให้กล่าวว่า :

اللَّهُمَّ لَا يَأْتِي بِالْحَسَنَاتِ إِلَّا أَنْتَ، وَلَا يَدْفَعُ السَّيِّئَاتِ إِلَّا أَنْتَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ

“โอ้อัลลอฮ์ ไม่มีใครนำความดีมาได้นอกจากพระองค์ และไม่มีใครขจัดความเลวร้ายได้นอกจากพระองค์ และไม่มีอำนาจและพลังใดนอกจากด้วยพระองค์”⁷⁶

และบันทึกโดยอิหม่ามอะหมัด จากหะดีษของท่านอิบนุอุมร์ ท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

75 บันทึกโดยอัคริมิซีย เลขที่ 1616 ท่านกล่าวว่า : “คือหะดีษะซัน เสาะเฮียห์ เฆาะริบ”

76 บันทึกโดยอบูดาวูด เลขที่ 3919 และอันนะวะวีย์กล่าวว่า เสาะเฮียห์ ใน “รียาฎศอลิฮีน” เลขที่ 1677

« مَنْ رَدَّتْهُ الطَّيْرَةُ عَنْ حَاجَتِهِ فَقَدْ أَشْرَكَ », قَالُوا : « فَمَا
كَفَّارَةُ ذَلِكَ ؟ » قَالَ : « أَنْ تَقُولَ : اللَّهُمَّ لَا خَيْرَ إِلَّا خَيْرُكَ، وَلَا طَيْرَ
إِلَّا طَيْرُكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ »

“ผู้ใดถูกกลางร้ายขัดขวางจากธุระของเขา เขาได้ตั้งภาคีแล้ว’
พวกเขาถามว่า : ‘แล้วอะไรคือการชดเชยบาปนั้น ?’ ท่านตอบว่า :
ให้กล่าวว่า : ‘โอ้อัลลอฮ์ ไม่มีความดีใดนอกจากความดีของพระองค์
ไม่มีกลางร้ายใดนอกจากกลางร้ายของพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์’ ”⁷⁷

ข้อตัดสินเกี่ยวกับ การเยาะเย้ยศาสนา หรือขุนนะฮ์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ เราะซูลของพระองค์ และศาสนาของพระองค์ จะไม่อยู่ร่วมกับการเยาะเย้ย⁷⁸ศาสนาของพระองค์ บทบัญญัติของพระองค์ และขุนนะฮ์ของเราะซูลของพระองค์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ได้ทรงห้ามการเยาะเย้ยศาสนาของพระองค์ โดยตรัสว่า :

... وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا ... ﴿١٣١﴾

“... และจงอย่าถือเอาโองการของอัลลอฮ์เป็นที่เย้ยหยัน ...”

[อัลบะเกาะเราะฮ์ : 231]

ด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى จึงทรงตัดสินผู้ที่เยาะเย้ยท่านปมูฮัมหมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ และบรรดาสหายของท่านด้วยพระดำรัสที่ว่า :

... قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ... ﴿٦٦﴾

“... จงกล่าวเถิด (มุฮัมหมัด) ว่า : ‘ต่ออัลลอฮ์ และบรรดาโองการของพระองค์ และเราะซูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเย้ยหยันกัน’

78 ผู้แปล : อัลอิสติซฮ์ (الاستِزَاء)

(65) พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว
หลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน ...” [อัตเตาบะฮ์ : 65-66]

นั่นก็เพราะว่า พวกมุนาฟิกบางคนในสมรภูมิตะบูก ชุมนุมพูดคุยกัน
และกล่าวว่า : “เราไม่เคยเห็นใครเหมือนพวกนักอ่านของของเราเหล่านี้เลย
พวกเขามีท้องละโมบที่สุด ลิ้นโกหกที่สุด และซี้ซลาดที่สุดในการสู้รบ”
พวกเขາหมายถึง ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ และบรรดาสหายของ
ท่านที่เป็นนักอ่านคัมภีร์ อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى จึงประทานอายะฮ์ :

﴿... قُلْ أَبِاللَّهِ ...﴾

“... จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ต่ออัลลอฮ์... (และบรรดา
โองการของพระองค์และร่อซูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่าน
เย้ยหยันกัน ?)’” [อัตเตาบะฮ์ : 65]⁷⁹

การเยาะเย้ยอัลลอฮ์หรือศาสนาของพระองค์นั้น ไม่ว่าจะทำด้วย
ความจริงจังหรือเล่น ๆ ก็เหมือนกัน เพราะบรรดาผู้เยาะเย้ยต่อท่านนบีและ
สหายของท่านเหล่านั้น ได้พยายามแก้ตัวและกล่าวว่า :

﴿... إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ...﴾

“... แท้จริงพวกเราเป็นเพียงแต่พูดสนุกและพูดเล่นเท่านั้น ...”
[อัตเตาบะฮ์ : 65] หมายความว่า ไม่ได้จริงจัง แต่ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนั้น อัลลอฮ์
تَبَارَكَ وَتَعَالَى ก็ได้ทรงผ่อนปรนให้พวกเขา

ส่วนหนึ่งจากการเยาะเย้ยศาสนา คือ บางคนอ้างว่าบทบัญญัติ
อิสลามไม่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในยุคนี้อย่างนี้ สิ่งนี้เป็นการดูหมิ่นและ
เหยียดหยามบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่อยู่ในใจของผู้พูด

79 บันทึกโดยอิบนุญะรียร ใน “ดัจซีร” ของท่าน เล่ม 11 หน้า 543

และส่วนหนึ่งจากการเยาะเย้ยศาสนา คือ การเยาะเย้ยขุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ ในการไว้เครา หรือถือว่าการไว้เคราเป็นอุปสรรคต่อการทำงานและประสิทธิภาพในการทำงาน

และส่วนหนึ่งจากการเยาะเย้ยศาสนา คือ การเยาะเย้ยขุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ ในการสวมเสื้อผ้าให้สั้นเหนือตาตุ่ม และถือว่าเป็นความห้าวรแรง ความสุดโต่ง และอื่น ๆ ที่คล้ายกัน

และส่วนหนึ่งจากการเยาะเย้ยศาสนา คือ การเยาะเย้ยฮิญาบของสตรีมุสลิม โดยอ้างว่าเป็นการจำกัดเสรีภาพของเธอ เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและประสิทธิภาพในการทำงาน หรือว่าเป็นความลำหลังและความเชย รวมถึงคำโกหกและเป็นบาปอื่น ๆ ทำนองนี้

และส่วนหนึ่งจากการเยาะเย้ยศาสนา คือ การเยาะเย้ยบรรดาผู้รู้ ผู้พิพากษาศาสดา และผู้มีคุณูปการต่อศาสนา เพื่อดูหมิ่นพวกเขาด้วยภาพการ์ตูนที่แสดงให้เห็นรูปลักษณ์ที่น่าหัวเราะและน่าเกลียดของพวกเขา

การเยาะเย้ยบรรดานบีและและผู้มีคุณูปการต่อศาสนา (เช่น บรรดาอุลามาอ์-ผู้แปล) คือวิถีทางของศัตรุแห่งบรรดาเราะซูลนับตั้งแต่อดีตกาล อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا

مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦١﴾﴾

“และโดยแน่นอน บรรดาเราะซูลก่อนหน้าเจ้าได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว แล้วการลงโทษได้ประสบแก่บรรดาผู้ที่เย้ยหยันต่อบรรดาเราะซูลในสิ่งที่พวกเขาได้เย้ยหยัน” [อัลอันบิยาอ์ : 41]

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾
وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ ﴾

“แท้จริงบรรดาผู้กระทำความผิดนั้น เคยหัวเราะเยาะบรรดาผู้ศรัทธา (29) และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาเดินผ่านพวกเขาไป พวกเขาจะหลั่งตารเย้ยหยัน” [อัลมูฏ็อฟฟิฟีน : 29-30]

และเมื่อความจริงปรากฏชัด ชาวสวรรค์เข้าสู่สวรรค์ และชาวนรกเข้าสู่นรก ก็จะปรากฏแจ้งถึงผู้ขาดทุนและผู้ได้กำไร พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا ءَايَتِي
وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ ﴾

“นั่นแหละการตอบแทนของพวกเขาคือนรกญะฮันนัม เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา และพวกเขายึดเอาโองการทั้งหลายของข้า และบรรดาเราะซูลของข้า เป็นที่ล้อเลียน” [อัลกะฮ์ฟ : 106]

มุสลิมผู้หวงแหนศรัทธาของตนไม่ควรนั่งร่วมหรือคลุกคลีกับผู้เยาะเย้ยศาสนา เพราะผู้ที่ยินยอมพอใจก็เหมือนผู้กระทำในด้านหุกม⁸⁰ อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

80 ผู้แปล : หมายถึง ห้ามมุสลิมคนใดร่วมอยู่ในวงสนทนาที่มีการเย้ยหยันศาสนา เพราะข้อตัดสินของผู้ที่นั่งอยู่ในวงสนทนานั้นไม่ได้ทำการคัดค้านหรือออกจากวงสนทนา และยังพอใจในการเย้ยหยันศาสนา ข้อตัดสินของเขาคือ การตกศาสนา เช่นเดียวกับคนที่เย้ยหยันศาสนา ดังที่อัลลอฮ์ทรงตัดสินคนที่นั่งร่วมวงสนทนาที่ถูกกล่าวในอายะฮ์ทั้งหมด แม้ผู้พูดจะมีแค่คนเดียว แต่หากเขาอยู่ในวงสนทนาหนึ่งและไม่สามารถที่จะออกจากวงหรือคัดค้านได้ ให้เขาทำการปฏิเสธในใจ นี่เป็นข้ออนุโลม

﴿وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ
 حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ ...﴾

“และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ซึ่งกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในบรรดา
 โองการของเรา แล้ว ก็จงออกห่างจากพวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะ
 วิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องอื่นจากนั้น ...” [อัลอันอาม : 68]

สิ่งที่มีรายงานเกี่ยวกับ การกล่าวสาบานพร่ำเพรื่อ

เมื่อการสาบานมีจุดประสงค์เพื่อยืนยันสิ่งที่สาบานเพื่อยืนยันด้วยการเอ่ยนามของผู้ที่ยิ่งใหญ่นั้นคืออัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** พระองค์จึงทรงห้ามกล่าวสาบานต่อพระองค์บ่อยครั้ง เพื่อคงไว้ซึ่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในหัวใจของมนุษย์

อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿... وَأَحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ...﴾

“... และจงรักษาการสาบานของพวกเขาเจ้าเกิด ...” [อัลมาอิดะฮ์ : 89]
ท่านอับนุอับบาส **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ** กล่าวว่า : “พระองค์หมายถึง พวกเจ้าอย่าได้สาบาน (พร่ำเพรื่อ)”

การสาบานพร่ำเพรื่อ ย่อมนำไปสู่การผิดคำสาบานบ่อย อีกทั้งยังสะท้อนถึงความการดูหมิ่นและไม่เทิดทูนให้เกิดอิทธิพลอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى**

จากอบูสุร็อยเราะฮ์ **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ** กล่าวว่า ฉันได้ยินท่านเราะซูลุลลอฮ์ **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** กล่าวว่า :

الْحَلِفُ مُنْقِقَةٌ لِلسَّلْعَةِ، مُمَحِقَةٌ لِلْبَرَكَةِ

“การสาบานเป็นสิ่งที่ทำให้สินค้าขายออก แต่ทำลายความจำเริญ”⁸¹
หมายความว่า การสาบานเท็จอาจช่วยให้สินค้าขายได้และเป็นที่แพร่หลาย แต่มันคือเหตุของการสูญเสียความจำเริญในรายได้

81 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 1981 และมุสลิม เลขที่ 131/1606

จากท่านซุลัยมาน رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
أَشِيمٌ زَانٍ، وَعَائِلٌ مُسْتَكْبِرٌ، وَرَجُلٌ جَعَلَ اللَّهُ لَهُ بَضَاعَتَهُ، وَلَا
يَشْتَرِي إِلَّا بِيَمِينِهِ وَلَا يَبِيعُ إِلَّا بِيَمِينِهِ

“สามบุคคลที่อัลลอฮ์จะไม่ทรงพูดด้วย ไม่ทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ และพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด คือ ชายขราผู้ล่วงประเวณี คนยากจนที่เย่อหยิ่ง และชายที่อัลลอฮ์ประทานสินค้าให้แก่เขา แล้วเขาไม่ซื้อเว้นแต่ด้วยการสาบาน และไม่ขายเว้นด้วยการสาบาน”⁸²

คำขู่สำหรับอันรุนแรงนี้สำหรับพวกเขาเหล่านั้น และต่อผู้คนที่ทำให้การสาบานต่ออัลลอฮ์กลายเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน ทั้งในการซื้อขายทุกครั้งที่เขาจะซื้อ เขาก็สาบาน และเมื่อจะขาย เขาก็สาบาน ซึ่งการกระทำเช่นนี้บ่งชี้ถึงความอ่อนแอในเตาฮีดของบ่าวคนนี้ เพราะสิ่งที่อยู่ในหัวใจจะปรากฏออกมาทางลิ้น

ท่านอิบรอฮีม อันนะกะฮี กล่าวว่า : “พวกท่าน (ตาบิอีน) เคยตีเราในเรื่องการเป็นพยานและการให้คำมั่นสัญญาเมื่อเรายังเด็ก”⁸³

ความหมายคือ ชาวสะลัฟจะอบรมเด็ก ๆ ให้ละเว้นจากเป็นพยานหรือให้คำมั่นสัญญา ซึ่งคำมั่นสัญญามีความหมายเดียวกับคำสาบาน ตั้งแต่พวกเขายังเยาว์ เพื่อให้ในหัวใจพวกเขามีการเทิดทูนยกย่องอัลลอฮ์

82 บันทึกโดยอุม്മาบะรอญี เลขที่ 6/246 อัลมุญซิรียกล่าวไว้ใน “อัดดรับบ วัตดรับบ” เล่ม 2 หน้า 367 ว่า : “ผู้รายงานหะดีษ คือผู้เป็นหลักฐาน ใน เศาะเฮียห์”

83 บันทึกโดยอัลบุคอรี เลขที่ 3651

تَبَارَكَ وَتَعَالَى เติบโตขึ้น และไม่มองว่าการสาบานต่อพระองค์เป็นเรื่องเล็กน้อย

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสหลังจากทรงกล่าวถึงการหย่าว่า :

... وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا ... ﴿٢٣﴾

“... และจงอย่าถือเอาโองการของอัลลอฮ์เป็นที่เย้ยหยัน ...”

[อัลบะเกาะเราะฮ์ : 231]

โองการของอัลลอฮ์ หมายถึง บรรดาคำสั่งและข้อห้ามของพระองค์

ข้อตัดสินของอัตรันญีม ในอิสลาม

อัตรันญีม⁸⁴ คือ ศาสตร์ด้านดวงดาว หมายถึง การอาศัยสภาวะของดวงดาวเพื่อป้องกันเหตุการณ์บนโลก

ศาสตร์อัตรันญีมแบ่งออกเป็นสามประเภท :

ประเภทที่หนึ่ง : สิ่งที่เป็นการปฏิเสธศรัทธาด้วยมติเอกฉันท์ของบรรดามุสลิม นั่นคือการเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกเบื้องล่างเป็นผลจากอิทธิพลของดวงดาว หรือเชื่อว่าดวงดาวทั้งหลายมีความสามารถและมีเจตจำนงอิสระ นี่คือการเชื่อของกลุ่ม “อัศศอบิยะฮ์ อัลมุหนัจญิมีน” ที่ท่าน นบีอิบรอฮีม อัลเคาะลีล **ﷺ** ถูกส่งไปเรียกร้องพวกเขา

ประเภทที่สอง : การทำนายเหตุการณ์บนโลกผ่านการเคลื่อนที่ของดวงดาว เช่น การรวมกัน และการแยกจากกันของดวงดาว และลักษณะอื่นๆ ที่คล้ายกัน และกล่าวว่าสิ่งดังกล่าวเกิดขึ้นจากการกำหนดและพระประสงค์ของอัลลอฮ์ ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม เนื่องจากอัลลอฮ์ **ﷻ** มิได้ทรงกำหนดให้ดวงดาวเหล่านั้นเป็นสาเหตุของเหตุการณ์ต่าง ๆ บนโลก

ประเภทที่สาม : การเรียนรู้เกี่ยวกับตำแหน่งของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อใช้ป้องกันภัยพิบัติ เวลาละหมาด ฤดูกาลต่าง ๆ และอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

ศาสตร์ประเภทนี้ ผู้รู้บางท่านไม่เห็นชอบด้วย เพราะเกรงกลัว

84 ผู้แปล : อัตรันญีม (الْتَنْجِيم)

การจมปักอยู่กับศาสตร์นี้ แต่ผู้รู้ท่านอื่น ๆ อนุโลมให้ เช่น ท่านอิหม่ามอะหมัด และท่านอิสฮาก

ท่านเกาะตาตะฮ์ กล่าวว่า : “อัลลอฮ์ทรงสร้างดวงดาวเหล่านี้มาเพื่อสามประการ เพื่อประดับท้องฟ้า ขว้างปาชัยภูอน และเป็นเครื่องหมายใช้นำทาง และใครก็ตามที่ตีความเป็นอื่นจากนี้เขาได้ทำผิดพลาด และทำลายส่วนได้ของตน รวมทั้งดันทุรังในสิ่งที่เขาไม่รู้”⁸⁵

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيْطَانِ ...﴾

“และโดยแน่นอนเราได้ประดับท้องฟ้าของโลกนี้ด้วยดวงดาวเป็นแสงประทีป และเราได้ทำให้มันเป็นอาวุธไล่ชัยภูอน ...” [อัลมุลก์ : 5]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَعَلَّمَتْ بِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ﴾

“และเครื่องหมายต่าง ๆ และด้วยดวงดาว พวกเขาใช้นำทาง” [อันนะหล์ : 16]

ส่วนหนึ่งจากศาสตร์ดวงดาวที่ต้องห้าม :

การเรียนรู้เรื่องราวราศี และการอ้างว่ารู้โชคดิโชคร้ายหรือดวงตะขา แต่กำเนิดในจักรราศี สิ่งนี้ถือเป็น ความชั่วร้ายที่แพร่หลาย

ไม่มีผู้ใดรู้สิ่งเร้นลับนอกจากอัลลอฮ์ พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

85 “เศาะเฮียห์ อัลบูคอรี” บทเกี่ยวกับดวงดาว เลขที่ 4/107

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ﴾

﴿٦٥﴾ ...

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย นอกจากอัลลอฮ์ ...’” [อันนัมล : 65]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿عَلِمَ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا ۖ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا﴾

“พระผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ ดังนั้นพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งเร้นลับของพระองค์แก่ผู้ใด (26) นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงยินดีเช่นรอซูล ดังนั้นพระองค์จะทรงส่งผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลข้างหน้าและข้างหลังเขา” [อัลญิน : 26-27] หมายความว่า อัลลอฮ์ทรงให้บรรดาเราะซูลของพระองค์รู้ถึงสิ่งเร้นลับบางประการ เหมือนกับที่ทรงให้ท่านเราะซูลของพระองค์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ รู้เกี่ยวกับอัลกุรอาน และสิ่งเร้นลับที่อยู่ในอัลกุรอาน เมื่อพระองค์ทรงประสงค์จะประทานวะฮีย์แก่ท่านนบี พระองค์จะทรงแต่งตั้งมลาอิกะฮ์ผู้พิทักษ์มาพร้อมกับวะฮีย์ เพื่อสอดส่องปกป้องจากชัยฏอน

ส่วนหนึ่งของศาสตร์แห่งดวงดาวที่ต้องห้าม คือการอ่านฝ่ามือ การอ่านคำทำนายจากกันแก้ว และการทำนายผ่านการขีดเขียนบนทราย

ทั้งหมดนี้คือการแอบอ้างความรู้ในสิ่งเร้นลับ และผู้กระทำความผิดคือผู้มีปฏิสัมพันธ์กับชัยฏอน

ฉะนั้นห้ามมิให้มุสลิมสอบถามพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น เพียงแค่การ

ไปหาพวกเขาโดยมิได้เชื่อก็ถือว่าต้องห้าม

ท่านนบี ﷺ กล่าวไว้ผ่านการรายงานของท่านอับดุลลอฮ์
อิบนุอับบาส رضي الله عنه ว่า :

مَنْ اقْتَبَسَ عِلْمًا مِنَ النُّجُومِ، اقْتَبَسَ شُعْبَةً مِنَ السَّحْرِ زَادَ مَا زَادَ

“ผู้ใดแสวงหาความรู้จากดวงดาว เขาได้แสวงหาส่วนหนึ่งของ
ไสยศาสตร์ และยิ่งเพิ่มมากขึ้น ก็เพิ่มมากขึ้น”⁸⁶

ศาสตร์แห่งดวงดาวและไสยศาสตร์มีความเชื่อมโยงกันในด้าน
การอ้างความรู้สิ่งเร้นลับ และการมีปฏิสัมพันธ์กับชัยฏอน

86 บันทึกโดยอบูดาวูด เลขที่ 3905 อันนวะรีย์ กล่าวไว้ใน “รียาฎศอลิฮีน” เลขที่ 1671 ว่า
“สายรายงานเศาะเสียห์”

การเลียนแบบ ผู้ปฏิเสธศรัทธา ขัดตลึง และประเภท

การเลียนแบบ⁸⁷ หมายถึง การที่ผู้เลียนแบบกระทำสิ่งที่ป็น
เอกลักษณ์ของผู้ถูกเลียนแบบ ไม่ว่าจะเป็นด้านความเชื่อ พฤติกรรม เสื้อผ้า
และอื่น ๆ

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ
مِلَّتَهُمْ ۚ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۚ وَلَئِنَّ آتِيتَهُمْ بَعْدَ
الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۚ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۝﴾

“และชาวยิวและชาวคริสต์นั้น จะไม่ยินดีแก่เจ้า (มุฮัมมัด)
เป็นอันขาด จนกว่าเจ้าจะปฏิบัติตามศาสนาของพวกเขา จงกล่าวเถิด
(มุฮัมมัด) ว่า : ‘แท้จริงคำแนะนำของอัลลอฮ์เท่านั้น’ คือคำแนะนำ
แน่นอนถ้าเจ้าปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเขา หลังจากที่มีความรู้มายัง
เจ้าแล้ว ก็ย่อมไม่มีผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับเจ้าให้พ้นจาก
การลงโทษของอัลลอฮ์ได้” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 120]

ท่านอิบนุกะซีร رحمه الله กล่าวว่า : “ในอายะฮ์นี้มีการข่มขู่
และการเตือนสำหรับประชาชาตินี้ให้ออกห่างการติดตามวิถีทาง

87 ผู้แปล : อัตตะฮัซบุส (التَّحْبُصُ)

ของชาวยิวและชาวคริสต์ หลังจากที่พวกเขาได้รู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและ
อัซซุนนะฮ์ ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองให้พ้นจากสิ่งนั้น”⁸⁸

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا
جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾⁽¹⁰⁵⁾

“และพวกเจ้าจงอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่แตกแยกกัน และ
ขัดแย้งกัน หลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งได้มายังพวกเขาแล้ว
และชนเหล่านี้แหละ สำหรับพวกเขา คือการลงโทษอันใหญ่หลวง”
[อาลี อิมรอน : 105]

หมายถึง ชาวยิวและชาวคริสต์ ซึ่งเราถูกห้ามมิให้เป็นเหมือน
พวกเขา

จากอับดุลลอฮ์ บิน อุมัร رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا กล่าวว่า ท่านเราะซูลุลลอฮ์
صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

“ผู้ใดเลียนแบบกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด เขาก็เป็นหนึ่งในพวกเขา”⁸⁹

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุมียะฮ์ رَحِمَهُ اللهُ قَالَ : “หะดีษนี้ในสภาพ
ที่ต่ำที่สุดก็บ่งชี้ถึงการห้ามเลียนแบบพวกเขา”⁹⁰

และจากอัมร์ บิน ซุอัยบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา ว่า
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

88 “ตัฟซีร อัลกุรอาน อัลอะซิม” เล่ม 1 หน้า 590

89 บันทึกโดยอุมูดาวูด เลขที่ 4031 อิบน์สะญัร กล่าวว่า : “สายรายงานสะหฺน”

90 “อิกติฎอฮ์ อัศศิรอฎ อัลมุสตะกิม” 1/270

لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَشَبَّهَ بِغَيْرِنَا، لَا تَشَبَّهُوا بِالْيَهُودِ وَلَا
بِالنَّصَارَى، فَإِنَّ تَسْلِيمَ الْيَهُودِ الْإِشَارَةُ بِالْأَصَابِيعِ، وَتَسْلِيمَ
النَّصَارَى الْإِشَارَةُ بِالْأَكْفَفِ

“ไม่ใช่พวกเราผู้ที่เลียนแบบผู้อื่น อย่าเลียนแบบชาวยิวและ
ชาวคริสต์ เพราะการทักทายของชาวยิวคือการชี้ด้วยนิ้ว และการทักทาย
ของชาวคริสต์คือการชี้ด้วยฝ่ามือ”⁹¹

และหลักฐานในเรื่องนี้มีมากมาย จนกระทั่งอิบนุลก้อยยิม رحمه الله
กล่าวว่า : “หลักการนี้มีหลักฐานมากกว่าหนึ่งร้อยหลักฐาน”⁹²

หลักเกณฑ์ของการเลียนแบบ :

เชคอิบนุอุษัยมีน رحمه الله กล่าวว่า : “มาตรวัดของการเลียนแบบ
คือ ผู้เลียนแบบกระทำการที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผู้ที่ถูกเลียนแบบ
ฉะนั้นการเลียนแบบผู้ปฏิเสธศรัทธาคือ การที่มุสลิมกระทำการใดสิ่งหนึ่ง
ที่เป็นลักษณะเฉพาะของพวกเขา ส่วนสิ่งที่แพร่หลายในหมู่มุสลิม
และไม่ใช่ว่าเครื่องหมายเฉพาะของผู้ปฏิเสธศรัทธาอีกต่อไป นั่นไม่ถือว่าเป็น
การเลียนแบบ”

สภาพการเลียนแบบผู้ปฏิเสธศรัทธา :

สภาพแรก : ในเรื่องทางศาสนา เช่น หลักความเชื่อ การปฏิบัติ
ศาสนกิจ และเทศกาลต่าง ๆ (อีด) สิ่งนี้ถูกห้ามอย่างสิ้นเชิง

สภาพที่สอง : การเลียนแบบพวกเขาในเรื่องธรรมดาสามัญ เช่น
เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และสิ่งที่คล้ายคลึงกัน หากเป็นสิ่งที่ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

91 บันทึกโดยอัครมิซีย์ เลขที่ 2695

92 “อะห์กาม อะฮ์ลิส ซิมมะฮ์” เล่ม 2 หน้า 379

ของพวกเขาและมุสลิมไม่ได้กระทำ การเลียนแบบนี้เป็นสิ่งต้องห้าม แต่หากไม่ใช่สิ่งเฉพาะของพวกเขา ก็ไม่ถือว่าเป็นการเลียนแบบที่ต้องห้าม

สภาพที่สาม : ในเรื่องทางโลก เช่น ระบบการบริหารจัดการ แผนการทางทหาร และระเบียบข้อบังคับที่ไม่ขัดต่อหลักศาสนาอิสลาม สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ในข่ายที่ถูกห้าม

อันตรายของการเลียนแบบผู้ปฏิเสธศรัทธา :

หนึ่ง : การเลียนแบบพวกเขาในภาพลักษณ์ภายนอก จะนำไปสู่การเลียนแบบภายใน ทั้งในด้านความเชื่อและจริยธรรม

ท่านอิบนุมัศอูด رضي الله عنه กล่าวว่า : “การแต่งกายจะไม่เหมือนกันจนกว่าหัวใจจะเหมือนกัน”⁹³

สอง : การเลียนแบบพวกเขาเกิดจากความอ่อนแอทางบุคลิกภาพ ความฟ่ายแพ้ทางจิตใจ และความประทับใจในสิ่งที่พวกเขาเป็น ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์จึงทรงชี้แนะให้ยึดถือแบบอย่างจากบรรดาเราะซูล صلى الله عليه وسلم เนื่องจากอัลลอฮ์ประทานคุณสมบัติที่ทำให้พวกท่านเหล่านั้นสมควรแก่การเป็นแบบอย่าง ท่านอิบนุค็อลดูน กล่าวว่า : “ด้วยเหตุนี้ท่านจะเห็นว่าผู้ที่ถูกเอาชนะจะเลียนแบบผู้ชนะเสมอในการแต่งกาย ยานพาหนะ และอาวุธของเขา”⁹⁴

สาม : การเลียนแบบผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นขั้นตอนหนึ่งที่จะนำไปสู่การลบล้างเอกลักษณ์อิสลามและการละลายกลมกลืนเข้าไปในโลก ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครอง

93 บันทึกโดยอิบนุอับดุลฮะยี ใน “อัลมุศันนัฟ” เลขที่ 37268 และฮันนาด ใน “อัซซุฮุด” เล่ม 2 หน้า 438

94 “ตารีค อิบนุค็อลดูน” เล่ม 1 หน้า 184

สี่ : การเลียนแบบพวกเขาในพิธีกรรมทางศาสนาถือเป็นการเห็นด้วย
กับศาสนาที่เป็นเท็จของพวกเขา

การเยี่ยมเยียนหลุมศพ ข้อตัดสินและประเภท

ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

كُنْتُ نَهَيْتُكُمْ عَنْ زِيَارَةِ الْقُبُورِ فَزُورُوهَا فَإِنَّهَا تُذَكِّرُ الْآخِرَةَ

“ฉันเคยห้ามพวกท่านจากการเยี่ยมเยียนหลุมศพ บัดนี้จึงเยี่ยมเยียนเถิด เพราะมันเตือนใจให้ระลึกถึงอาคิเราะฮ์”⁹⁵

การเยี่ยมเยียนหลุมศพมีสามประเภท :

ประเภทที่หนึ่ง : การเยี่ยมที่ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อระลึกถึงอาคิเราะฮ์ และการวิงวอน (ดุอาอ์) ให้แก่ผู้ตาย เมื่อเยี่ยมหลุมศพส่งเสริมให้กล่าวว่า :

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، وَإِنَّا
إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ أَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ

“สันติสุขจงมีแด่ท่านทั้งหลายชาวแดนดินนี้จากหมู่ผู้ศรัทธาและมุสลิม และแท้จริงหากอัลลอฮ์ทรงประสงค์ เราจะติดตามพวกท่านไปอย่างแน่นอน ฉันขออัลลอฮ์ประทานความปลอดภัยแก่เราและท่าน” ดังที่ปรากฏจากท่านนบี ﷺ⁹⁶

ประเภทที่สอง : การเยี่ยมที่เป็นการตั้งภาคี คือเพื่อวิงวอน (ดุอาอ์) ต่อผู้ตาย ขอความช่วยเหลือจากพวกเขา ขอพึงพาวินิจฉัยของพวกเขา หรือการเชือดเพื่อถวายพวกเขา การบนบานต่อพวกเขา หรือการเวียนรอบ

95 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 23005

96 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 975/104

(ภาษาอาหรับ) หลุมศพของพวกเขา ประเพณีนี้เป็นการตั้งภาคีใหญ่ เราขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครอง

ประเพณีที่สาม : การเยี่ยมเยือนหลุมศพเพื่ออ่านอัลกุรอานที่หลุมศพ หรือละหมาดที่หลุมศพ หรือเพื่อเชือดสัตว์เพื่ออัลลอฮ์ที่หลุมศพ หรือเพื่ออ่านซูเราะฮ์อัลฟาติหะฮ์แด่วิญญาณผู้ตาย สิ่งนี้เป็นบิดอะฮ์ที่ต้องห้ามและเป็นหนทางนำไปสู่การตั้งภาคี

และผนวกเข้ากับประเพณีเช่นกันคือ การออกเดินทางไกลเพื่อเยี่ยมหลุมศพ ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม ความหมายของการออกเดินทางไกล คือการเดินทางโดยมีจุดประสงค์เพื่อเยี่ยมหลุมศพใดหลุมศพหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นหลุมศพของท่านนบี ﷺ หรือหลุมศพของอะฮ์ลุลบัยต์ (วงศ์วานของท่านนบี) เอาเลียฮ์ (คนรักของอัลลอฮ์) และศอลิฮีน (บรรดาผู้ทรงคุณธรรม)

เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า :

لا تُشَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ : مَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى وَمَسْجِدِي هَذَا

“อย่าออกเดินทางไกล เว้นแต่ไปยังสามมัสญิด มัสญิดฮะรอม มัสญิดอักศอ และมัสญิดของฉันนี้ (มัสญิดนะบะวีย์)”⁹⁷

หากต้องการเยี่ยมหลุมศพของท่านนบี ﷺ ต้องเป็นการเยี่ยมที่ติดตามการเยี่ยมมัสญิดนบีเท่านั้น ห้ามเดินทางโดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อเยี่ยมหลุมศพของท่านนบี ﷺ เป็นการเฉพาะ แต่ให้เป็นการเยี่ยมที่ตามมาจากการเยี่ยมมัสญิดนบี

เมื่อละหมาดในมัสยิดแล้ว จึงไปกล่าวชะลามแต่ท่านนบี ﷺ และสองสหายของท่าน (ท่านอับบัสและท่านอุมัร رضي الله عنهما -ผู้แปล)

และไม่ส่งเสริมให้เยี่ยมหลุมศพของท่านนบี ﷺ ซ้ำ ๆ เพราะท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا وَلَا تَجْعَلُوا قُبُورِي عِيْدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُمْ

“อย่าทำให้บ้านเรือนของพวกท่านกลายเป็นสุสาน และอย่าทำให้หลุมศพของฉันเป็นสถานที่เฉลิมฉลอง แต่จงเศาะละวาตแก่ฉันเถิด เพราะแท้จริงเศาะละวาตของพวกท่านจะถึงฉันไม่ว่าพวกท่านจะอยู่ที่ใดก็ตาม”⁹⁸

ความหมายของหะดีษคือ ไม่จำเป็นที่ทุกครั้งเมื่อบุคคลประสงค์ที่จะส่งการเศาะละวาตแต่ท่านนบี ﷺ จะต้องไปยังหลุมศพของท่านเพื่อเศาะละวาตแต่ท่านในระยะใกล้ เพราะเศาะละวาตของบ่าวคนหนึ่งจะไปถึงท่านเราะซูล ﷺ ไม่ว่าผู้เศาะละวาตจะอยู่ที่ใดก็ตาม

เพื่อศึกษาเพิ่มเติมในหัวข้อนี้ สามารถดูเพิ่มเติมได้ที่หนังสือ “ซียาเราะตุล กุบูร วัลอิสตินญาต บิลมักบูร” โดยชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมิยะฮ์ رحمته الله

ตะบ์รูก

ตะบ์รูก⁹⁹ คือ การแสวงหาความจำเริญ

ความจำเริญ (บะรอกะฮ์) หมายถึง ความคงอยู่และความมั่นคงของ
ความดี และการเติบโตของความดีในสิ่งหนึ่ง

ความจำเริญมาจากอัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์ทรงจัดวางมันไว้ในสิ่ง
ถูกสร้างบางชนิดของพระองค์

ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏในอัลกุรอานอันทรงเกียรติว่า :

﴿... فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ۝﴾

“... ดังนั้น อัลลอฮ์ทรงจำเริญยิ่ง ผู้ทรงเลิศแห่งปวงผู้สร้าง”
[อัลมุอมีนูน : 14]

﴿... تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ۝﴾

“พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่...” [อิรเราะห์มาน : 78]

﴿... تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ ۝﴾

“ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอน ...”
[อัลฟุรกอน : 1]

﴿... تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ ۝﴾

“ความเจริญสุขจงมีแด่พระผู้ซึ่งอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของ
พระองค์ ...” [อัลมุลก์ : 1]

อัลลอฮ์ทรงทำให้สิ่งถูกสร้างบางอย่างของพระองค์มีความจำเริญ

99 ผู้แปล : อัดตะบ์รูก (التَّبَرُّك)

เช่น น้ำซึมซึม และทรงทำให้บัยตุลลอฮ์เป็นสถานที่ที่มีความจำเริญ เป็นต้น

การแสวงหาความจำเริญบางประการเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามหลักการศาสนา แต่บางประการเป็นสิ่งที่ต้องห้าม

หนึ่งในรูปแบบที่ถูกต้องตามหลักการศาสนา คือ การแสวงหาความจำเริญจากตัวตนของท่านนบี ﷺ ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ บรรดาเศาะฮาบะฮ์ รัฎฎั้ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เคยแสวงหาความจำเริญจากน้ำที่เหลือจากการอาบน้ำละหมาดของท่าน จากเหงื่อของท่าน และสิ่งอื่น ๆ ที่แยกออกมาจากตัวตนของท่าน และท่านนบี ﷺ ก็ยอมรับให้พวกเขาทำเช่นนั้น

แต่ในปัจจุบัน ไม่มีร่องรอยใดของท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ที่สามารถใช้แสวงหาความจำเริญได้อีกโดยสิ้นเชิง (ดังนั้น สิ่งต่าง ๆ ที่มีการอ้างอิงไปหาท่านนบีไม่ว่าจะเป็นเส้นผม รองเท้าและอื่น ๆ ถือเป็นเรื่องที่ไม่สามารถยืนยันได้อย่างชัดเจน-ผู้แปล)

แล้วการแสวงหาความจำเริญจากวงศวานของท่านนบี และบรรดาผู้ทรงคุณธรรม (ศอลิฮีน) โดยเทียบเคียงกับท่านนบีได้หรือไม่ ?

ไม่อนุญาตให้แสวงหาความจำเริญจากผู้ใดนอกจากท่านนบี ﷺ และไม่มีใครเทียบเคียงกับท่านได้

หากมีคนถามว่า : “ทำไม ?” คำตอบคือ บรรดาเศาะฮาบะฮ์ไม่เคยแสวงหาความจำเริญจากท่านอบูบักร์ หรือท่านอุมัร หรือวงศวานของท่านนบี ﷺ และเป็นที่ทราบกันดีว่า ท่านอบูบักร์และท่านอุมัร รัฎฎั้ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ เป็นผู้ใดเลิศที่สุดในประชาชาตินี้รองจากท่านนบี ﷺ

หนึ่งในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่สามารถใช้แสวงหาความจำเริญได้คือ อัลกุรอาน ซึ่งเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ عَزَّوَجَلَّ พระองค์ تَبَارَكَوَتَعَالَى

ตรัสว่า :

﴿ كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ ... ﴾ (๒๙)

“คัมภีร์ (อัลกุรอาน) เราได้ประทานลงมาให้แก่เจ้าซึ่งมีความจำเริญ ...” [ศอด : 29] และท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวเกี่ยวกับซูเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ว่า :

وَأَخَذَهَا بَرَكَهٌ

“และการยึดมั่นไว้ คือบะรอกะฮ์”¹⁰⁰

การอ่านอัลกุรอานนำพาความจำเริญมาสู่บ้าน ปัจจัยยังชีพ เงินทอง และเวลา

และหนึ่งในการแสวงหาความจำเริญที่ถูกต้องตามหลักการศาสนา คือ การดื่มน้ำซัหมซัมเพื่อความจำเริญ ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวเกี่ยวกับน้ำซัหมซัมว่า :

إِنَّهَا مُبَارَكَةٌ

“แท้จริงมันเป็นสิ่งที่มีบะรอกะฮ์”¹⁰¹

ส่วนหนึ่งจากการแสวงหาความจำเริญที่ต้องห้าม :

การแสวงหาความจำเริญจากหินและต้นไม้เช่นเดียวกับที่พวกคนในยุคญาฮิลียะฮ์เคยทำ อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّتَّ وَالْعُزَّىٰ ۖ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةِ الْآخَرَىٰ ۖ ﴾

“แล้วพวกเจ้ามิได้เห็นอัลลาต และอัลอุซซา (19) และตัวอื่นคือตัวที่สาม มะนาต ดอกหรือ” [อัลนัจญ์ม : 19-20] จนกระทั่งจบอายะฮ์

100 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 252

101 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 132

พวกเขาแสวงหาความจำเริญจากรูปเคารพเหล่านั้น โดยหวังว่าจะได้รับประโยชน์หรือการป้องกันภัยอันตรายมัน

ส่วนหนึ่งจากการแสวงหาความจำเริญที่ต้องห้าม คือ การแสวงหาความจำเริญจากหลุมศพของบรรดานบีหรือบรรดาผู้ทรงคุณธรรม (ศอลีฮีน) และสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “อะตะบาต มุก็อดดะซะฮ์” และการจูบหน้าตาของหลุมศพ และบริเวณที่นั่งและที่ละหมาดของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมที่พวกเขาเรียกว่า “อัลมะกอม” เช่นเดียวกันกับการแสวงหาความจำเริญจากดินแห่งหลุมศพ หรือที่พวกเขาเรียกว่า “ดินแห่งกัรบะลาฮ์” หรือแม้แต่การแสวงหาความจำเริญจากอากาศของหลุมศพแห่งผู้ทรงคุณธรรม รวมถึงสิ่งที่เรียกว่า “การพึงพาวิญญานของบรรดาผู้ทรงคุณธรรม” และการแสวงหาความจำเริญจากน้ำลายของบรรดาผู้ทรงคุณธรรม อย่างที่กลุ่มศุฟิย์กระทำกับเชคของพวกเขา ทั้งหมดนี้คือการแสวงหาความจำเริญที่ต้องห้าม และบางส่วนเป็นการตั้งภาคี

รายงานจากท่านอับูวาเกด อัลลัยซี رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ กล่าวว่า :

خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى حُنَيْنٍ وَنَحْنُ حَدَثَاءُ عَهْدٍ بِكُفْرِ،
وَالْمُشْرِكِينَ سِدْرَةٌ يَعْكُفُونَ عِنْدَهَا وَيَنْوُطُونَ بِهَا أَسْلِحَتَهُمْ يُقَالُ
لَهَا: ذَاتُ أَنْوَاطٍ، فَمَرَرْنَا بِسِدْرَةٍ، فَقُلْنَا: « يَا رَسُولَ اللَّهِ، اجْعَلْ لَنَا
ذَاتَ أَنْوَاطٍ كَمَا لَهُمْ ذَاتُ أَنْوَاطٍ » فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: « اللَّهُ أَكْبَرُ، إِنَّهَا السَّنَنُ، قُلْتُمْ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ كَمَا قَالَتْ
بَنُو إِسْرَائِيلَ لِمُوسَى: ﴿... أَجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ﴾ قَالَ
إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٧٨﴾ [الأعراف: ٨٣١] لَتَرْكَبُنَّ سُنَنَ مَنْ كَانَ
قَبْلَكُمْ »

“พวกเราออกเดินทางกับท่านเราะซูลุลลอฮ์ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ไปยังฮุนัยน์ ขณะนั้นพวกเรายังเป็นมุสลิมใหม่ และบรรดาผู้ตั้งภาคีมีต้นไม้ต้นหนึ่งที่พวกเขาก็กตัวอยู่กับมันและใช้แขวนอาวุธ เรียกว่าชาตอันนาฏ พวกเราจึงกล่าวว่า : ‘โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ขอให้ท่านกำหนดชาตอันนาฏให้แก่เราบ้าง เช่นเดียวกับที่พวกเขามีชาตอันนาฏ (ต้นไม้ชนิดหนึ่งที่พวกมุชริกแขวนอาวุธในยามก่อนออกสงครามเพื่อแสวงหาบระอเกฮ์-ผู้แปล)’ ท่านเราะซูล صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ จึงกล่าวว่า : ‘อัลลอฮ์อักบَر (อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่) แท้จริงมันคือแนวทางต่าง ๆ สิ่งที่คุณท่านกล่าวมันออกมา ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เหมือนกับที่บนีอิสรอ อิลพูดกับมูซา : ‘... จงให้มันขึ้นแก่พวกเรา ด้วยเถิดสิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง เช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะหลายองค์’ [อัลอะฮ์รอฟ : 138] แน่نونว่าพวกท่านจะปฏิบัติตามแนวทางของผู้ที่มาก่อนพวกท่าน’ ”¹⁰²

ท่านนบี صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ถือว่าการร้องขอการแสวงหาความจำเริญจากต้นพุทราพวกเขาคือการถือมันเป็นผู้ถูกเคารพสักการะเพราะผู้ถูกเคารพสักการะคือผู้ที่ได้รับการมุ่งขอผลประโยชน์ หรือขอการป้องกันอันตราย และไม่มีผู้ใดครอบสิ่งนั้นนอกจากอัลลอฮ์ عَزَّوَجَلَّ

การบนบานต่อสิ่งอื่น นอกจากอัลลอฮ์ คือ ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี

การบนบาน¹⁰³ คือ การที่มนุษย์กำหนดบังคับตนเองให้ทำการอิบาดะฮ์ที่ศาสนาไม่ได้บังคับไว้

การเริ่มต้นการบนบานนั้นเป็นสิ่งมักรูฮ์ ดังที่ท่านนบี صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวไว้ :

لَا تَنْذِرُوا، فَإِنَّ التَّنْذِرَ لَا يَأْتِي بِخَيْرٍ وَإِنَّمَا يُسْتَخْرَجُ بِهِ مِنَ الْبَخِيلِ

“พวกท่านอย่าบนบาน เพราะการบนบานไม่ได้นำมาซึ่งความดี แต่เป็นเพียงการบีบคั้นเอาจากคนตระหนี่”¹⁰⁴

ผู้ใดบนบานว่าจะเชื่อฟังอัลลอฮ์ ก็ให้เขาปฏิบัติตามคำบนนั้นเถิด และผู้ใดบนบานศาลว่าจะฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ก็อย่าฝ่าฝืนพระองค์

การซื้อสัตย์ต่อคำบนบานถือเป็นการอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ดังที่พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงพรรณนาถึงป่าวของพระองค์ว่า :

﴿يُوفُونَ بِالتَّوْبَةِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا﴾

“พวกเขาปฏิบัติตามคำสัตย์สาบาน และกลัวต่อวันหนึ่งที่ความชั่วร้ายของมันจะกระจายไปทั่ว” [อัลอินชาน : 7]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

103 ผู้แปล : อันนัซร์ (النَّذْرُ)

104 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 1640

﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾

“และสิ่งที่บริจาคใดก็ดี ที่พวกเจ้าบริจาคไป หรือสิ่งบนบานใดก็ดี ที่พวกเจ้าได้บนบานไว้ นั่น แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรู้มันดี ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 270]

และในเมื่อการบนบานนั้นเป็นการอวดอ้าง การมอบให้แก่ผู้อื่น นอกจากอัลลอฮ์ **بَارِكْ وَتَعَالَى** จึงถือเป็นการตั้งภาคี

การบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เป็นฝ่าฝืนตามมติเอกฉันท์ของบรรดาผู้รู้ และไม่อนุญาตให้ทำตามคำบนบานนั้น

หากมีคนบนบานว่า : “ถ้าอัลลอฮ์ทรงรักษาคนป่วยของฉันให้หาย ฉันจะเชือดแกะให้แด่เชค अबดุลกอดิร” การบนบานเช่นนี้เป็นโมฆะและเป็นสิ่งต้องห้าม และไม่อนุญาตให้ทำตามคำบนบานนี้

เช่นเดียวกับการบนบานศาลที่มีการเชือดสัตว์แต่ฮุซัยน์ และวงค์วานของท่านนบี ในวันอาชูรอห์ รวมถึงอาหารที่ทำในวันนั้น หรือในงานที่เรียกว่า “อัลอ์บะอีนียะฮ์ (งานที่จัดขึ้น ณ กัรบะลาอ์ของชีอะฮ์-ผู้แปล)” โดยเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ทำให้หายป่วยและมีความจำเริญ... ทั้งหมดนี้คือการบนบานต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ และไม่อนุญาตให้ทำตามคำบนบานนั้น

เช่นเดียวกับการบนบานต่อบรรดาอะลีย เช่น การไปที่หลุมศพของอะลียคนหนึ่งแล้วกล่าวว่า : “โอ้ นายของฉัน หากคนป่วยของฉันหาย หรือลูกชายของฉันสำเร็จ ท่านจะได้รับทองคำเท่านี้เท่านี้” ทั้งหมดนี้เป็นการตั้งภาคี และมีความคล้ายคลึงกับการกระทำของชาวญะฮิลียะฮ์ ณ ที่ต้นไม้และก้อนหิน

ทั้งหมดนี้ (ขออัลลอฮ์ทรงประทานความปลอดภัย) เกิดจากความเชื่อของพวกเขาว่าผู้ตายรู้ถึงสิ่งที่บนบานศาลให้ หรือเชื่อว่าผู้ตายสามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ได้นอกเหนือจากอัลลอฮ์ **بَارَكَ وَتَعَالَى** นี่คือการตั้งภาคีทั้งในด้านรูปียะฮ์¹⁰⁵ และอูลูฮียะฮ์¹⁰⁶

การเชื่อว่าผู้ตายสามารถจัดการเรื่องราวต่าง ๆ ได้และเชื่อว่าเขารู้เป็นการตั้งภาคีด้านรูปียะฮ์ ส่วนการบนบานต่อเขาเป็นการตั้งภาคีด้านอูลูฮียะฮ์

เราขออัลลอฮ์ทรงประทานแนวทางที่ถูกต้องแก่ทุกคน

105 ผู้แปล : การเชื่อว่าอัลลอฮ์คือผู้เดียวที่สร้าง, บริหารและครอบครองทุกอย่าง

106 ผู้แปล : การเชื่อว่าอัลลอฮ์เป็นผู้ที่สมควรได้รับการเคารพบูชาผู้เดียว

จำเป็นต้องศรัทธาต่อ การกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (1)

การกำหนดสภาวะ¹⁰⁷ คือ การกำหนดของอัลลอฮ์สำหรับสรรพสิ่งทั้งหลาย ตามที่พระองค์ทรงรู้ล่วงหน้า และตามที่พระปรีชาของพระองค์ทรงบ่งชี้

การศรัทธาต่อการกำหนดสภาวะมีสี่ระดับ :

ระดับที่หนึ่ง : ความรู้ คือ เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ทรงรู้สิ่งที่เคยเกิดขึ้น สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้น หากมันจะเกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร

ระดับที่สอง : การบันทึก คือ เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงบันทึกทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นจนถึงวันกิยามะฮ์ในเลาฮิลมะห์ฟูซ พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴾

“เจ้ามีรู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์” [อัลฮัจญ์ : 70]

ระดับที่สาม : ความประสงค์ คือ เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงประสงค์ทุกสิ่งที่อยู่ในฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นได้นอกจากด้วยประสงค์ของพระองค์ สิ่งใดที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์ย่อมเกิดขึ้น และสิ่งใดที่พระองค์มิได้ทรงประสงค์ ก็ย่อมไม่เกิดขึ้น

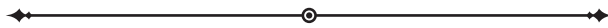
ระดับที่สี่ : การสร้าง คือ เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى เป็นผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง ดังที่พระองค์ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۖ فَٱعْبُدُوهُ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾﴾

“นั่นแหละคืออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ไม่มีผู้ควรได้รับการเคารพสักการะ นอกจากพระองค์ ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่งทุกอย่างเท่านั้น พวกเจ้าจงเคารพสักการะพระองค์เถิด และพระองค์ทรงเป็นผู้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษาในทุกสิ่งทุกอย่าง” [อัลอันอาม : 102]

จำเป็นต้องศรัทธาต่อ การกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (2)

เราศรัทธาว่าทุกสิ่งที่บ่าวดำรงไว้ไม่ว่าจะเป็นคำพูด การกระทำ หรือ การละทิ้ง เป็นที่สิ่งที่ทราบดี ณ ที่อัลลอฮ์ และถูกบันทึกอยู่ ณ ที่พระองค์ รวมทั้งพระองค์ทรงประสงค์และทรงสร้างมัน

พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ۖ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ **﴿٢٨﴾**

“สำหรับบุคคลในหมู่พวกเจ้าที่ประสงค์อยู่ในทางอันเที่ยงตรง (28) และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์” [อัตตักวีร : 28-29]

และพระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿... وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾ **﴿٥٣﴾**

“... และหากว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว พวกเขาก็คงไม่ ขำพันกัน แต่ทว่าอัลลอฮ์นั้นทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 253]

พระองค์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ ๙๖

“ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านประดิษฐ์มันขึ้นมา” [อัศศ็อฟฟาต : 96]

พร้อมกันนั้นเราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงทำให้บ่าวมีความสามารถและเจตจำนงอิสระอันเป็นเหตุให้การกระทำเกิดขึ้น

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ ... فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّى شِئْتُمْ ... ﴾ ๒๒๓

“... ดังนั้นพวกเจ้าจงมายังแหล่งเพาะปลูกของพวกเจ้าตามแต่พวกเจ้าประสงค์ ...” [อัลบะเกาะเราะฮ์ : 223]

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً ... ﴾ ๔๖

“และหากพวกเขาต้องการออกไป แน่นอนพวกเขาต้องเตรียมสัมภาระสำหรับการออกไปนั้นแล้ว ...” [อัตเตาบะฮ์ : 46]

และพระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ أَلَمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴾ ๓๗

“สำหรับผู้ທີ່ประสงค์ในหมู่พวกเขาจะรุดหน้า (ไปสู่ความดี) หรือจะรั้งท้าย (เพื่อกระทำความชั่ว)” [อัลมุดดัซซिर : 37]

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงมุ่งคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามไปยังบ่าว สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า บาวนั้นมีทั้งความสามารถ ทางเลือก และเจตจำนงเสรีเป็นของตน

และพระผู้อภิบาลของเราทรงชมเชยผู้กระทำดีในการทำดีของเขา และทรงตำหนิผู้กระทำผิดในการทำผิดของเขา หากการกระทำไม่ได้เกิดขึ้นจากความต้องการและการเลือกของบ่าวชมเชยผู้กระทำความดีคงเป็นเพียงการล้อเล่นและการตำหนิผู้กระทำผิดคงเป็นความอธรรม แต่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ทรงบริสุทธิ์พ้นจากการเล่นและความอธรรม

ฉะนั้นการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ จะไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดและทรงสร้าง กับการกระทำและความประสงค์ของบ่าว

และการขึ้นำขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์

จำเป็นต้องศรัทธาต่อ การกำหนดสภาวะทั้งดีและร้าย (3)

เพิ่มเติมสิ่งที่เราได้กล่าวไว้ในบทเรียนก่อนหน้านี้ เราขอกล่าวว่าการกำหนดสภาวะคือความลับของอัลลอฮ์ในสิ่งถูกสร้างของพระองค์ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ไม่ว่าจะเป็น มลาอิกะฮ์ผู้ใกล้ชิด หรือแม้แต่ผู้ถูกส่งมา

และบทบัญญัติเป็นที่ทราบกันดีสำหรับทุกคน ถูกทำให้ง่ายไว้ในอัลกุรอานและฮะซุนนะฮ์

ฉะนั้นผู้ฝ่าฝืนไม่ได้รับอนุญาตให้อ้างการกำหนดสภาวะ (เกาะฎอฮ์และเกาะดัวร์) ในการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนของเขา

เพราะผู้ฝ่าฝืนเข้าหาการฝ่าฝืนด้วยการเลือกของเขาเอง โดยที่เขาไม่ได้รู้เลยว่าอัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** กำหนดสิ่งนั้นไว้ให้แก่เขาแล้ว

เนื่องจากไม่มีใครรู้การกำหนดสภาวะของอัลลอฮ์เว้นแต่หลังจากสิ่งที่ถูกกำหนดนั้นได้เกิดขึ้น ดังที่อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ตรัสว่า :

﴿... وَمَا تَذَرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا ...﴾

“... และไม่มีชีวิตใดรู้ว่าสิ่งที่มีนจะหามาได้ในวันรุ่งขึ้น ...”

[ลูกมาน : 34]

ผู้ใดก็ตามที่อ้างการกำหนดสภาวะในการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนให้กล่าวกับเขาว่า : “คุณรู้ว่าอัลลอฮ์ทรงห้ามการปฏิเสธศรัทธาและทรงห้ามการฝ่าฝืน ตามที่คุณรู้จักอัลกุรอานและฮะซุนนะฮ์ แต่คุณไม่รู้ว่าการฝ่าฝืนนั้น

ถูกกำหนดไว้แก่คุณก่อนที่จะคุณจะทำมัน แล้วทำไมคุณไม่ทำการเชื่อฟังอัลลอฮ์ แล้วอ้างการกำหนดสภาวะบ้าง ?”

สิ่งที่บ่งชี้ว่าผู้อ้างการกำหนดสภาวะถือเป็นผู้ติดตามอารมณ

เรากล่าวแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนแล้วอ้างการกำหนดสภาวะว่า :

“หากมีคนตีคุณ และปล้นทรัพย์สินของคุณแล้วหนีไป คุณจะปล่อยเขาไปแล้วกล่าวว่า : ‘นี่เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้สำหรับฉันแล้ว’ ? และคุณจะยอมรับข้ออ้างของเขาหรือไม่ หากเขากล่าวว่า : ‘ฉันตีคุณและเอาทรัพย์สินของคุณไปตามการกำหนดของอัลลอฮ์’ ? หรือว่าคุณจะโกรธและพยายามแก้แค้นเขา แล้วเอาทรัพย์สินของคุณกลับคืนมา ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามนุษย์จะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อแก้แค้นผู้ที่ล่วงละเมิดเขา และจะไม่ยอมรับข้ออ้างเรื่องการกำหนดสภาวะของผู้ละเมิด”

แล้วผู้ฝ่าฝืนจะอ้างการกำหนดสภาวะในการฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และไม่พยายามรักษาโรคในหัวใจของตนได้อย่างไร ?!

เรายังกล่าวแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนแล้วอ้างการกำหนดสภาวะในการฝ่าฝืนว่า หากคุณต้องการเดินทางไปยังเมืองหนึ่ง และมีสองเส้นทาง โดยที่ผู้ซื่อสัตย์บอกคุณว่าทางหนึ่งน่ากลัวและยากลำบาก ส่วนอีกทางหนึ่งปลอดภัยและสะดวก คุณก็จะเลือกเดินทางสายที่สอง และเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะเลือกเส้นทางแรกแล้วกล่าวว่า : “มันถูกกำหนดไว้สำหรับฉันแล้ว” หากคุณทำเช่นนั้น ผู้คนจะถือว่าคุณเป็นคนบ้า

การนำกำหนดสภาวะมาเป็นข้ออ้างในการตั้งภาคี (เพื่อหนีจากความรับผิดชอบและปฏิเสธคำเชิญชวนของบรรดาเราะซูล) คือแนวทางของบรรดาผู้ตั้งภาคี อัลลอฮ์ **بَارِكْ وَتَعَالَى** ตรัสเกี่ยวกับพวกเขาว่า :

﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ﴾

“บรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้นนั้นจะกล่าวว่า : ‘หากว่าอัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้วไซ้ พวกเราก็ย่อมไม่ให้มีภาคีขึ้น และทั้งบรรพบุรุษของพวกเราอีกด้วย และพวกเราก็ย่อมไม่ให้สิ่งใดเป็นที่ต้องห้าม’ ในทำนองนั้นแหละบรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเขาก็ได้มูสามาแล้วจนกระทั่งพวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษของเรา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘ที่พวกท่านนั้นมีความรู้อันใดกระนั้นหรือ ฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องนำมา้นออกมาให้แก่เรา พวกท่านจะไม่ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการคาดคิดเอาเท่านั้น และพวกท่านไม่มีอื่นใด นอกจากจะกล่าวเท็จเท่านั้น’” [อัลอันอาม : 148]

อัลลอฮ์จึงได้ทรงบอกว่าพวกเขาไม่มีหลักฐานใด ๆ ในการอ้างการกำหนดสภาวะ (เกาะฎอ์เกาะดร์) สำหรับการตั้งภาคีของพวกเขา และพวกเขาไม่มีอะไรนอกจากการกล่าวเท็จและการคาดเดาเท่านั้น

ส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคี ต่ออัลลอฮ์ คือ การเชือดสัตว์ แต่สิ่งอื่นนอกจากพระองค์

การเชือดสัตว์พลี¹⁰⁸เป็นหนึ่งในอิบาดะฮ์อันเป็นที่รักสำหรับอัลลอฮ์
تَبَارَكَ وَتَعَالَى

พระองค์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ ﴾

“ดังนั้น เจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าและจงเชือดสัตว์พลี”

[อัลเกาะฮ์ร : 2]

การเชือดสัตว์พลี หมายถึง การที่ผู้เชือดมอบสิ่งที่ตนครอบครอง
แต่อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى โดยการหลั่งเลือดของสัตว์นี้เพื่อแสวงหาความใกล้ชิด
ต่ออัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ لَنْ يَنَالَ اللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ ... ﴾ ۳۷

“เนื้อของมันและเลือดของมันจะไม่ถึงอัลลอฮ์แต่อย่างใด แต่
การยำเกรงของพวกเจ้าจะถึงพระองค์ ...” [อัลฮัจญ์ : 37]

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงมั่งคั่งพระองค์มิได้ต้องการสัตว์เชือดของเรา
แต่พวกเราต่างหากที่ต้องการรางวัลตอบแทนจากอัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى

108 ผู้แปล : อัซซัฆ (الذَّحِّ)

การแสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** ด้วยการเชือดสัตว์พลี เกิดขึ้นในการเชือดฮัจญ์ (การเชือดสัตว์พลีเนื่องในพิธีฮัจญ์หรืออุมเราะฮ์) การเชือดอฎฏฮียะฮ์ (การเชือดสัตว์เนื่องในวันอีดอัฎฏฮา-ผู้แปล) การเชือดอะกิเกาะฮ์ และการเชือดบนบาน

เนื่องจากท่านนบี **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** ทราบถึงความประเสริฐของการเชือดสัตว์พลี ท่านจึงเชือดฮัจญ์ในพิธีฮัจญ์ของท่านด้วยอูฐหนึ่งร้อยตัว โดยท่านเชือดมันด้วยมือของท่านถึงหกสิบสามตัว

เมื่อการเชือดสัตว์พลีมีสถานะและความประเสริฐถึงเพียงนี้ การหันการเชือดไปยังสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์จึงถือเป็นการตั้งภาคี เช่นเดียวกับการละหมาด การวิงวอน (ดุอาอ์) ต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ไม่ต่างกันแม้แต่น้อย

ด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์ **تَبَارَكَ وَتَعَالَى** จึงตรัสว่า :

﴿ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي ... ﴾ (162)

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า : ‘แท้จริงการละหมาดของฉัน และการอิบาดะฮ์ของฉัน ...’ ” [อัลอันอาม : 162] หมายถึง การเชือดสัตว์ของฉัน

﴿ ... وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ (163) لَا شَرِيكَ لَهُ ۚ

﴿ ... ﴾ (163)

“ ... และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉันนั้นเพื่ออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลกเท่านั้น (162) ไม่มีภาคีใด ๆ แก่พระองค์ ... ” [อัลอันอาม : 162-163]

ดังที่ไม่มีภาคีใด ๆ สำหรับอัลลอฮ์ในการละหมาด เช่นเดียวกันก็ไม่มีภาคีใด ๆ สำหรับพระองค์ในการเชือดสัตว์พลี

ท่านนบี **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** กล่าวว่า :

لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ

“อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งผู้ที่เชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์”¹⁰⁹

ผู้ใดที่เชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เขาได้นำพาตัวเองไปเสี่ยงกับการสาปแช่งของอัลลอฮ์ ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองเรา

รูปแบบของการเชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ :

รูปแบบที่หนึ่ง : การเชือดเพื่อบรรดาอะลียะในงานเมาลิดของพวกเขา (แม้จะกล่าวพระนามของอัลลอฮ์ขณะเชือด) และหากหัวใจมุ่งไปยังผู้ตาย การเชือดในลักษณะนี้จะกลายเป็นการเชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ การกล่าวพระนามของอัลลอฮ์มิได้ทำให้มันสิ่งที่ดีอนุมัติ

รูปแบบที่สอง : หนักยิ่งกว่าหากกล่าวพระนามอื่นนอกจากอัลลอฮ์ เช่นขณะเชือดกล่าวว่า “ด้วยพระนามแห่งไม้กางเขน” หรือ “ด้วยพระนามของมะเซียห์”

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ...﴾ (110)

“แท้จริง พระองค์ทรงห้ามพวกเจ้าเพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง และเลือด และเนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเปล่งเสียงที่มันเพื่ออื่นจากอัลลอฮ์ ...” [อันนะฮล์ : 115]

รูปแบบที่สาม : หนึ่งในรูปแบบการเชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การบนบานว่าจะเชือดแต่ดวงศ์วานของท่านนบี เช่น การเชือดสัตว์พลีของชีอะฮ์แต่ท่านอับบาซ แต่ท่านสุซัยน์ แต่ท่านริฎอ และแต่ท่านอื่น ๆ จาก

วงศ์วานของท่านนบี ทุกการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เป็นสิ่งต้องห้าม และเป็นการตั้งภาคี แต่หากเป็นการบนบานว่าจะเชื่อตจะบาปหนักหน่วงยิ่งกว่า

รูปแบบที่สี่ : หนึ่งในรูปแบบของการเชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การเชือดสัตว์เมื่อผู้ปกครองเสด็จมา

ท่านอิหม่ามอันนะวะวี رحمہ اللہ กล่าวว่า : “เชคอิบรอฮีม มัรรูซีย์ จากผู้สังกัดมัซฮับของเรากล่าวว่า : ‘สัตว์ที่ถูกเชือดเพื่อต้อนรับผู้ปกครอง โดยแสวงหาความใกล้ชิดจากเขา บรรดาผู้รู้แห่งนุคอรอได้ตัดสินว่า เป็นสิ่งต้องห้าม เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกเชือดแต่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ **بَيَّارَكَ وَتَعَالَى**’”¹¹⁰

รูปแบบที่ห้า : หนึ่งในรูปแบบของการเชือดสัตว์แต่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การเชือดสัตว์แด่ญิณที่ธรณีประดู่บ้านหลังใหม่ เพื่อป้องกันจากอันตรายของพวกมัน

รูปแบบที่หก : หนึ่งในรูปแบบของการเชือดสัตว์แต่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การเชือดสัตว์เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่หายจากการเจ็บป่วยหรือสิ่งที่คล้ายกัน โดยการเชือดสัตว์ให้เขาขณะที่เขาขับรถผ่าน หรือที่หน้าประตูบ้านของเขา โดยที่ผู้เชือดรู้ว่าเขาจะไม่ได้กินเนื้อนั้นเลย วัตถุประสงค์จึงกลายเป็นการเชือดเพื่อหลังเลือดให้เขา ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองเรา และนี่คือการเชือดที่ไม่อนุญาตให้กระทำเว้นแต่เพื่อพระองค์อัลลอฮ์เท่านั้น เพราะวัตถุประสงค์ของการเชือดเพื่อพระองค์อัลลอฮ์คือการหลังเลือดเพื่อพระองค์ **بَيَّارَكَ وَتَعَالَى** ทั้งนี้พระองค์ไม่ทรงต้องการเนื้อและเลือด ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้

ส่วนการจัดงานเลี้ยงสำหรับผู้ที่ยาจากการเจ็บป่วยหรือกลับจากการเดินทาง และมีการเชือดสัตว์เลี้ยงเพื่อเลี้ยงแขกที่มาร่วมงาน นั้นไม่มีปัญหาอะไร

รูปแบบที่เจ็ด : หนึ่งในรูปแบบของการเชือดสัตว์แต่ผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ คือ การเชือดแต่ญินเนื่องจากคำสั่งของนักไสยศาสตร์ หรือหมอผี เพื่อแก้ไสยศาสตร์ หรือเชือดเพื่อค้นหาสิ่งที่ สูญหาย และอื่น ๆ เหล่านี้ทั้งหมดคือการตั้งภาคี เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์จากมัน

รูปแบบที่แปด : หนึ่งในรูปแบบการเชือดที่ต้องห้าม คือ การเชือดในสถานที่เฉลิมฉลองของบรรดาผู้ตั้งภาคี เป็นการตัดเส้นทางที่จะนำไปสู่การฟื้นคืนสถานที่เฉลิมฉลองของบรรดาผู้ตั้งภาคี หรือเป็นการเลียนแบบพวกเขา

ทุกสิ่งที่ถูกเชือดแต่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เนื้อของมันเป็นสิ่งต้องห้ามรับประทาน

มุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ นบีนคนสุดท้าย

จงรู้ไว้เถิด พี่น้องมุสลิมของฉัน :

ส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่อศาสน์ของมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ คือการศรัทธาว่าท่านคือนบีนคนสุดท้าย ไม่มีนบีนอีกแล้วหลังจากท่าน

อัลลอฮ์ تَبَارَكَ وَتَعَالَى ตรัสว่า :

﴿ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ ۚ ﴾ ...

“มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเจ้า แต่เป็นเราะซูลของอัลลอฮ์และคนสุดท้ายแห่งบรรดานบีน ...” [อัลอะห์ซาบ : 40]

และท่าน صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

... وَأَنَا الْعَاقِبُ الَّذِي لَيْسَ بَعْدَهُ نَبِيٌّ

“และฉันคืออัลอาคิบ (ผู้มาท้ายสุด) ซึ่งไม่มีนบีนหลังจากฉัน”¹¹¹

และท่านนบีน صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

وَأَنَّهُ سَيَكُونُ فِي أُمَّتِي كَذَّابُونَ ثَلَاثُونَ كُلُّهُمْ يَزْعُمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ،
وَأَنَا خَاتَمُ النَّبِيِّينَ، لَا نَبِيَّ بَعْدِي

“แท้จริงในประชาตีดฉันจะมีผู้จอมโกหกสามสิบคน ทุกคนจะอ้างว่าตนเป็นนบี แต่ฉันคือนบีนุซัยบ์ ไม่มีนบิ์หลังจากฉัน”¹¹²

และท่านนบิ์ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ กล่าวว่า :

فُضِّلْتُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ بِسِتٍّ ... وَخُتِمَ بِي النَّبِيُّونَ

“ฉันได้รับความประเสริฐเหนือบรรดานบิ์ด้วยหกประการ... และนบิ์ทั้งหลายได้ถูกปิดท้ายด้วยตัวฉัน”¹¹³

หลักฐานเหล่านี้และหลักฐานอื่น ๆ บ่งชี้ว่าท่าน صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ คือนบีนุซัยบ์สุดท้าย และไม่มี นบิ์หลังจากท่านอีกแล้ว

ผู้ใดเชื่อว่ามินบิ์จะถูกส่งมาหลังจากมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ผู้นั้นคือผู้ปฏิเสธศรัทธา และการศรัทธาของเขาใช้ไม่ได้

ผู้ใดอ้างว่าตนเป็นนบิ์หลังจากมุฮัมมัด صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ผู้นั้นคือผู้ปฏิเสธศรัทธา เช่น มุซัยละมะฮ์ จอมโกหก, อัลอัซวัต อัลอันชีย และมีรซา ซุลาม อะหมัด อัลกอติยานิ ผู้ที่อ้างว่าตนเป็นนบิ์

พวกก้อตติยานิยะฮ์ที่ติดตามเขาคือกลุ่มผู้ปฏิเสธศรัทธา หลุดออกไปจากอิสลามและมุสลิม ดังที่บรรดาผู้รู้ในยุคปัจจุบันได้เห็นพ้องต้องกันในเรื่องนี้

ในหะดีษก่อนหน้าที่ว่า :

وَأَنَّهُ سَيَكُونُ فِي أُمَّتِي كَذَّابُونَ ثَلَاثُونَ...

“แท้จริงในประชาตีดฉันจะมีผู้ที่เป็นจอมโกหกสามสิบคน...”

112 บันทึกโดยอะหมัด เลขที่ 22395 และอบูดาวัด เลขที่ 4252

113 บันทึกโดยมุสลิม เลขที่ 523/5

เป้าหมายของหะดีษนี้ (อัลลอฮ์ทรงรู้ดีที่สุด) คือ ผู้ที่มีอำนาจและ
กองทัพ มิฉะนั้นผู้ที่อ้างตนเป็นนบีมักจะมีจำนวนมากกว่านั้น

ด้วยบทเรียนนี้ ถือว่าได้สิ้นสุดบทเรียนทั้งหลาย เราขออัลลอฮ์
تَبَارَكَ وَتَعَالَى ทรงสอนเราในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อเรา และทรงเพิ่มพูนให้
เราทั้งความรู้ การปฏิบัติ และการชี้นำ อามีน

ขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติสุขแด่นปีของเรา มุฮัมมัด
และแด่วงศ์วานของท่านและแต่บรรดาสหายของท่านของท่านทั้งมวล

นี่คือบทเรียนขั้นกะทัดรัดเกี่ยวกับจิตเตาซีด (การมอบเอกภาพแก่วัลลวซี)
ซึ่งเป็นประโยชน์

สำหรับอิหม่ามมีสติในการอบรมสั่งสอนผู้ร่วมละหมาด
สำหรับครูผู้สอนในโรงเรียน
สำหรับผู้นำครอบครัวเพื่อใช้กับคนในครอบครัว

รวมถึงสำหรับผู้กล่าวตักเตือนบนมิมบัส